DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

RAGNAR JÓNASSON

"Çağdaş suç edebiyatında bir dönüm noktası."
The Times

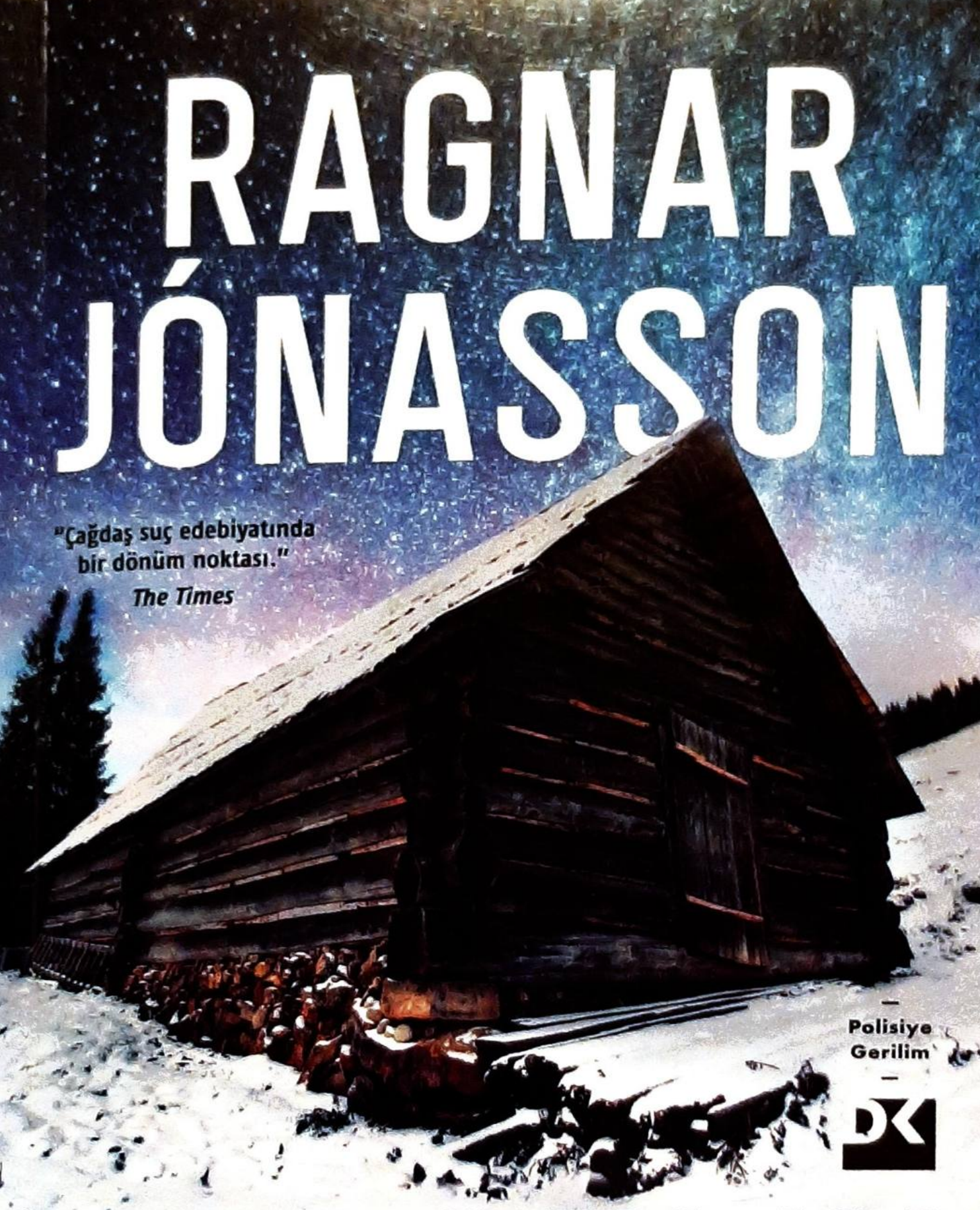

Polisiye Gerilim

KARANLIK

KARANLIK

Orijinal adı: Dimma
© 2015, Ragnar Jónasson
Yazan: Ragnar Jónasson
İngilizce çeviri: © Victoria Cribb, 2018
İngilizceden çeviren: Solina Silahlı
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Copenhagen Literary Agency ApS ve Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-6666-41-2
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Karanlık

Ragnar Jónasson

Çeviren: Solina Silahlı

Doğan Kitap

Birinci Gün

1

"Beni nasıl buldun?" diye sordu kadın. Sesi titriyordu ve yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Dedektif Hulda Hermannsdóttir yıllara dayanan tecrübesiyle sorgulama anında, saklayacak bir şeyi olmayanların bile gerildiğini görmeye alışmıştı ama bu kadında dikkatini çeken başka bir şey vardı. Merkezdeki resmi sorgulamalarda olsun, bunun gibi gayriresmi görüşmelerde olsun polis tarafından sorgulanmanın her zaman göz korkuttuğunun farkındaydı. Kadının çalıştığı Reykjavík bakımevinde, personel kantininin yanındaki ufacık kahve salonunda karşı karşıya oturmuşlardı. Kırk yaşlarında kısa saçlı, yorgun görünümlü bir kadındı ve Hulda'nın beklenmedik ziyareti onu telaşlandırmışa benziyordu. Bunun çok geçerli bir açıklaması da olabilirdi elbette ama Hulda kadının bir şey sakladığından neredeyse emindi. Yıllar boyunca o kadar çok şüpheliyle konuşmuştu ki birinin onu kandırmaya çalıştığını hemen anlayabiliyordu. Buna sezgi diyenler olabilirdi ama Hulda bu kelimeden nefret ediyor, tembel polisliğin işareti olarak görüyordu.

"Seni nasıl mı buldum?.." diye sakince tekrarladı. "Bulunmak istemiyor muydun?" Bu cümleyle kadının sözlerini çarpıttığının farkındaydı ama konuşmayı iyi veya kötü sürdürmesi gerekiyordu.

"Ne? Evet..."

Belli belirsiz bir kahve kokusu –buna aroma denemezdi– ortama sinmişti; sıkışık oda karanlık, mobilyalar eski ve tek tipti.

Kadın masanın üzerinde duran elini tekrar yanağına götürdüğünde geride nemli bir iz bıraktı. Normalde Hulda suçluyu buldu-

ğuna dair bu bariz işaretten memnun olurdu ama bu defa o tatmin duygusunu hissedemedi.

Bir süre sonra "Geçen hafta yaşanan bir olay hakkında birkaç soru sormak istiyorum" diye devam etti. Her zamanki gibi biraz hızlı konuşuyordu ama iş hayatında, şu anki gibi zor görevleri yerine getirirken bile takındığı olumlu tavrın parçası olarak sesi sıcak ve neşeliydi. Evde yalnız olduğu, tüm enerji rezervlerinin tükenip yorgunluğuna ve depresyona yenik düştüğü akşam saatlerinde ise bunun tam tersi bir kişiliğe bürünebiliyordu.

Kadın başıyla onayladı; belli ki onu neyin beklediğini biliyordu.

"Cuma sabahı neredeydin?"

Cevap hemen geldi. "Hatırladığım kadarıyla işyerindeydim."

Kadının mücadele etmeden özgürlüğünden vazgeçmeyeceğini görmek Hulda'yı neredeyse rahatlatmıştı. "Emin misin?" diye sordu. Kadının tepkisini dikkatle izlerken her zamanki sorgulama duruşuna geçerek arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Bunu savunmaya geçtiğinin ya da empati yoksunu olduğunun işareti olarak algılayanlar olabilirdi. Savunmaya geçmek mi? Belki. Odaklanması gereken anlarda elleri araya girip dikkatini dağıtmasın diye aldığı bir önlemdi bu. Empati yoksunluğuna gelince, duygularını gereğinden fazla karıştırmaya gerek duymuyordu; işi onu yeterince etkiliyordu zaten. Araştırmalarını dürüstçe ve takıntı boyutunda bir adanmışlıkla sürdürüyordu.

"Emin misin?" diye tekrarladı. "Bunu hemen kontrol edebiliriz. Yalan söylediğin ortaya çıksın istemezsin sanırım."

Kadın hiçbir şey söylemedi ama rahatsız olduğu belliydi.

"Bir adama araba çarptı" dedi Hulda sakince.

"Öyle mi?"

"Evet, gazetelerde ya da televizyonda görmüşsündür."

"Ne? Ah, olabilir." Kısa bir sessizliğin ardından kadın "Durumu nasıl?" diye ekledi.

"Yaşayacak, öğrenmeye çalıştığın buysa."

"Hayır, pek sayılmaz... Ben..."

"Ama asla eski haline dönemeyecek. Hâlâ komada. Yani olaydan haberdarsın, öyle mi?"

"Ben... Bu konuda bir şeyler okumuştum sanırım..."

"Gazetelerde bu detaya yer verilmedi ama adam suçu kanıtlanmış bir pedofil."

Kadın tepki vermeyince Hulda devam etti. "Ama sen ona çarptığında bunu biliyordun sanırım."

Hâlâ tepki yoktu.

"Yıllar önce hapis cezası almış ve cezasını da çekmiş."

Kadın araya girdi. "Benim bu olayla ilgim olduğunu nereden çıkardın?"

"Dediğim gibi cezasını çekmiş. Ancak araştırınca adamın vazgeçmediğini fark ettik. Dolayısıyla vur-kaç olayının kaza olmadığını düşünmekte haklı olduğumuzu gördük ve olası bir gerekçe bulmak için dairesini aradık. Sonunda bu fotoğrafları bulduk."

"Fotoğraf mı?" Kadın şimdi fena halde sarsılmış görünüyordu. "Ne fotoğrafı?" Nefesini tuttu.

"Çocuklar."

Kadının daha fazlasını sormak istediği ama kendini tuttuğu belliydi.

"Oğlununki de dahil" diye ekledi Hulda, sorulmamış soruya cevap olarak.

Kadının yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Hıçkırmaktan nefesi kesilirken "Oğlumun... fotoğrafları" dedi kekeleyerek.

"Neden onu ihbar etmedin?" diye sordu Hulda, onu itham ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak.

"Ne? Bilmiyorum. Tabii ki ihbar etmeliydim. Ama onu, yani oğlumu düşündüm. Bunu ona yapamazdım. İnsanlara... anlatmak... mahkemede tanıklık etmek zorunda kalacaktı. Belki de hataydı..."

"Adamı ezmek mi? Evet, öyleydi."

Kadın kısa bir tereddütten sonra devam etti. "Şey... evet... ama..."

Hulda kadının itirafına süre tanıyacak kadar bekledi. Ama normalde bir olayı çözdüğünde hissettiği zafer duygusunu bu defa yaşamamıştı. Genellikle işini kusursuz yapmaya odaklanır, yıllar boyunca çözdüğü zor vakaların sayısıyla gururlanırdı. Ancak şu

an, işlediği suça rağmen karşısında oturan kadının bu davadaki asıl suçlu olduğuna ikna olamıyordu. Hatta kurban oydu.

Artık kontrolsüzce ağlamaya başlayan kadın hıçkırıklarının arasında "Ben... Ben izledim..." dedi ve devam edemeyecek kadar tıkanınca sustu.

"Onu izledin mi? Aynı bölgede yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Evet" dedi kadın fısıldayarak. Şimdi sesini kontrol altına almıştı ve öfke ona güç vermişti. "Gözüm o piçin üzerindeydi. Aynı şeyleri yapmaya devam edebileceği fikrine dayanamadım. Geceleri başka bir kurban seçtiğine dair kâbuslar görüyordum. Ve...ve... benim yüzümdendi çünkü onu ihbar etmemiştim. Anlıyor musun?"

Hulda başını salladı. Anlıyordu, evet.

"Sonra onu okulun civarında gördüm. Oğlumu okula bırakmıştım. Arabayı park edip onu izledim; yine öyle pişkin pişkin sırıtarak birkaç oğlanla sohbet ediyordu. Bir süre oyun alanında dolaştığını görünce çok sinirlendim. Vazgeçmemişti; onun gibi erkekler asla vazgeçmez." Kadın yanaklarını sildi ama gözyaşları akmaya devam ediyordu.

"Doğru."

"Sonra, bir anda bir fırsat buldum. Okuldan çıktığında onu takip ettim. Yolun karşısına geçti. Etrafta başka kimse, beni görecek kimse yoktu, ben de gaza bastım. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum; düzgün düşünemiyordum." Kadın tekrar yüksek sesli hıçkırıklara boğuldu ve yüzünü ellerinin arasına gömüp titreyerek devam etti. "Amacım onu öldürmek değildi, en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Sadece korkmuş ve kızmıştım. Şimdi bana ne olacak? Ben... Ben hapse giremem. Sadece ikimiz varız, oğlum ve ben. Babası işe yaramazın teki. Onu yanına almaz."

Hulda tek kelime etmeden ayağa kalktı ve elini kadının omzuna koydu.

2

Genç anne camın yanında durmuş, bekliyordu. Her zamanki gibi ziyarete uygun giyinmişti. En iyi kabanı biraz eski püskü görünüyordu ama maddi sıkıntıda olduğu için idare etmek zorundaydı. Onu hep böyle bekletirlerdi, yanlışını hatırlatıp hatasını düşünmesi için ona bir şans vermek, cezalandırmak istiyorlardı sanki. İşin kötüsü dışarıda yağmur yağıyordu ve kabanı ıslanmıştı.

Sonsuzluğa benzer bir sessizlik içinde birkaç dakika geçti ve sonunda hemşire kucağında küçük bir kızla odaya girdi. Annenin kalbi, kızını camdan her gördüğünde olduğu gibi neredeyse duracaktı. Bir depresyon ve umutsuzluk dalgasına kapıldığını hissetti ama bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Çocuk henüz altı aylıktı –tam da bugün– ve ziyarete dair hiçbir şey hatırlamayacaktı ama annesi içten içe ona güzel anılar bırakmanın, ziyaretlerin mutlu geçmesinin önemli olduğunu hissediyordu.

Ancak çocuk hiç mutlu görünmüyordu, daha da kötüsü, camın diğer tarafındaki kadına neredeyse hiç tepki vermiyordu. Bir yabancıya bakıyordu sanki; daha önce hiç görmediği ıslak kabanlı tuhaf bir kadına. Oysa doğumhanede annesinin kollarında yattığı günlerin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti.

Kadının haftada iki ziyaret hakkı vardı. Ama yeterli değildi bu. Aralarındaki mesafe giderek açılıyordu sanki: haftada sadece iki ziyaret ve aralarındaki cam.

Anne kızına bir şeyler söylemeye, camın arkasından konuşmaya çalıştı. Sesin diğer tarafa geçeceğini biliyordu ama kelimeler ne işe yarayacaktı? Küçük kız onu anlayamayacak kadar küçüktü; onun ihtiyacı sözler değil, annesinin onu sarmalayan kollarıydı.

Kadın gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak kızına gülümsedi ve kısık sesle onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. "Yemeğini ye" dedi. "Hemşireleri üzme." Asıl istediği ise camı kırmak, bebeğini hemşirenin kollarından alıp ona sıkıca sarılmak ve bir daha asla bırakmamaktı.

Farkında olmadan cama iyice yaklaşıp tıklattı ve küçük kızın ağzı annesinin kalbini eriten küçük bir gülümsemeyle seğirdi. Kadının ilk gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Cama biraz daha hızlı vurdu ama bu defa çocuk irkilip ağlamaya başladı.

Anne artık istemsizce cama daha hızlı vurmaya, bağırmaya başladı. "Onu bana ver, kızımı istiyorum!"

Hemşire ayağa kalkıp bebekle birlikte hemen odadan çıktı ama anne buna rağmen vurmaktan ve bağırmaktan kendini alamadı.

Birden omzunda sert bir el hissetti. Cama vurmayı bıraktı ve arkasında duran yaşlı kadına baktı. Daha önce tanışmışlardı.

Kadın nazikçe "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun" dedi. "Sürekli böyle olay çıkartacaksan ziyarete gelmene izin veremeyiz. Küçük kızını korkutuyorsun."

Bu sözler annenin kafasında yankılandı. Hepsini daha önce de duymuştu: Annesiyle yakın bağ kurmaması çocuğun yararınaydı; aksi bir durum ziyaretler arasındaki bekleyişi daha da zorlaştıracaktı. Bu düzenlemenin kızının iyiliği için olduğunu anlamalıydı.

Bu sözler ona hiç mantıklı gelmese de ziyaretlerin tümüyle yasaklanmasından korktuğu için anlamış gibi yaptı.

Dışarıdaki yağmurlu havaya çıktığında, yeniden kavuştuklarında kızına bu ziyaretten, camdan ve zorunlu ayrılıktan asla bahsetmeyeceğine karar verdi. Küçük kızın bunları hatırlamayacağını ümit ediyordu.

3

Hulda kadını sorgulamayı bitirdiğinde saat altıya geliyordu, dolayısıyla hemen eve gitti. Bir sonraki adımı atmadan önce biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Yaz geliyordu ve günler uzuyordu ama güneşten eser yoktu, yağmur, sürekli yağmur vardı sadece.

Anılarında yazlar daha sıcak ve aydınlık, güneşe boğulmuş olurdu oysa. O kadar çok anısı vardı ki, gerçekten de çok fazla. Altmış beşine girmek üzere olduğuna hâlâ inanamıyordu. Altmışlı yaşlarının yarısı geçmiş, yetmişli yaşları ufukta beliren biri gibi hissetmiyordu hiç.

Yaşını kabullenmek başkaydı, emekliliği kabullenmek başka. Ama bundan kaçış da yoktu; çok yakında emekli maaşını almaya başlayacaktı. Onun yaşındaki birinin nasıl hissetmesi gerektiğini de bilmiyordu aslında. Annesi altmışlarında çoktan yaşlı bir kadın olmuştu ve şimdi sıra Hulda'ya gelmiş olsa da o kırk dört yaşla altmış dört yaş arasında ciddi bir fark hissedemiyordu. Belki eskisi kadar dinç değildi ama fark edilecek düzeyde değil. Hafif işitme kaybı olsa da gözleri hâlâ iyi görüyordu.

Doğaya olan sevgisi sayesinde formunu da koruyordu. Yaşlı bir kadın olmadığını kanıtlayan bir sertifikası bile vardı. Son muayenesinde genç doktor –doktor olmak için fazla gençti tabii– "Sağlığının mükemmel" olduğunu söylemişti. Aslında *"Yaşına göre* sağlığın mükemmel" demişti.

Vücut hatları düzgündü ve kısa saçları, aralardaki birkaç beyaz tel dışında hâlâ doğal koyu rengindeydi. Zamanın yıkıcı etkisini ancak aynaya baktığında fark ediyordu. Bazen gözlerine inanamı-

yor, oraya yansıyan kişi bir yabancıymış, yüzü tanıdık olsa da tanımak istemediği biriymiş gibi hissediyordu. Yer yer göze çarpan kırışıklıklar, göz altlarındaki torbalar, sarkmış cilt... Kimdi bu kadın ve Hulda'nın aynasında ne işi vardı?

O güzel koltukta, annesinin koltuğunda oturmuş, oturma odasının penceresinden dışarı bakıyordu. Muhteşem denebilecek bir manzarası yoktu; şehirdeki bir apartman binasının dördüncü katından ne beklenirse o kadardı.

Aslında her zaman böyle olmamıştı. Arada bir eski günlere, Álftanes'te deniz kıyısındaki evlerinde yaşadığı aile hayatına özlem duyma, o günleri hatırlama izni veriyordu kendine. Kuş sesleri orada çok daha yüksek ve ısrarcıydı; doğaya yakın olmak için bahçeye adım atmak yeterliydi. Tabii denize yakın olduğu için rüzgâr da alıyordu ama soğuk da olsa temiz okyanus havası Hulda için adeta can simidiydi. Evlerinin aşağısındaki kıyıda durup gözlerini kapatır, zihnini doğanın sesleriyle –dalga sesleri, martıların çığlığı– doldurarak sadece nefes alıp vermeye odaklanırdı.

Yıllar ne de çabuk geçmişti. Anne olmasının, evlenmesinin üzerinden fazla zaman geçmemişti sanki. Ama yılları saydığında aslında neredeyse bir ömür geçtiğini fark ediyordu. Zaman bir körük gibiydi; kısa bir süre sıkışıyor, hemen ardından sonsuz biçimde uzuyordu.

Yeteneklerinin takdir edilmediğine içerlemesine, kafasını sık sık çarptığı cam tavana rağmen işini özleyeceğini de biliyordu.

Aslında ufukta potansiyel bir ışık görünse de yalnız kalmaktan korkuyordu. Yürüyüş kulübündeki adamla arkadaşlığının nereye gittiğini hâlâ bilmiyordu ama olasılıklar hem kışkırtıcı hem de tedirgin ediciydi. Dul kaldığından beri yalnızdı ve başlarda adamı kendisine yaklaşmaya teşvik edecek herhangi bir girişimde bulunmamıştı. İlişkinin dezavantajlarını düşünüp yaşını kafaya takmıştı, ki aslında hiç huyu değildi. Genelde yaşını unutur, kendini ruhu genç biri olarak görürdü. Ama bu defa rakamlar –altmış dört!– yoluna çıkmıştı. Bu yaşta yeni bir ilişkiye başlamanın iyi bir fikir olup olmadığını kendine sorup duruyordu ama aslında risk almaktan kaçındığının da farkındaydı. Korkuyordu, hepsi bu.

Ne olursa olsun, Hulda her şeyi ağırdan almakta kararlıydı. Aceleye getirmeye gerek yoktu. Ondan hoşlanıyordu ve son yıllarını da onunla geçirebilirdi. Buna aşk denemezdi –zaten aşkın nasıl bir his olduğunu unutmuştu– ama aşk onun için bir gereklilik de değildi. İkisi de doğayı tutkuyla seviyordu ki bunu da hafife almıyor ve onunla arkadaşlık etmekten hoşlanıyordu. Ama o ilk randevudan sonra onu tekrar görmeyi kabul etmesinin başka bir sebebi daha vardı. Doğrusu, yaklaşan emekliliği belirleyici olmuştu bu konuda; yalnız yaşlanma ihtimaliyle henüz yüzleşemezdi.

4

Talep yeterince basit görünse de e-posta Hulda'yı rahatsız etmişti. Amiri işleri konuşmak için o sabah dokuzda onunla görüşmek istiyordu. E-postanın bir önceki akşam geç saatte gönderilmiş olması başlı başına tuhaf bir durumken güne "işleri *onunla* konuşarak" başlamak istemesi de inanılmazdı. Hulda onun gayriresmi sabah toplantıları düzenlemesine alışkındı ama kendisi bu toplantılara hiç davet edilmezdi. Zaten iş konuşmak yerine erkek muhabbeti yaptıkları toplantılardı bunlar ve Hulda kesinlikle o grubun bir parçası değildi. Sorumluluk almayı gerektiren bir pozisyonda geçirdiği onca yıla rağmen, hâlâ üstlerinin, hatta astlarının tam güvenini kazanamadığı hissine kapılıyordu. Terfi konusunda yönetim onu tümüyle görmezden gelememişti ama sonunda bir duvara toslamıştı. Başvurduğu pozisyonlara kendisinden daha genç erkek meslektaşları kabul ediliyordu ve sonunda o da kaçınılmaz olanı kabul etmişti. Daha üst pozisyonlara başvurmak yerine, dedektif olarak işini elinden geldiğince iyi yapmaya karar vermişti.

Dolayısıyla koridordan Magnús'un ofisine giderken biraz endişeliydi. Magnús kapıyı tıklatmasına her zamanki gibi nazikçe cevap verse de Hulda bu içtenliğin yüzeysel olduğunun farkındaydı.

"Otur Hulda" dedi Magnús. Hulda, Magnús'un sesindeki bilinçli ya da bilinçsiz küçümseyici tonu fark ederek sinirlendi.

"Çok işim var" dedi. "Önemli mi?"

"Otur" diye tekrarladı Magnús. "Durumun hakkında biraz konuşalım." Magnús kırklı yaşlarının başındaydı ve kariyerinde hızla yükselmişti. Uzun boylu ve sağlıklıydı ama yaşına göre saçları epey seyrelmişti.

Hulda otururken kalbinin sıkıştığını hissetti. Durumu hakkında mı?

Magnús gülümseyerek "Fazla vaktin kalmadı" diye söze başladı. Hulda bir şey söylemeyince boğazını temizledi ve daha da beceriksizce "Yani, bu bizimle son yılın, değil mi?" diye tekrarladı.

"Evet, öyle" dedi Hulda tereddütle. "Yıl sonunda emekli olacağım."

"Kesinlikle. Şöyle ki..." Magnús sözlerini özenle seçiyormuş gibi duraksadı. "Önümüzdeki ay genç bir adam bize katılacak. Gerçekten çok başarılı biri."

Hulda bu konuşmanın nereye gittiğini hâlâ anlamamıştı.

"Görevi senden devralacak" diye devam etti Magnús. "Onu bulduğumuz için çok şanslıyız. Yurtdışına ya da özel sektöre gidebilirdi."

Hulda karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Ne? Benden devralmak mı? Ne... Ne demek istiyorsun?"

"İşini ve ofisini devralacak."

Hulda söyleyecek bir şey bulamıyordu. Düşünceler kafasının içinde dönmeye başladı. "Ne zaman?" diye sordu kısık sesle, sesini yeniden bulurken.

"İki hafta içinde."

"Ama... Ama bana ne olacak?" Bu haber onu afallatmıştı.

"Hemen gidebilirsin. Zaten fazla zamanın kalmadı. Ayrılış tarihini birkaç ay öne çekebiliriz."

"Ayrılmak mı? Hemen mi?"

"Evet. Tam maaşını alacaksın tabii ki. İşten çıkartılmıyorsun Hulda, sadece birkaç ay izin kullanacaksın, sonra emekli olacaksın. Alacağın miktarı etkilemeyecek. Bu kadar şaşırmana gerek yok. İyi bir anlaşma. Ücretini kesmeye çalışmıyorum."

"İyi bir anlaşma mı?"

"Elbette. Hobilerine daha fazla zaman ayırabileceksin. Şeye daha fazla zaman..." Yüz ifadesinden Hulda'nın boş zamanlarında neler yaptığına dair hiçbir fikri olmadığı belliydi. "Artık zamanın..." Cümlesini yine yarıda kesti: Hulda'nın bir ailesi olmadığını biliyordu muhtemelen.

"Bu çok nazik bir teklif ama erken emekli olmak istemiyorum" dedi Hulda yüz ifadesini kontrol etmeye çalışarak. "Yine de teşekkürler."

"Aslında bu bir teklif değil. Ben kararımı çoktan verdim." Magnús'un sesi şimdi daha sertti.

"Senin kararın mı? Benim söz hakkım yok mu?"

"Üzgünüm, Hulda. Ofisine ihtiyacımız var."

Ve etrafını daha genç bir ekiple sarmaya, diye düşündü Hulda.

"Böyle mi teşekkür ediyorsun?" Sesinin titrediğini duyabiliyordu.

"Kötü bir şey söylemişim gibi düşünme. Bunun yeteneğinle alakası yok. Hadi ama Hulda. En iyi memurlarımızdan biri olduğunu biliyorsun; bunu ikimiz de biliyoruz."

"İyi ama dosyalarım ne olacak?"

"Çoğunu zaten ekibin diğer üyelerine tahsis ettim. Ayrılmadan önce yeni memura bilgi verebilirsin. Şu an ilgilendiğin en büyük olay pedofile çarpıp kaçma olayı. O konuda bir gelişme var mı?"

Hulda bir an düşündü. Mesleğinin zirvesinde emekli olmak egosunu tatmin edebilirdi: kapanmış bir dava, hazır bir itiraf. Bir kadın çılgınlık anında başka çocukların da tacizcinin pençesine düşmesini önlemek için kendi kanununu uygulamak istemişti. Belki saldırmakta haklıydı ve adil bir intikam almıştı...

Hulda bir süre duraksadıktan sonra, "Pek çözüleceğe benzemiyor. Bana sorarsan büyük ihtimalle kazaydı. Davayı şimdilik rafa kaldırmanı ve sürücünün zamanı geldiğinde ortaya çıkmasını beklemeni tavsiye ederim" dedi.

"Hmm, doğru. Peki, tamam. Bu yıl içinde resmi olarak emekli olduğunda seni uğurlamak için küçük bir parti düzenleyeceğiz. Ama istersen bugün masanı boşaltabilirsin."

"Bugün gitmemi mi istiyorsun?"

"Elbette, sen de istersen. Birkaç hafta daha kalabilirsin tabii."

"Evet, lütfen" dedi Hulda ve "lütfen" dediğine anında pişman oldu. "Yeni memur işe başladığında ayrılacağım ama o zamana kadar davalarım üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

"Dediğim gibi hepsini başka memurlara tahsis ettim. Ama tabii çözülmemiş davalardan birine bakabilirsin. İlgini çeken herhangi bir şey. Buna ne dersin?"

Hulda yerinden fırlayıp dönmemek üzere çekip gitmek istedi ama ona bu zevki tattırmayacaktı.

"Peki, öyle yaparım. İstediğim herhangi bir dava olabilir mi?"

"Evet, kesinlikle. Ne istersen. Seni meşgul edecek herhangi bir şey olabilir."

Hulda, Magnús'un onu ofisinden çıkarmak istediği izlenimine kapıldı; ilgilenmesi gereken daha acil işleri vardı.

"Harika. O zaman kendimi meşgul etmeye çalışacağım" dedi alaycı bir tavırla ve ayağa kalkıp veda ya da teşekkür etmeden çıktı.

5

Hulda şaşkınlık içinde kendi odasına yürüdü. Onca yıllık memuriyetinin hiçbir önemi yokmuş gibi kovulmuş, kapı dışarı edilmişti. Onun için çok yeni bir deneyimdi bu. Aşırı tepki verdiğini, bunu böyle algılamaması gerektiğini biliyordu ama midesinin tam ortasındaki hastalıklı duygudan da kurtulamıyordu.

Masasına oturdu ve bilgisayarını açacak enerjiyi bile bulamayıp ekrana boş boş baktı. Bugüne dek ikinci evi gibi olan ofisini aniden yadırgamaya başladı, yeni sahibi onu çoktan ele geçirmişti sanki. Eski sandalye rahatsızdı, kahverengi ahşap masa yorgun ve yıpranmış görünüyordu, belgelerse artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Orada bir dakika daha geçirme düşüncesine katlanamıyordu.

Dikkatini dağıtacak, olanları ona unutturacak bir şeye ihtiyacı vardı. Magnús'un söylediği şeyi uygulayıp çözülmemiş dosyaları araştırmaktan daha iyi ne olabilirdi? Aslında Hulda'nın çok fazla düşünmesine gerek yoktu; yeniden açılmayı bekleyen çözülmemiş bir vaka vardı zaten. İlk soruşturmayı meslektaşlarından biri yürütmüştü –Hulda sadece ona yardım etmişti– ama bu bir avantaj olabilir, kanıtlara farklı bir gözle bakmasını sağlayabilirdi.

Davada, yeni kanıtlar ortaya çıkmadığı sürece gizemini koruyacak meçhul bir ölüm söz konusuydu. Belki bu gizli bir lütuf, bir fırsattı, kim bilir. Ölü kadını savunacak kimse yoktu ama Hulda kısa süreliğine de olsa avukat rolünü üstlenebilirdi. İki haftada pek çok şey başarılabilirdi. Davayı çözebileceğine dair gerçek bir umudu yoktu ama denemeye değerdi. Hem bu sayede bir amacı olacaktı. Bu "genç adam" gelip onu görevinden edene kadar her gün ofise

gelmeye kararlıydı. Aslında gördüğü muamele hakkında İK'ya resmi bir şikâyette bulunup bu yılı tamamlamayı talep etmek aklından geçti ama bunu daha sonra düşünecek vakti olacaktı nasıl olsa. Şu an enerjisini daha olumlu bir şeye yönlendirmek istiyordu.

İlk işi detaylarla ilgili hafızasını tazelemek için dava dosyasını aramak oldu. Genç kadının cesedi karanlık bir kış sabahı, Reykjavík'in yaklaşık otuz kilometre güneyinde, Reykjanes yarımadasının az nüfuslu sahil şeridi Vatnsleysuströnd'ün kayalık bir koyunda bulunmuştu. Hulda o koya hiç gitmemişti, oraya gitmek için özel bir sebebi de olmamıştı ama havalimanına giderken sık sık buradan geçtiği için bölgeye aşinaydı. Ağaçsız lav tarlalarının Atlantik'ten güneybatıya doğru düzenli esen fırtınalara karşı pek de koruma sağlayamadığı, ülkenin kasvetli, rüzgârlı bir köşesiydi burası.

O zamandan bugüne geçen bir yılı aşkın sürede olay halkın hafızasından silinmişti. Zaten o zaman da medyada fazla yer bulmamıştı. Bir ceset bulunduğuna dair ilk haberin ardından yaşanan gelişmeler çok az ilgi görmüş, medya da gözünü başka yerlere çevirmişti. İzlanda yılda sadece iki cinayetle –hatta bazen tek bir cinayet bile işlenmiyordu– dünyanın en güvenli ülkelerinden biri olmasına rağmen, kaza sonucu ölümler çok daha fazlaydı ve gazeteciler bunları haber yapmaya çok da gerek duymuyordu.

Hulda'yı rahatsız eden medyanın ilgisizliği değildi; onu endişelendiren, davaya bakan CID[1] meslektaşının ihmalkârlığıydı. Hulda Alexander'ın yeteneklerine hiçbir zaman fazla güvenmemişti. Onun gözünde Alexander ne çalışkan ne de zekiydi ve CID'deki pozisyonunu da sadece inadıyla ve iyi bağlantıları sayesinde koruyabiliyordu. Daha adil bir ortamda Hulda onun üstü olabilirdi çünkü ondan daha zeki, daha vicdanlı ve deneyimli olduğunu biliyordu, oysa şimdi bir kısırdöngünün içine sıkışıp kalmıştı. Böyle zamanlarda onu için için yiyen acıya karşı koyamıyordu. Duruma müdahale edip davayı, bu işe uygun olmadığını bildiği bir dedektifin elinden alma yetkisine sahip olmak için her şeyini verebilirdi.

---

1. CID: Suç Soruşturma Departmanı

Alexander'ın soruşturma konusundaki hevessizliği, ekip toplantılarında kaza sonucu ölüme işaret eden kanıtları bıkkın bir ses tonuyla sunmaya çalıştığında açıkça kendini göstermişti. Hulda'nın şimdi fark ettiği gibi fazlasıyla özensiz bir rapor sunmuştu. Rapor, otopsi sonuçlarının tatmin edici olmayan kısa bir özetini içeriyordu ve karaya vuran cesetler söz konusu olduğunda, işin içinde bir cinayet olup olmadığının tespit edilmesinin imkânsız olduğu sonucuna varıyordu. Doğal olarak soruşturmadan işe yarar bir şey çıkmamış, "daha acil" vakalarla ilgilenmek için soruşturma rafa kaldırılmıştı. Hulda, genç kadın İzlandalı olsa ne kadar farklı bir tepki verilebileceğini düşünmeden edemiyordu. Halk sonuç almak istediğini haykırsaydı, dava daha yetkin bir dedektife verilmez miydi?

Ölen kadın yirmi yedi yaşındaydı, Hulda'nın kızını doğurduğu yaşta. Sadece yirmi yedi yaşında, hayatının baharında; bir polis soruşturmasının, Hulda dışında hiç kimsenin tekrar soruşturmayı düşünmediği çözülmemiş bir davanın öznesi olmak için fazla gençti.

Patolog raporuna göre tuzlu suda boğulmuştu. Başındaki yaralar daha önce şiddete maruz kaldığının olası göstergesiydi ama ayağı takılıp dengesini kaybederek denize düşmüş de olabilirdi.

Kurbanın ismi Elena'ydı; Rus bir sığınmacıydı ve İzlanda'ya geleli dört ay olmuştu. Belki de herkes Elena'yı çok çabuk unuttuğu için Hulda davanın peşini bırakmakta bu kadar zorlanıyordu. Yabancı bir ülkeye sığınmacı olarak gelmişti ama su ona mezar olmuştu. Kimsenin de umurunda olmamıştı. Hulda, bu gizemi çözmek için eline geçen son şansı değerlendirmezse başka hiç kimsenin buna tenezzül etmeyeceğini biliyordu. Elena'nın hikâyesi unutulup gidecek, İzlanda'ya gelip ölen bir kız olarak kalacaktı.

6

Hulda, Álftanes'te deniz kıyısındaki küçük evlerinde yaşarken her gün gidip geldiği yoldan Reykjavík'in güneyine doğru ilerledi. Oraya yıllardır, ev satıldığından ve bir daha dönmeme kararı aldığından beri gitmemişti. Yarımada şimdi sağda, koyun karşısında alçak ve yeşil haliyle gözler önüne serilmişti. Álftanes her zaman yarı kırsal, Reykjavík'in düzensiz kentsel yayılımından uzak, kendi halinde bir yer olarak görünürdü gözüne ama şimdi orada yepyeni bir mahalle ortaya çıkmıştı.

Álftanes Hulda'nın eski hayatıyla beraber geride kalırken Hulda gideceği yere, Reykjanes Yarımadası'ndaki Keflavík Havalimanı yakınlarında küçük bir kasaba olan Njardvík'e odaklandı. Dava dosyasına göre Elena'nın ölmeden önce yaşadığı sığınmacı pansiyonunu ziyaret edecekti.

Hulda günün geri kalanında izin alıp evine dönebilirdi. Yağmura rağmen havada bir bahar esintisi vardı. Mayıs ayıyla beraber günler de uzamaya başlamıştı; aydınlık akşamlar, gece yarısı güneşinin habercisiydi adeta. Yılın muhteşem, hayat dolu dönemiydi bu; kuzey kışının karanlığı yavaş yavaş kayboluyor, gece karanlığının tümüyle ortadan kalktığı haziran ortasına kadar akşamlar her gün biraz daha aydınlanıyordu. Álftanes'teki eski evlerinde geçirdikleri o muhteşem yaz gecelerine dair canlı bir anı geldi gözünün önüne. Gerçek anlamda nefes almalarını sağlayan arka bahçelerinde, gökyüzü turuncu ve kırmızı renge bürünüp kıyı kuşları o yumuşak kızıllıkta gece boyunca öterken güneşin denizin altına batışını izleyebilirdin. Şehirde bir apartman binasındaki sıkışık bir dairede ise bütün mevsimler aynı görünür,

günler tekdüze bir bulanıklıkla birleşir, zaman şaşırtıcı bir hızla akıp giderdi.

Yaz zaten yeterince kısa değilmiş gibi. Zirveye çıktığı temmuz ayında, karanlık sinsi dönüşüne başlar, ada sakinlerinin yaşamına önce hafif bir alacakaranlıkla geri gelir, ardından Hulda'nın en az sevdiği aylardan biri olan ağustosta geceler ortalığı karartıp kışın yaklaştığını hatırlatırdı.

Hayır, Magnús bombasını patlatmışken eve dönmesi söz konusu olamazdı artık. Evinin dört duvarı arasına sıkışıp kaldığında, içini karartan işi bırakma ihtimalinden onu uzaklaştıracak hiçbir şey bulamayıp çıldıracaktı. Emeklilik Hulda'nın zihinsel olarak hiç hazır olmadığı bir durumdu. Onun gözünde emeklilik bir tarih, bir yıl, bir yaş, tümüyle varsayımsal bir şeydi. Bugüne, yani aniden somut ve inkâr edilemez bir gerçeğe dönüşene kadar.

Düşünceleri tekrar bu ana döndü. Sağ şeritte kalmasına ve daha sabırsız sürücülerin yanından hızla geçmesine olanak tanıyan çift şeritli karayoluna minnettardı. Birçok İzlandalının, İzlanda'nın balık ticareti yaptığı ülkelerden gelen uygun fiyatlı Doğu Avrupa arabaları –genelde Sovyet veya Çek modelleri– kullandığı zamanların hatırası olarak, onun da altında seksenlerden kalma bir Škoda vardı. Hiçbir zaman yeterince hızlı olmayan ve gün geçtikçe daha fazla bakım gerektiren parlak yeşil, iki kapılı bir modeldi bu. Hulda becerikli olsa da tamirci değildi ama şansına, eski arabaları tamir ederek geçinen bir adam tanıyordu ve onun sayesinde vefalı Škoda yoluna devam ediyordu. Şimdilik.

Hulda bu sahilden güneye gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Reykjanes Yarımadası'na pek işi düşmüyordu. Bu tarafların başlıca cazibe merkezi olan uluslararası havalimanı bile onu cezbetmiyordu. Yurtdışına seyahat etmeyi seviyordu elbette –keşke!– ama maddi durumu bu tür planlar yapmasına izin vermiyordu. Günlük masraflarını ancak karşılayan polis maaşı denizaşırı tatillere yetmiyordu. Eskiden bu tür lükslere erişebiliyordu rahatça. Kocasının kendine ait bir yatırım şirketi vardı, şirketin iyi bir cirosu olduğunu zanneden Hulda, kocasının ani ölümüyle birlikte maddi rahatlıklarının bir yanılsama olduğunu görerek şaşkına dönmüştü. Avukatlar

işin iç yüzünü çözdükten sonra, ona miras kalan borcun malvarlıklarını aştığı ortaya çıkmıştı. Böylece Hulda güzel evlerini satmak ve orta yaşında her şeye neredeyse sıfırdan başlamak zorunda kalmıştı. Mali işleri tümüyle kocasına bırakmış, kendisi hiç birikim yapmamıştı. Dolayısıyla dar bir bütçeyle kendi imkânları dahilinde yaşamayı öğrenmesi hiç kolay olmamıştı. Önce küçük bir daire satın almış, daha sonra onu da satmıştı ve şimdi bir apartman binasında nispeten büyük bir dairede yaşıyordu. Aksi gibi, müthiş bir şanssızlık eseri, banka çöküşünün hemen öncesinde endekse bağlı bir ipotekle bu eve terfi etmişti ve şimdi son derece yüksek aylık geri ödemelerle, büyük bir borca batmış durumdaydı.

Havalimanına giden yol Hulda'ya her zaman kasvetli ve fazla moral bozucu gelmişti. Yolun iki tarafında uzanan boş, rüzgârlı ve düz karanlık lav yatakları, sadece Keilir'in konik şekli ve güneydeki diğer alçak dağlarla kırılıyor ve kuzeydeki tehlikeli gri denizle birleşiyordu. İzlanda'nın iki kıta levhası arasında yer aldığı noktada, yerkabuğunun altındaki şiddetli güçlerden zarar görmüş, gizli volkanik krater ve buhar bulutlarıyla dolu tehlikeli bir bölgeydi burası. Dağlar yürüyüşçüler için popüler bir yerdi –Hulda da birkaçına tırmanmıştı– ama onun dışında burası yürüyerek keşfetmek yerine uzaktan görülmesi daha iyi bir manzaraydı; lav yataklarına girmeye cesaret eden biri kolayca yaralanabilir ve yok olabilirdi.

Bugün sert rüzgâra rağmen güneş yarımadanın üzerinde parlıyordu ve Hulda koydan geriye baktığında Reykjavík'in üzerinde alçakta asılı duran yağmur bulutlarını görebiliyordu. Sonunda, sağ tarafında Njardvík'in eteklerini işaret eden mavi çatılı beyaz apartmanları görüp kasabaya yöneldi. Burası çok büyük bir yer değildi ama yolu bilmediği için bir süre sokaklarda amaçsızca dolaştı, sonunda pansiyonun yerini buldu.

Geleceğini önceden haber vermemişti; kötü haberi aldıktan sonra bir an önce polis merkezinden çıkıp ofise çöken baskıcı atmosferden uzaklaşma telaşında bu aklına bile gelmemişti. Koridorların onun dedikodusunu yapan insanlarla dolu olduğunu, kıçına tekmeyi yediğini bütün iş arkadaşlarının bildiğini, artık

yaşlandığını, kendisine ihtiyaç duyulmadığını, daha genç biri için gözden çıkartıldığını düşünüp duruyordu. Lanet olsun.

Resepsiyondaki genç kadın yirmi beşten fazla göstermiyordu. Hulda, ziyaret sebebini açıklamadan önce kendini polis müfettişi olarak tanıttı. Genç kadının yüzünde ufacık bir tepki bile belirmedi.

"Öyle mi? Size nasıl yardımcı olabilirim? Pansiyonda kalan biriyle mi görüşmek istiyorsunuz?"

Hulda'nın anladığı kadarıyla bu pansiyon özellikle sığınmacıların konaklama yeri olarak kullanılıyordu ve misafirperver bir yere benzemiyordu. Hulda havadaki umutsuzluğu, sessizliği ve gerginliği neredeyse hissedebiliyordu. Duvarlar bembeyazdı ve ev ya da otele benzer hiçbir yanı yoktu. Burası insanların kaderlerini belirsizlik içinde bekledikleri bir yerdi.

"Hayır, sadece buranın yöneticisiyle konuşmak istiyorum."

"Elbette. Benim, Dóra."

Hulda bu genç kadının pansiyon yöneticisi olduğunu ancak bir süre sonra algılayabildi. "Anlıyorum" dedi utanarak. Peşin hüküm verdiği için mahcup olmuştu. Böyle çıtı pıtı bir kızın burayı yönetebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Kısa kahverengi saçlarıyla Dóra'nın tam bir iş kadını havası vardı. İçten bir gülüşü olsa da bakışları rahatsız edecek ölçüde sertti. "Elbette, hiç sorun değil" dedi. "Arkada bir ofisim var."

Genç kadın başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp koridorda hızlı adımlarla ilerlemeye başladı, Hulda da peşinden gitti. Ofis, pencerelerdeki koyu renk panjurlar, yavan dekoru acımasızca aydınlatan tek ampulüyle küçük ve kişiliksizdi. Masanın üstünde dizüstü bilgisayar dışında hiçbir şey yoktu, ne kitap ne gazete.

Oturdular ve Dóra suskunluğunu sürdürüp Hulda'nın açıklama yapmasını bekledi. Hulda doğru kelimeleri bulmaya çalışarak söze başladı: "Buraya gelme sebebim... Misafirlerinizden birinin ölümünü araştırıyorum."

"Ölüm mü?"

"Evet. İsmi Elena'ydı. Sığınmacıydı."

"Ah, o mu? Hatırlıyorum. Ama ben..." Dóra şaşırarak kaşlarını çattı. "Davanın kapandığını sanıyordum. Bir dedektif beni aramıştı; adını unuttum..."

"Alexander" dedi Hulda, ismini söylerken onu gözünde canlandırdı; pespaye, kilolu, gözlerinin arkasında Hulda'yı her zaman çileden çıkaran ifadesiz bakışlar.

"Evet, Alexander, adı buydu. Beni aradı ve soruşturma sonuçsuz kaldığı ve kişisel olarak bunun bir kaza ya da intihar olduğuna inandığı için dosyayı kapattığını söyledi. Elena, başvurusunun sonucunu uzun zamandır bekliyordu."

"Sence bekleme süresi çok mu uzundu? Anladığım kadarıyla dört aydır buradaymış."

"Hayır, pek sayılmaz –çok da alışılmadık bir durum değil– ama sanırım beklemek insanları farklı etkiliyor. Stresli bir süreç."

"Alexander'la aynı fikirde miydin?"

"Ben mi?"

"Evet. Kendini denize atıp boğulduğuna inanıyor musun?"

"Ben uzman değilim. Ne düşünmem gerektiğini bilemem. Araştırmayı yapan ben değildim. Belki o –adı neydi..."

"Alexander."

"Evet, Alexander. Belki o benim bilmediğim bir şey biliyordu." Dóra omuz silkti.

Hiç sanmam, diye düşündü Hulda, fikrini yüksek sesle söyleme isteğini bastırarak. "Ama merak etmişsindir."

"Elbette ama burada işlerimiz çok yoğun. İnsanlar sürekli gelir ve giderler. O da bu şekilde gitti. Her neyse, bu tür şeyleri düşünmeye ayıracak zamanım olmuyor."

"Ama onu tanıyordun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Diğerlerinden daha fazla tanımıyordum. Bak, ben burada işimi yapıyorum. Geçimimi böyle sağlıyorum, dolayısıyla işlere günlük olarak odaklanmak zorundayım. Misafirler için ölüm kalım meselesi olabilir ama ben sadece burayı yönetmeye çalışıyorum."

"Burada onu iyi tanıyan biri var mı?"

Dóra bunu düşündü. "Sanmam. Artık yok. Dediğim gibi, burada insanlar sürekli gelir ve gider."

"Yani şu anki misafirlerden hiçbiri Elena hayattayken burada değil miydi?"

"Ah, şey, her zaman bir olasılık var tabii..."

"Kontrol edebilir misin?"

"Sanırım."

Dóra dizüstü bilgisayarına dönüp tıklamaya başladı.

Sonunda başını kaldırıp baktı. "İki Iraklı adam, hâlâ buradalar. Birazdan onlarla görüşebilirsin. Bir de Suriyeli bir kadın."

"Onunla da görüşebilir miyim?"

"Bilemiyorum."

"Neden?"

"Dışarıda. Birkaç saat önce avukatı geldi ve sanırım Reykjavík'e gittiler. Kadının davasında gelişme varmış. Bu iyi bir şey çünkü odasına kapanıp beklemekten başka bir şey yapmıyor. Yemeye bile neredeyse hiç inmiyor. Bütün bildiğim bu. Doğal olarak avukatlar bana bir şey söylemiyor ama hallerinden bir şey olduğunu anladım. İyi bir haber geleceğini umalım ama emin olmak zor."

"Bana Elena'dan bahseder misin? Tavırları nasıldı? Nasıl bir durumdaydı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Davasıyla ilgilenen bir avukatı var mıydı?"

"Evet, sanırım vardı ama o zamanlar biliyorsam bile şu an hatırlamıyorum."

"Peki, kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Genellikle aynı kişiler oluyor" dedi Dóra ve Hulda onun saydığı üç ismi dikkatle not aldı.

"Odasına girebilir miyim?"

"Polis neden bu konuyu tekrar araştırıyor?" diye sordu Dóra.

"Bak, bana sadece odasını göstersen, nasıl olur?" Hulda'nın sabrı tükenmeye başlamıştı.

"Tamam, tamam" dedi Dóra hışımla. "Biraz nezaketin zararı olmaz. Bu tür işlere bulaşmanın şakası yoktur."

"Sen de mi bulaştın?"

"Ah, ne demek istediğimi biliyorsun. Odası üst katta ama şu an orada başkası kalıyor. Öylece içeri giremeyiz."

"En azından odada olup olmadığına bakabilir misin?"

Dóra ofisten çıkıp koridordan merdivene yönelirken Hulda da hızlı adımlarla onu takip etti. Dóra birkaç kapıyı geçtikten sonra bir kapının önünde durdu ve kapıyı çaldı. Genç bir adam kapıyı açınca Dóra İngilizce olarak polisin odayı incelemek istediğini söyledi. Telaşlandığı açıkça görülen adam duraksayarak "Beni evime mi göndermek istiyorlar?" diye sordu. Dóra polis ziyaretinin kendisiyle bir ilgisi olmadığı konusunda onu ikna edene kadar adam soruyu birkaç defa tekrarladı. Adam rahat bir nefes alırken neredeyse gözleri dolarak isteksizce başını salladı ama Hulda adamın yasal olarak onları içeri almak zorunda olmadığını biliyordu. Ancak zavallının yabancı bir polis gücü temsilcisine haklarını hatırlatacak cesareti de yoktu. Hulda onu bu duruma soktuğu için kendinden biraz utanıyordu. Ama amaca giden her yol mübahtı. Fazla zamanı yoktu.

Odaya girdiklerinde Hulda Dóra'ya "İngilizce biliyor muydu?" diye sordu. Odanın şu anki sakini ise dışarıda, koridorda hantalca durmaya devam ediyordu.

"Anlamadım?" dedi Dóra etrafına bakınarak.

"Rus kız. Elena."

"Çok az. Belki biraz anlıyordu ama İngilizce konuşamıyordu, sadece Rusça konuşabiliyordu."

"Bu yüzden mi onu tanıyamadın?"

Dóra eğlenmiş gibi başını salladı. "Hayır, konuştukları dilden bağımsız olarak hiçbirini tanımıyorum."

"Burası dar bir alanmış."

"Ben lüks bir otel işletmiyorum" dedi Dóra.

"Odada tek başına mı kalıyordu?"

"Evet ve hatırladığım kadarıyla fazla sorun da çıkarmadı."

"Fazla sorun çıkarmadı mı?"

"Evet. Olay çıkarmadı; ne demek istediğimi anlamışsındır. Bu bekleme işinin üstesinden hepsi gelemiyor. Zorlanıyorlar." Dar, hücreye benzeyen odada bir yatak, küçük bir masa ve gardırop benzeri bir şey bulunuyordu. Yataktaki eşofman altı ve masanın üzerindeki yarısı yenmiş tost dışında çok az kişisel eşya vardı.

"Televizyon yok mu?" dedi Hulda.

"Dediğim gibi, burası lüks bir otel değil. Aşağıdaki salonda bir televizyon var."

"Herhangi bir eşyasını burada bırakmış olma ihtimali var mı?"

"Ne yazık ki hatırlayamıyorum. İnsanlar ortadan kaybolup geri gelmediklerinde genellikle eşyalarını atarım."

"Ya da öldüklerinde."

"Evet."

Zaten ilk bakışta odada ipucu olabilecek pek bir şey de yoktu. Hulda, kendini ölen kızın yerine koyarak etrafına bir kez daha hızlıca baktı; yabancı bir ülkede, dilini kimsenin konuşmadığı, samimiyetten uzak bir pansiyonda yapayalnız geçirdiği o son birkaç ayda neler yaşamış olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Hulda da bazen evinde kendini bir mahkûm gibi hissediyordu; o kadın da, küçük bir odanın dört duvarı arasında yapayalnız, ailesi ve onunla ilgilenecek kimse olmadan sıkışıp kalmıştı. En kötüsü de buydu; onunla ilgilenen kimsenin olmaması.

Hulda bir an gözlerini kapatıp atmosferi içine çekmeye çalıştı ama tek alabildiği, mutfaktan binaya yayılan mantar çorbasının kokusuydu.

7

Hulda oradan ayrılmadan önce iki Iraklı adamla kısaca konuştu. Onunla konuşan adamın İngilizcesi çok iyiydi. Bir yılı aşkın süredir İzlanda'da yaşıyorlardı ve bir polis memuruyla konuşma fırsatı buldukları için minnettarlardı, onu yetkili olarak görüyorlardı belli ki. Hulda kendi sorularını soramadan, davalarının ele alınışı ve gördükleri muameleye dair yakınmalarını dinlemek zorunda kaldı. Nihayet konuşma fırsatı bulduğunda Elena'yı, ani ölümünden dolayı da olsa hatırladıklarını anladı. Tek kelime Rusça bilmedikleri için onunla hiç konuşmamışlardı, yani bu sohbetten bir şey elde edemeyeceği ortadaydı.

Hulda resepsiyondan çıkarken Dóra'ya teşekkür etti ve Suriyeli kadın geldiğinde kendisini aramasını rica etti, onun bildiği bir şeyler olabilirdi. Dóra "Arayacağım" diye söz verse de Hulda, Dóra'nın buna öncelik vermeyeceğini tahmin ediyordu.

Kırk beş dakika sonra Hulda Reykjavík'e dönmüştü. Arabasını polis merkezinin önüne park etti ama içeri girmeye hiç niyeti yoktu. Onun yerine Elena'nın davasına hangi avukatın baktığını öğrenmeye çalıştı. Birkaç yıl polisle çalıştıktan sonra kendi firmasını kuran orta yaşlı bir avukat olduğunu bir iki telefon görüşmesiyle öğrenmişti. Adam Hulda'yı hemen hatırladı.

"Sana anlatabileceğim fazla bir şey yok" dedi içten bir sesle "ama istersen uğrayabilirsin. Yerimizi biliyor musun?"

"Bulabilirim. Hemen gelebilir miyim?"

"Elbette" dedi avukat.

* * *

Avukatın ofisi şehir merkezinde, bir resepsiyon görevlisinin bile olmadığı mütevazı bir yerdi. Hulda'yı şahsen karşılamaya çıkan Albert Albertsson onun aklından geçenleri okumuş gibi "Burada küçük bir ekibiz" diye açıkladı. "Gösterişe para harcamıyoruz. Gerekli işleri kendimiz yapıyoruz. Her neyse, seni tekrar gördüğüme sevindim."

Albert rahat bir adamdı ve fonda çalan dinlendirici bir müzik eşliğinde dinleyicilerle sohbet eden içten bir gece yarısı radyo sunucusunun sıcak, tatlı tonuyla konuşuyordu. Yakışıklı değildi ama güven uyandıran bir yüzü vardı.

Albert'ın onu aldığı ofis, Dóra'nın pansiyondaki boş, ruhsuz küçük çalışma alanıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Duvarlara tablolar asılmıştı, masanın yanındaki rafta fotoğraflar diziliydi ve kâğıt yığınları bütün yüzeyleri kaplamıştı. Hulda'yı biraz boğmuştu bu. Biraz abartılıydı; Albert'ın aslında yapacak o kadar da çok işi olmadığını örtbas etme çabası gibi gelmişti. Bütün o fotoğraflar ve tablolar işyerinden çok eve uygun görünüyordu. Tabii evi de burası değilse.

"Davayı sen mi devraldın?" diye sordu oturur oturmaz.

Hulda neredeyse hiç tereddüt etmeden "Evet, şimdilik" dedi.

"Herhangi bir gelişme var mı?"

"Şu an yorum yapabileceğim bir şey yok" diye cevapladı. "İlk soruşturmada Alexander seninle konuştu mu?"

"Evet, konuştu. Bir defa görüştük ama ona pek yardımcı olabildiğimi sanmıyorum."

"Elena'nın iltica başvurusuyla en başından beri sen mi ilgilendin?"

"Evet. İnsan hakları işlerinin büyük kısmını ben üstleniyorum. Diğer işlerimin yanı sıra tabii."

"Bana onun davasıyla ilgili detayları anlatabilir misin?"

"Rusya'da işkence gördüğü gerekçesiyle İzlanda'ya sığınma talebinde bulunmuştu."

"Peki başvurusu ret mi edildi?"

"Ne? Hayır, aksine, ilerleme kaydediyorduk."

"Ne düzeyde ilerleme?"

"Başvurusuna izin vermek üzerelerdi."

Hulda yanlış bir adım atmıştı. "Bir dakika. Ona sığınma hakkı verecekler miydi yani?"

"Evet, eli kulağındaydı."

"Kendisinin bundan haberi var mıydı?"

"Evet, tabii ki. Ölmeden bir gün önce öğrendi."

"Bunu Alexander'a söyledin mi?"

"Elbette ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

Alexander bu durumu rapor etmeyi "unutmuştu."

"Bu, onun intihar etme ihtimalini azaltıyor" dedi Hulda.

"Her zaman öyle olmuyor" diye karşı çıktı Albert. "Bu süreç başvuruda bulunanları büyük bir baskı altına sokuyor."

"Peki genel olarak nasıldı? Neşeli biri miydi? Yoksa depresif olmaya meyilli mi?"

"Bunu söylemek zor." Albert masasının başında öne doğru eğildi. "Bunu söylemek zor" diye tekrarladı "çünkü çok az İngilizce konuşuyordu ve ben de hiç Rusça bilmiyorum."

"Tercümanla mı çalıştın?"

"Evet, gerektiğinde. O süreçte çok fazla evrak işiyle uğraştık."

"Belki de tercümanla konuşmalıyım" diye mırıldandı Hulda, Albert'tan çok kendine.

"Faydası olacağını düşünüyorsan adı Bjartur. Şehrin batısında yaşıyor, evden çalışıyor. Ama hepsi dosyalarda var. İstersen ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler, bu harika olur."

Albert sonradan aklına gelmiş gibi "Elena'nın müziğe ilgisi vardı" diye ekledi.

"Müziğe mi ilgisi vardı?"

"Evet, müziği seviyordu sanırım. Ortağımın ofiste bir gitarı var ve Elena bir defasında onunla bize birkaç parça çalmıştı."

"Onunla ilgili başka ne biliyordun?" diye sordu Hulda.

"Başka... Pek bir şey yok" diye cevapladı Albert. "Temsil ettiğimiz sığınmacılar hakkında pek bir şey öğrenemiyoruz ve ben de fazla samimiyet kurmamaya çalışıyorum. Genellikle geri gönderiliyorlar, biliyorsun." Bir an sessiz kaldı, sonra "Çok üzücüydü. Zavallı kız. Ama bütün intiharlar öyledir."

"İntihar mı?"

"Evet. Alexander'ın soruşturması bu sonuca varmamış mıydı?"

"Evet, tabii. Alexander'ın soruşturması."

8

"Davanın kapandığını sanıyordum." Tercüman Bjartur, seksenlerden kalma, çürük eski ofis koltuğuna yerleşti. "Ama kapanmadıysa elimden geldiğince yardımcı olurum."

"Teşekkürler. Alexander o dönemde seninle konuştu mu? Ona herhangi bir bilgi verdin mi?"

"Alexander mı?" Bjartur'un yüzü, o güzelim sarı saçlarının altından ifadesizce bakıyordu. İsmi de ona çok uygundu. Bjartur "parlak" demekti. Şehrin batısındaki zengin bir banliyöde, küçük bir müstakil evin bitişiğindeki dönüştürülmüş garajdaydılar. Çok fazla rüzgâr alıyordu ama üç tarafı denizle çevrili, iyi bir konumu vardı. Hulda geldiğinde ön kapı zilini çalmış, yaşlıca bir kadın onu "Bjartur'un ofisinin bulunduğu" garaja yönlendirmişti. Hulda, ziyaretçiler için bir koltuk olmadığından sırt yazılarından bir kısmının Rusça olduğunu anladığı kitapların altındaki eski bir yatağın kenarına çöktü. Arayıp geleceğini haber vermesine rağmen, Bjartur odayı toplama zahmetine girmemişti. Kâğıt yığınları, yürüyüş çizmeleri ve pizza kutuları yere saçılmıştı ve kirli giysiler bir köşede yığın halinde duruyordu.

"Alexander CID'den meslektaşım" diye açıkladı Hulda, dilinde acı bir tatla. "Soruşturmayı o yürütüyordu."

"Ah, şey, onunla hiç tanışmadım. Bu konuda benimle görüşen ilk kişi sensin."

Hulda içindeki kızgınlığın yeniden alevlendiğini hissetti. Hak ettiği terfiyi alıp Alexander'ın üstü olsaydı, çoktan ona haddini bildirirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Bjartur, düşüncelerini bölerek. "Yeni bir şey mi ortaya çıktı?"

Hulda daha önce avukata verdiği cevabı tekrarladı. "Şu an yorum yapabileceğim bir şey yok." İçindeki kötü his dışında elinde bir şey yoktu ama bunu itiraf etmesi gerekmiyordu. Ayrıca soruşturmayı yeniden açmakla ne kadar doğru bir karar aldığına dair inancı da pekişmişti. Elena'nın ölüm sebebi ne olursa olsun ilk soruşturmada son derece ihmalkâr olunduğu açıktı. "Onunla sık sık görüşür müydün?"

"Çok sık değil, hayır. Böyle işler geldikçe üstleniyorum. Çok fazla uğraştırmıyor ve ücretleri de iyi. Sadece tercümanlık yaparak yaşamak zor."

"Ama idare ediyorsun, değil mi?"

"Sayılır. Arada bir Ruslara tercümanlık yapıyorum... şeyle aynı durumda olanlara..."

"Elena" dedi Hulda. Bjartur bile onun adını hatırlayamamıştı. Kızın İzlanda'daki varlığının insanların hafızasından bu kadar çabuk silinmesi inanılmazdı. Kimse onu umursamıyordu demek ki.

"Elena tabii. Evet, arada bir onun durumundaki insanlara tercümanlık yapıyorum ama genelde Ruslara tur rehberliği yapıyorum, onlara turistik yerleri gezdiriyorum. Bazıları çok zengin olduğu için fena para kazanmıyorum. Bunun dışında az da olsa öykü ya da kitap çeviriyorum, hatta bazen kendim yazıyorum..."

"Onun hakkında nasıl bir izlenim edinmiştin?" diye araya girdi Hulda. "İntihara meyilli görünüyor muydu?"

"İşte asıl soru geldi" dedi kendisi hakkında konuşma hevesi engellenen Bjartur. "Buna cevap vermek zor. Olabilir. Tahmin edebileceğin gibi burada pek mutlu değildi. Ama tabii... Yani, intihar edecek kadar kötü durumda mıydı? Bilemiyorum."

"Muhtemelen değildi" dedi Hulda, sebepsiz bir güvenle. Nedense tercümanın söylediğinden fazlasını bildiğini düşünüyordu. Onu baskı altına almamalıydı. Sabırlı olup kendini hazır hissettiğinde açılmasını beklemek en iyisiydi. "Rusya'da mı okudun?" diye sordu.

Konunun aniden değişmesi adamı biraz şaşırtmıştı. "Ne? Ah, evet. Moskova Devlet Üniversitesi'nde. Şehre ve diline âşık oldum. Hiç gittin mi Rusya'ya?"

Hulda başını iki yana salladı.

"İlginç bir yer. Fırsat bulduğunda gitmelisin."

"Evet" dedi Hulda, gitmeyeceğini bildiği halde.

"Şaşırtıcı ama zor" diye devam etti Bjartur. "Turistleri zorlayan bir yer. Her şey çok yabancı: dili ve tabii Kiril alfabesi."

"Ama sizin Rusçanız akıcı, değil mi?"

"Elbette" dedi Bjartur kaygısızca "ama yıllar önce öğrendim."

"Bu durumda Elena'yla iletişim kurmakta hiç sıkıntı yaşamadın, değil mi?"

"Sıkıntı mı? Hayır, elbette yaşamadım."

"Peki ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Aslında pek konuşmuyorduk" diye itiraf etti Bjartur. "Genelde avukatıyla görüşmelerinde ona tercümanlık yaptım."

"Avukatı Elena'nın müziğe meraklı olduğundan bahsetti" dedi Hulda, konuşmayı ilerletme çabasıyla.

"Ah, evet, doğru. Aslına bakarsan, bu konuda benimle konuştu. Beste yapıyor... yani yapıyordu. Rusya'da bunu profesyonel olarak yapma şansı yokmuş ama hayali burada besteci olarak çalışmaktı. Bir defasında avukatın ofisinde bize bir şeyler çalmıştı. Çok iyiydi; yani hiç fena değildi. Ama gerçek dışı bir hayaldi. İzlanda'da kimse bestecilikten para kazanamaz."

"Tercümanlık kadar da mı?"

Bjartur gülümsedi ama başka tepki vermedi. Bunun yerine, kısa bir duraksamanın ardından "Aslında başka bir şey daha vardı..." dedi.

"Başka bir şey mi?" dedi Hulda teşvik edici bir tavırla. Adamın ifadesinden devam edip etmeme konusunda ikilemde kaldığı anlaşılabiliyordu.

"Yine de bunu kendine saklasan iyi olur."

"Neyi kendime saklayayım?"

"Bak, ben hiçbir şeyin içine sürüklenmek istemiyorum. Yapamam..."

"Ne oldu?" diye sordu Hulda, en içten ses tonuyla.

"Sadece Elena'nın söylediği bir şey... Bu arada çok gizli olduğunu unutma."

Hulda kendini kibarca gülümsemeye zorlarken polis memuruyla gazeteci arasındaki farkı belirtmemek için kendini zor tuttu. Herhangi bir söz vermeye niyeti olmasa da onu korkutmak istemediği için ustalıkla sessizliğini sürdürdü.

Taktiği işe yaramıştı. Anlık bir tereddütten sonra Bjartur devam etti. "Sanırım fahişeydi."

"Fahişe mi? Fahişe olarak mı çalışıyordu yani?" diye sordu Hulda. "Bunu sana düşündüren ne oldu?"

"Kendisi söyledi."

Hulda "Bu raporda yoktu" dedi Hulda. Kızmıştı ama kızgınlığı Bjartur'dan çok Alexander'ın yetersizliğineydi.

"Olamazdı zaten. İlk karşılaştığımızda kendisi bana söyledi ama kimsenin bilmesini istemediğini ısrarla belirtti. Sanırım korkuyordu."

"Neden?"

"Kimden demek istiyorsun sanırım."

"Bir İzlandalıdan mı?"

"Emin değilim." Bjartur duraksadı, bunu düşünüyordu sanki. "Doğrusunu istersen anlattıklarından İzlanda'ya sadece bu amaçla getirildiği sonucuna vardım."

"Ciddi misin? Sığınma başvurusu sadece bir kılıf mıydı yani?"

"Olabilir. Bu konuda pek açık konuşmuyordu ama bunun duyulmasını istemediği belliydi."

"Yani avukatı bilmiyor muydu?"

"Sanmıyorum, hayır. Ben ona hiçbir şey söylemedim. Elena'nın sırrını sakladım." Bir süre sonra da utanarak "Şu ana kadar tabii" diye ekledi.

"Neden kimseye söylemedin?" diye sordu Hulda, amaçladığından sert çıkan bir sesle.

Kısa bir duraksama daha olduktan sonra Bjartur zayıf bir ses tonuyla "Kimse sormadı" diye cevapladı.

9

Genç anne her zamanki gibi eve yürüyerek gidiyordu ama bu akşam nedense çok yorgundu. Hótel Borg'da uzun bir gün olmuştu, hava karanlık ve kasvetliydi, rüzgâr ve yağmur onu aşağı çekiyordu. Şehir merkezindeki bu ünlü otelde iş tanımı fazla karışıktı; bazen misafir odalarını temizlemesi isteniyor, bazen restoran ve barda yardım ediyor, çoğu zaman gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Kızına ziyaretlerini engellemediği sürece kendisine teklif edilen tüm vardiyaları kabul ediyordu.

İzlanda'nın otuz yıl önce, 1918'de Danimarka'dan kısmi bağımsızlığını kazanmasının anısına kutlanan 1 Aralık Egemenlik Günü'ydü o gün. Öğrenciler akşam otelde kutlama için toplanmış, bol bol şarkı söyleyip sohbet etmiş, ünlü şair Tómas Gudmundsson bazı eserlerini okumuştu.

Noel hızla yaklaşıyordu ve kızına bir hediye almak istiyordu ama ne alacağına karar veremiyordu. Özel bir şey olmalıydı, tek bildiği buydu. Hem zaten hediyeyi almak için biraz da parası olmalıydı. Gamla Bíó'da izlemeyi çok istediği ve başrolünü Clark Gable'ın oynadığı *Boom Town* filmi vardı ama kazandığı paranın her kuruşunu kızı için biriktirdiğinden muhtemelen izlemeyecekti.

Bu gece o genç öğrencileri nasıl da kıskanmış, onlardan biri olmayı nasıl da istemişti. Önemli yerlere gelebilecek potansiyeli olduğunu biliyordu ama bunu asla gerçekleştiremeyecekti. İzlanda sözde herkesin eşit olduğu, üst, orta ya da alt sınıfın olmadığı sınıfsız bir toplumdu. Herkesin başarılı olma konusunda şansı eşitti. Ama o bunun efsaneden ibaret olduğunu biliyordu; hiçbir zaman

mevcut statüsünün üstüne çıkamayacak, hiçbir güvencesinin olmadığı düşük ücretli işlerde çalışacaktı. Yoksul bir aileden gelen bekâr bir anneydi o. Hiç şansı yoktu.

Ama kızı için her şeyin farklı olacağını biliyordu.

10

Bjartur'un anlattıkları Hulda'nın soruşturmasına –buna ne kadar soruşturma denebilirse– yepyeni bir ışık tutmuştu. Bu bomba gibi bir şeydi. Alexander'ın son derece üstünkörü bir soruşturma yaptığını ortaya koymakla kalmamış, Rus kızın ölümüne de yeni bir boyut kazandırmıştı. Asıl mesele Hulda'nın amirini bu yeni durumdan ne zaman haberdar edeceğiydi. Şu an Magnús, Hulda'nın hangi çözülmemiş dosyayı yeniden açmayı seçtiğinden bile haberdar değildi. Hulda'yı saf dışı bıraktığı için kendini tebrik etmekle meşguldü şüphesiz ve eğer ki Hulda bir an aklına geliyorsa onda da en fazla masasının başında eski polis dosyalarını karıştırarak saatin tiktakları kadar hızla yaklaşan emekliliğini beklediğini düşünüyordu herhalde.

Aslında bu sabahki uğursuz toplantıdan beri CID'in yakınından bile geçmemişti. Şaşırtıcı biçimde gün korktuğundan çok daha hızlı geçmişti; koşturmaktan kendine acıyacak vakti olmamıştı. Akşam buna bolca vakit bulacaktı nasıl olsa. Ama hayır; bu gece erkenden uyumayı, kafasını toparlamak için iyi bir uyku çekmeyi ve bundan sonraki adımına dair kararını sabaha ertelemeyi planlıyordu. Rus kızın davasına kendini tümüyle kaptıracak enerjisi –ve cesareti– var mıydı, yoksa pes edip emekli hayatına alışmaya mı başlamalıydı, o zaman karar verebilirdi. Polislik kariyerinin sona erdiğini kendine itiraf etmeli, kaçınılmaz olana direnmeye çalışmaktan vazgeçmeli, belki de hiç var olmamış hayaletlerin peşinden koşmayı bırakmalıydı.

Son kararı ne olursa olsun çözmesi gereken yarım kalmış bir işi vardı. Elinde telefonuyla annesinin rahat koltuğuna yerleşti ve

bir gün önce sorguladığı zavallı hemşirenin, o kahrolası pedofiliyi ezen ve görüşme boyunca sinir ve suçluluktan yaprak gibi titreyen kadının numarasını çevirmeden önce bir süre düşündü. Şu an gerçekten de cehennem azabı yaşıyor, oğlundan ayrılacağı ve yıllarını parmaklıklar arkasında geçirmek zorunda kalacağı için endişeleniyor olmalıydı. Ne de olsa itiraf etmişti. Oysa Hulda şu ana kadar konuşmalarına dair resmi bir rapor yazmadığı gibi amirine de yalan söyleyerek davanın çözülemediğini söylemişti. Zavallı kadını aramadan önce vicdanıyla hesaplaşıyor, yalanı devam ettirip anne ve oğlunu daha fazla haksızlığa uğramaktan korumak için elinden geleni mi yapmalı, yoksa kadının işlediği suçtan dolayı hapse atılacağını bile bile raporuna gerçeği yazmalı mı, karar vermeye çalışıyordu.

Cevap zaten şüphe götürmezdi; Hulda'nın önünde tek bir yol vardı.

Kadının kendi adına kayıtlı bir cep telefonu ve bir de ev telefonu numarası vardı. Cep telefonuna cevap vermemişti ama ev telefonu uzun uzun çaldıktan sonra açılmıştı. Hulda kendini tanıttı. "Ben Hulda Hermannsdóttir, CID'den. Dün konuşmuştuk."

"Ah... Evet... Tabii" dedi kadın boğuk bir sesle ve derin, titrek bir nefes aldı.

Hulda bilerek takındığı resmi polis konuşmasıyla "Olayı inceledim ve mahkûmiyet için yeterli kanıtımız olmadığı sonucuna vardım" diye yalan söyledi.

"Ne... ne demek istiyorsun?" dedi kadın kekeleyerek. Ağlıyordu sanki.

"Bu işi üstlerime bildirmeyi düşünmüyorum, endişelendiğin gibi bir durum söz konusu değil."

Hattın diğer ucunda şaşkın bir sessizlik oldu, ardından kadın "Peki ya... söylediğim şey ne olacak?" dedi.

"Bu işi devam ettirmenin, seni mahkemelerde süründürmenin anlamı yok."

Yine sessizlik oldu. Sonra kadın "Yani... beni... tutuklamayacağını mı söylüyorsun? Konuş... konuştuğumuzdan beri durmadan titriyorum. Tutuklanacağımı sanıyordum..." dedi.

"Tam olarak öyle diyorum. Hayır, seni tutuklamayacağım. Yakında emekli olacağım için umarım bu konu bir daha karşına çıkmaz." *Emekli olmak.* Bunu ilk defa yüksek sesle söylemişti ve kelime kulaklarında tuhaf bir şekilde yankılandı. Her ne kadar öngörülebilir olsa da bu sürece ne kadar hazırlıksız yakalandığını bir kez daha fark etti.

"Peki ya... meslektaşların?"

"Merak etme, raporumda itirafından bahsetmeyeceğim. Tabii ben ayrıldıktan sonra davaya ne olacağını bilemem ama bildiğim kadarıyla seninle görüştüğümde herhangi bir itirafta bulunmadın. Doğru mu anladım?"

"Ne? Ah, evet, elbette. Teşekkür ederim..."

Hulda nedense "Ama beni yanlış anlama; temize çıkmış değilsin. Bunu neden yaptığını ben anlasam da şu bir gerçek ki bununla yaşamak zorunda kalacaksın. Yine de seni hapse atmak ve oğlunu annesinden mahrum bırakmak bence durumu daha da kötüleştirecektir" diye ekleme ihtiyacı duydu.

"Teşekkür ederim" diye tekrarladı kadın içten bir ses tonuyla; hıçkırıkları da artık daha net duyulabiliyordu. Hulda telefonu kapatmadan önce tekrar "Teşekkür ederim" diyebildi.

Hulda yoğunken ya da stresliyken genelde yemek yemeyi unuturdu ama şimdi yemeye çalışıyordu. Akşam yemeği dün akşamkinin aynısıydı; kızarmış ekmek üzerine peynir. Jón öldüğünden beri yemek pişirmeyi tümden bırakmıştı. Başlarda yemek yapmaya özen gösteriyordu ama yıllar geçtikçe ve yalnız yaşamaya alıştıkça, öğlenleri işyerinin yemekhanesinde sıcak bir yemekle yetiniyor, akşamları da genellikle fast food ya da sandviçle geçiştiriyordu.

Şimdi de bir şeyler atıştırıp radyodan haberleri dinlerken telefon çaldı. Arayanın kim olduğunu görünce içinden bir ses açmamasını söyledi ama alışkanlık ve görev duygusuyla cevap verdi. Adam her zamanki gibi kendini tanıtma zahmetine bile girmeden doğrudan konuya girdi ama Alexander zaten görgüsüzün tekiydi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştı. Hulda onun hattın diğer ucundaki halini gözünde canlandırdı; çatık kaşlar, çifte gerdan, gür kaşlarının altında sarkmış gözkapakları.

Ama Alexander'ın kendisini sinirlendirmesine izin vermeyecekti. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu olabildiğince normal bir sesle.

"Yapma Hulda. Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Tanrı aşkına. Şu kendini boğan Rus kızdan bahsediyorum."

"Adını da mı hatırlamıyorsun?"

Belli ki bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Bir an nutku tutuldu, ki hiç onun tarzı değildi. Ama kısa sürede toparlandı. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Benim istediğim..."

"Adı Elena'ydı" diye araya girdi Hulda.

"Umurumda değil!" Alexander sesini yükseltmişti. Yüzü de kesin kıpkırmızı olmuştu. "Neden bu işe burnunu sokuyorsun Hulda? Sen işten ayrılmadın mı?"

Demek haber yayılmıştı.

"Yanlış bilgilendirilmiş olmalısın" dedi Hulda dürüstçe.

"Öyle mi? Duyduğuma göre..." Sonra sustu. "Her neyse neden benim davama burnunu sokuyorsun?"

"Çünkü Magnús istedi" dedi Hulda. Biraz abartmıştı ama olsun.

"Kuyumu kazmaya çalışıyorsun, olan bu. Ben o davayla ilgilenmiştim zaten."

Hulda soğukkanlılıkla "Göğsünü kabartacak kadar değil" dedi.

Alexander neredeyse bağırarak "O olayda şüpheli bir durum yoktu" dedi. "O korkak sınır dışı edilmek üzereydi, dolayısıyla kendini denize attı. Hikâye bitti."

"Tam tersi, sığınma talebi kabul edilmek üzereydi ve o da bunu biliyordu."

Hattın diğer ucunda ani bir sessizlik oldu. Arkasından Alexander "Ne? Sen neden bahsediyorsun?" diye atıldı.

"Yani dava henüz kapanmadı, hepsi bu. Ayrıca akşam yemeğimi bölüyorsun ve eğer başka bir şey yoksa..."

"Akşam yemeğini bölmek mi? Tabii ya, televizyonun karşısında tek başına bir sandviç" dedi kindar bir ifadeyle. Bu son cümleyi de söyledikten sonra telefonu kapattı.

Bel altından vurmaktı bu. Gerçek şu ki, o her zaman yalnızdı;

çoğu ilk eşleriyle değilse bile ikinci eşleriyle evli, geniş aileli erkeklerin arasında kalmış tek bekâr kadındı. Böyle sözlere ilk defa maruz kalmıyordu. Düzeysiz şakalar ve açık zorbalıkla birlikte bu da işin doğal bir parçasıydı. İnsanlarla ilişkilerinde zaman zaman huysuz olabiliyordu, farkındaydı ama bunlara göğüs gerebilmek için vurdumduymaz olmayı öğrenmişti, karşılığında bu adamlara düşünmeden konuşma izni vermiş gibi görünüyordu.

Tabii Alexander'ın kindar sözlerine aldırmaması gerekirdi ama onun yerine, yanıldığını kanıtlamak için yürüyüş kulübünden Pétur'u aramaya karar verdi. Ona hâlâ sevgiliden çok arkadaş gözüyle bakıyordu; ilişkileri bunun için fazla platonikti. Her görüştüklerinde Hulda yirmi, otuz yaş daha genç olmayı diliyordu; o zaman bir sonraki hamleye geçmek, yanaktan nazikçe öpüşmekten daha samimi bir şeye ilerlemek bu kadar zor olmazdı. Yine de telefonda konuşurken genç kız gibi utandığı zamanlar oluyordu; ilişkilerinin doğru yolda olduğunun, belki de daha fazlasını istediğinin işaretiydi bu.

Pétur her zamanki gibi telefona hemen cevap verdi. Genel olarak hızlı ve enerjikti.

"Düşündüm de" dedi Hulda çekinerek "şey, bu akşam kahve içmeye gelmek ister misin?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yanlış yorumlanabileceğini fark etti. Bir adamı durup dururken kahve içmeye davet etmek... Ondan yatıya kalmasını istemediğini eklemek istediyse de kendini tutup bu tekliften farklı bir anlam çıkarmamasını ümit etmekle yetindi.

"Çok isterim" diye cevap verdi Pétur bir an bile tereddüt etmeden. Her zaman kararlıydı, asla ayrıntılarda boğulmaz ya da pireyi deve yapmazdı; Hulda'nın hoşuna giden niteliklerdi bunlar. Yine de Hulda onu daha önce hiç evine davet etmediğinden ikisi için çok büyük bir adımdı bu. Evinden utandığı için miydi acaba? Álftanes'teki büyük pencereli ve geniş bahçeli eski evleriyle kıyaslanınca evet, belki. Ama asıl sebep kendi çevresine ördüğü görünmez duvarlardı, bir arkadaşa umutsuzca ihtiyaç duyduğu ve risk almaya karar verdiği şu ana kadar Pétur için yıkmaya isteksiz olduğu duvarlar.

"Hemen gelebilir miyim?" diye sordu Pétur.

"Evet, elbette, gelebilirsen harika olur." Onunla konuşurken nedense son derece güvensiz oluyordu ki bu hiç ona göre değildi. Genelde hayatının her yönünü kontrol altında tutardı.

"Elbette. Nerede yaşıyorsun?"

Hulda adresini söyleyip "Dördüncü kat, ismim zilde yazıyor" diye ekledi.

"Hemen geliyorum" dedi Pétur ve hoşça kal bile demeden telefonu kapattı.

Hulda kapıyı açtığında Pétur'un ilk sözü "Beni eve davet etmenin zamanı gelmişti" oldu. Hulda'dan birkaç yaş büyüktü, yetmişine merdiven dayamıştı; kırlaşmış sakalları ona hafiften büyükbaba havası verse de yaşından ne çok daha genç ne de çok yaşlı, sağlıklı bir adamdı. Hulda bir an elinde olmadan Jón'un yetmiş yaşında nasıl görünebileceğini merak etti.

Hulda daha ne olduğunu anlayamadan Pétur oturma odasına girmiş, onun en sevdiği koltuğa yerleşmişti. Hulda'nın içi öfkeyle doldu; annesinin koltuğu onun yeriydi ama tabii bunu yüksek sesle dile getirmedi. Ne de olsa Pétur'un gelmesine, birinin akşamını onunla geçirmek istemesine memnun olmuştu. Aslında yalnızlığa olabildiğince alışmıştı, ne var ki başka bir insanın arkadaşlığının yerini başka hiçbir şey tutmuyordu. Öğle ya da akşam yemeği için tek başına restorana gitmeyi denediği zamanlar olmuştu ama fazla çekingen davranıp utandığı için artık ofisin yemekhanesinde ya da evde tek başına yemek yemeyi tercih ediyordu.

Pétur'a kahve ister mi, diye sordu.

"Teşekkürler, sütsüz olsun."

Pétur doktordu. Altmış yaşındayken, karısı hastalanınca erken emekli olmuştu ve Hulda'ya, karısını kaybetmeden önce birlikte birkaç güzel yıl geçirdiklerini detaylara girmeden anlatmıştı. Bu bilgi Hulda'ya yetmişti; adamcağıza acısını hatırlatma niyetinde değildi ve eski yaraları deşmeme konusunda ondan da

aynı anlayışı bekliyordu. Ona sadece Jón'un elli iki yaşında aniden öldüğünü söylemiş, "Çok erken" diye de eklemişti, malumu ilam ederek.

Pétur'un rahat tavrının altında sert bir görüntü de vardı, Hulda'nın onu iyi bir doktor yaptığını tahmin ettiği bir kombinasyondu bu. Başarılı olduğu kesindi. Fossvogur mahallesindeki büyük evini ziyaret etmişti. Yüksek tavanları ve güzel mobilyalarla döşenmiş oturma odası, duvarlarda yağlıboya tabloları, raflarda geniş bir kitap seçkisiyle ferah bir evdi. Hulda o evi gördüğünden beri orada yaşama, günlerini gösterişli bir evin güzel oturma odasında geçirme hayalleri kuruyordu. Böylece o kasvetli yüksek apartman katından kurtulabilir, parasını borçlarını ödemek için kullanıp güzel bir mahalledeki geniş bir evde rahat bir emekliliğin tadını çıkarabilirdi. Ama elbette asıl sebep bu değildi; Pétur'un yanında kendini iyi hissediyordu ve bunca yıllık yalnızlığın ardından hayatına devam etmeye, yeniden birine bağlanmaya hazır olabileceğinin farkına varmaya başlıyordu.

"Acayip bir gün geçirdim" dedi, önceden hazırladığı kahveyi almak için mutfağa gitmeden önce.

Sıkışık oturma odasına dönüp Pétur'a fincanlardan birini uzattığında, adam teşekkür ederek gülümsedi ve yüzünde sabır ve sempati dolu bir ifadeyle Hulda'nın devam etmesini bekledi. Pétur cerrahtı ama Hulda onun mükemmel bir psikiyatr olabileceğini düşünüyordu; dinlemeyi bilen bir adamdı.

Sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında "İşi bırakıyorum" dedi.

"Bu zaten hesapta vardı, değil mi?" dedi. "Aslında göründüğü kadar kötü değil, biliyorsun. Hobilerine, hayattan zevk almaya daha fazla zaman ayırabileceksin."

Pétur bunu nasıl yapacağını kesinlikle biliyor, diye düşündü Hulda ve anlık bir kıskançlığın düşüncelerini bölmesine izin verdi. Başarılı bir kariyeri ardında bırakmış bir doktor olarak Pétur yaşlılığında herhangi bir maddi sıkıntıyla karşılaşmamıştı.

"Evet, hesapta vardı" dedi onu onaylayan alçak bir sesle "ama henüz değil." Ona karşı dürüst olmak, gerçekleri değiştirmeye

çalışmamak en iyisiydi. "Aslına bakarsan kovuldum. Sadece iki haftam kaldı. Benim yerime genç birini aldılar."

"Hay aksi. Sen de buna boyun mu eğdin? Hiç sana göre bir tavır değil."

Magnús haberi verdiğinde ona daha fazla karşı çıkmadığı için içinden kendine lanet okuyarak "En azından amirimden son bir dava koparmayı başardım" dedi.

"İşte şimdi oldu. İlginç bir şey var mı?"

"Bir cinayet... Sanırım."

"Ciddi misin? Bir cinayeti iki haftada mı çözeceksin? Bu sürenin yetmemesinden ve emekli olduktan sonra aklını kurcalamasından endişelenmiyor musun?"

Hulda bunu hiç düşünmemişti ama Pétur haklıydı.

"Artık vazgeçmek için çok geç" dedi pek de ikna olmamış gibi. "Hem zaten yüzde yüz cinayet olduğu da söylenemez."

"Olay nedir?" diye sordu Pétur, gerçekten ilgileniyormuş gibi bir ifadeyle.

"Vatnsleysuströnd'deki bir koyda ölü bulunan genç bir kadın."

"Yakın zamanlarda mı?"

"Bir yıldan biraz fazla."

Pétur kaşlarını çattı. "Öyle bir şey hatırlamıyorum."

"O zamanlar medyada fazla yer almadı. Bir sığınmacıydı."

"Sığınmacı... Hayır, kesinlikle duymadım."

Hulda, birçok kişi duymadı, diye düşündü.

"Nasıl ölmüş?" diye sordu Pétur.

"Boğulmuş ama vücudunda morluklar vardı. Davayla ilgilenen dedektif –en iyi adamlarımızdan biri olmadığını da eklemeliyim– olayı intihar olarak rapor etti. Ancak ben o kadar emin değilim."

Hulda o gün kaydettiği ilerlemeden memnun olarak ona bulgularından kısaca bahsetti ama Pétur şüpheci görünerek onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Emin misin?" diye sordu tereddütle. "Bunu biraz abartmadığından emin misin?"

Onun bu açıksözlülüğü Hulda'yı biraz şaşırttıysa da bir yandan da bu tavrını takdir etti.

"Hayır, hiç emin değilim" diye itiraf etti. "Ama bu davayı takip etmekte kararlıyım."

"Akıllıca" dedi.

Zaman ilerlemişti. Birkaç saat önce kahve yerine kırmızı şaraba geçmişlerdi. Pétur beklenenden daha uzun süre kalmıştı ama Hulda bundan hiç şikâyetçi olmadığı gibi onun arkadaşlığını da memnuniyetle karşılamıştı. Yağmur bulutları nihayet çekilmiş, yerlerini güneşe bırakmıştı ve gökyüzü, saatin geç oluşunu yalanlarcasına aydınlık görünüyordu.

Şarap içmek Hulda'nın fikri değildi. Pétur kahvesini bitirdikten sonra ona konyağı olup olmadığını sormuştu. Hulda da olmadığını ama birkaç şişe şarabı olduğunu söylemişti.

"Güzel. Yaşlı kalbe iyi gelir" demişti. Eh, Hulda da bir tıpçının sözünü sorgulayacak değildi ya.

"Hiç aile fotoğrafı koymamana şaşırdım" dedi Pétur temkinli bir şekilde.

Bu gözlem Hulda'yı şaşırtsa da rahat görünmeye çalıştı. "Nedense böyle şeylerden hiç hoşlanmadım. Sebebini bilmiyorum."

"Sanırım anlıyorum. Belki de benim evimde karımın çok fazla fotoğrafı vardır. Onu unutmam bu yüzden bu kadar uzun sürmüş olabilir. Kelimenin tam anlamıyla geçmişe takılıp kaldım." İç geçirdi. İkinci şişeyi içiyorlardı şimdi. "Peki ya annenle baban? Erkek ve kız kardeşlerin? Onların da fotoğrafı yok."

"Benim kardeşim yok" dedi Hulda. Hemen devam etmedi ama Pétur şarabını yudumlayarak sabırla bekledi. "Annemle hiçbir zaman çok yakın olmadık" dedi sonunda, fotoğrafların yokluğunu haklı çıkartırcasına ama bahane bulmasına gerek yoktu.

"Ne zaman öldü?"

"On beş yıl önce. Yaşlı da sayılmazdı, henüz yetmiş yaşındaydı" dedi Hulda, yakında, beş yılı biraz geçtikten sonra kendisinin de o yaşa geleceğinin bilinciyle. Ki son beş yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

Pétur zihninden hızlı hesaplama yaparak "Seni çok genç yaşta doğurmuş olmalı" dedi.

"Yirmi... Tabii o günler için pek de genç sayılmaz."

"Peki ya baban?"

"Onu hiç tanımadım."

"Ciddi misin? Sen doğmadan önce mi ölmüş?"

"Hayır. Sadece onu hiç tanımadım, yabancı biri." Hulda'nın düşünceleri geçmişe kaydı. "Aslında bir defasında, yıllar önce, onu bulmak için yurtdışına gitmiştim ama bu başka bir hikâye..." Pétur'a kibarca gülümsedi. Bu kişisel sorulara tahammül etse de aslında pek hoşuna gitmiyordu. Pétur da Hulda'nın ona ailesi ve geçmiş yaşamı hakkında sorular sorarak aynı şekilde karşılık vermesini ve böylece biraz daha yakınlaşmalarını bekliyordu kuşkusuz. Ama öyle bir şey olmayacaktı. Henüz değil. Hulda şimdilik kendisine yetecek kadarını bildiğini düşünüyordu; karısını kaybetmişti ve yalnız yaşıyordu (ona çok büyük gelen bir evde) ve daha da önemlisi, iyi, nazik, dürüst ve güvenilir bir adama benziyordu. Bu kadarı Hulda için yeterliydi.

"Evet" dedi Pétur sessizliği bozarak, biraz çakırkeyif bir sesle. "Biz iki yalnız ruhuz, değil mi? Bazı insanlar hayatlarının erken dönemlerinde... yalnız kalmaya karar verirler. Ama bizim durumumuzda bu kaderdi." Durakladı. "Karım ve ben çocuk yapmayı bilinçli bir kararla erteledik ve sonunda fikrimizi değiştirmek için çok geç kalmıştık. Sonlara doğru sık sık bunun bir hata olup olmadığını konuştuk." Bir süre sonra "Pişmanlık duymaya inanmıyorum ben. Hayat neyse odur, öyle ya da böyle bitiyor. Ama yine de keşke hayatımın bu noktasında bu kadar yalnız olmasaydım diyorum" diye ekledi.

Hulda bu düzeyde bir açıksözlülük beklemiyordu. Ne söyleyeceğini bilemedi ve kısa bir sessizlikten sonra Pétur "Siz ikiniz neden çocuk yapmadınız bilmiyorum ve burnumu sokmak da istemem ama bu tür şeyler, bu tür kararlar, hayatlarımızı derinden etkiliyor. Önemli, gerçekten önemli. Sence öyle değil mi?" diye ekledi.

Hulda başıyla onaylarken önce saate, sonra şişeye baktı ve Pétur onun ne ima ettiğini anladı; iyi geceler deme vakti gelmişti.

11

Ne kadar yoğun olursa olsun, kızını ziyarete her zaman tam vaktinde gelirdi. Haftada iki defa mutlaka, bir gün bile aksatmadan. En yoğun karlara, en şiddetli fırtınalara aldırmadan. Hastalık bile onu alıkoyamıyordu, aralarındaki cam bebeğine hastalık bulaştırmasını önlüyordu ne de olsa. Bu ziyaretler iki defa anlayışsız işverenlerle sorun yaşamasına sebep olmuş, ikincisinde istifasını vermişti. Kızı her şeyden önemliydi.

Küçük kızı en azından fiziksel olarak gelişiyordu. İkinci doğum günü yaklaşıyordu ve yaşına göre sağlıklı ve uzundu ama gözlerinin uzaklara dalıp gitmesi annesini endişelendiriyordu.

Belki de içten içe çok uzun zaman geçtiğinin, ziyaretlerinin bir şey ifade etmediğinin, anneyle kızı arasındaki görünmez bağın bu iki yıllık ayrılık sürecinde, bir noktada koptuğunun farkındaydı. Belki bu kopma en başında, kızını kendi isteği dışında yabancıların ellerine bıraktığı gün gerçekleşmişti. Kızlarının evlilik dışı çocuk sahibi olmasından utanan ve bu ilişkiyi örtbas etmek isteyen anne babası böylesinin doğru olduğuna karar vermişti. Ona çok sert bir seçenek sunmuşlardı; ya çocuğu evlatlık verecekti –ki böyle bir şeyi hayal bile edemezdi– ya da onu "başlangıç için" bebeklerin bırakıldığı bir kuruma yerleştireceklerdi.

Bebeği doğduğunda ailesiyle birlikte yaşıyordu ve kendine ait bir eve taşınacak parası olmadığından tek seçeneği vardı; bebeğinden sonsuza kadar vazgeçmesi söz konusu olmadığına göre ikinci seçenek kötünün iyisi gibiydi.

Zorunlu eğitimini tamamladıktan sonra okula devam etmemişti ve artık bunu telafi etmek için çok geç olduğunu düşünüyordu.

Zaten ailesi de onu eğitimine devam etmesi için teşvik etmemiş, tüm beklentilerini şimdi Reykjavík Üniversitesi'nde okuyan erkek kardeşine yönlendirmişlerdi.

Ama artık işler değişmek üzereydi. İki yıldır çalışıp kenara para koyuyordu ve hâlâ ailesiyle yaşamasına rağmen çok yakında kendi evine taşınabilecek parası olacaktı. Böylece uzun zamandır arzuladığı kızını kurumdan alma hayalini gerçekleştirebilecekti.

Ailesiyle ilişkisi giderek geriliyordu. Hamile kaldığında onlara karşı koyamayacak kadar uyuşmuş hissediyordu ve onu itip kakmalarına izin vermişti. Şimdi ise, onu bebeğinden ayırdıkları için anne babasını asla affedemeyeceğinden korkuyordu. Geriye dönüp baktığında böyle bir şeyi nasıl kabul ettiğini bile anlayamıyordu.

Tek umudu, küçük kızının onu affedebilmesiydi.

12

Hulda, Pétur'u yanaktan masum bir öpücükle yolculadıktan sonra oturma odasına dönüp eski koltuğa yerleşti. Hemen yatağa gidemeyecek kadar huzursuzdu ve karanlıkta düşünceleriyle baş başa kalmayı göze alamıyordu. Zihninin içinde saldırmayı bekleyen, her biri diğerinden daha sinir bozucu bir sürü düşünce dolanıp duruyordu.

Rus kız zihninde hâlâ ilk sırada yer alsa da Pétur'la şarap içerken bir süreliğine onu unutmuştu. Şarap iyi fikirdi, dibinde hâlâ biraz kalmıştı. Ziyan etmek olmazdı. Hulda şişeye uzanıp şişenin dibini bardağına boşalttı. Rus kız... Ancak Elena'yı düşünmek Hulda'yı onun ölümünün dönüp dolaşıp kendi masasında son bulduğu koşulları düşünmeye itti. Bugün işi bırakması, ofisini boşaltması söylenmiş, paçavra gibi kenara fırlatılmıştı.

Hulda dikkatini dağıtmak için Pétur'u düşünmeye çalıştı ama o konu da sıkıntılıydı çünkü ilişkilerinin geleceğine çok fazla umut bağlama riskini almak istemiyordu. İyi bir akşam geçirmişlerdi ama şimdi bir sonraki adımı atmaları gerekiyordu. Hulda onu kaybetmek istemiyor, fazla ağırdan alırsa kapıyı tamamen kapatmaktan korkuyordu. Hem zaten eline daha kaç fırsat geçecekti ki?

Böyle bir ikilemin içinde dalgın dalgın bardağına bakıyor, ara sıra şarabından bir yudum alıyordu ve sonunda zihninin karanlık dehlizlerinden hiç düşünmek istemediği ama düşünmeden *duramadığı* figürler sürünerek çıkmaya başladı: Jón ve kızı.

En sonunda gözkapaklarının kapandığını hissetti ve yatağa gidecek kadar yorgun olduğunu anladı. İçindeki şeytanlar tarafından eziyet edilmeden uykuya dalabileceğini biliyordu şimdi.

İlk defa, komodinin üzerindeki çalar saatin alarmını kapattı; bu saat, yıllardır neredeyse istisnasız onu hafta içi her sabah tam 6'da uyandırmıştı. Ama artık saat dinlenebilirdi, Hulda da öyle. Çok fazla düşünmeden telefonunu da sessize aldı; işine önem verdiği ve gece gündüz ulaşılabilir olmak istediği için eskiden bunu pek yapmazdı. Karmaşık polis soruşturmalarını normal çalışma saatleri içinde yürütmeniz neredeyse hiç mümkün değildi.

Gözlerini kapatıp kendini hayaller dünyasına süzülmeye bıraktı.

İkinci Gün

1

Hulda saatin neredeyse on bir olduğunu görünce şaşkına döndü. En son ne zaman bu saate kadar uyuduğunu hatırlayamıyordu. Yatak odasının ışığı her zamanki gibi açıktı. Karanlıkta uyumayı sevmezdi.

Şaşkın gözlerle çalar saatine tekrar baktı ama artık şüphesi kalmamıştı. Bunca zamandır biriken yorgunluğu şimdi çıkıyordu belli ki. Bir süre öylece uzanıp bir kez olsun bir yere yetişme telaşı duymamanın tadına vardı ve bunu yaparken gördüğü rüyalardan kesitler aklına geldi. Elena ortaya çıkmıştı; Hulda Njardvík'e, pansiyondaki o konforsuz küçük hücreye dönüş yolculuğunu hatırlayabiliyordu. Bütün detaylar aklına gelmemiş, sadece rüyanın rahatsız edici olduğu hissine kapılmıştı ama hemen her gece tekrar eden ve bazen nefes nefese uyanmasına sebep olan o dehşet verici rüya kadar da kötü değildi. O rüyanın dehşet verici olmasının sebebi hayal gücünün coşması değil, aksine, Hulda'nın unutmaya çalıştıkça zihnine dolan gerçek olayların her detayıyla dışavurumuydu.

Doğrulup derin bir nefes alarak bu hayaletlerden kurtulmaya çalıştı. Şu an tek ihtiyacı bir fincan sert kahveydi.

Aslında çalışmamaya alışabileceğini fark etti. Sorumluluk olmayacak, çalar saat olmayacaktı. Dördüncü kattaki dairesinde monoton da olsa rahat bir emekli hayatı.

Ama buna alışmaya hiç niyeti yoktu.

Hayatta bir amacı olmalıydı. Kısa vadede, Elena'nın ölümüyle ilgili davayı çözmeli ya da en azından elinden geleni yapmalıydı. Böyle bir başarı, işinden zafer hissiyle ayrılmasını sağlayabilirdi

ama bundan da öte, zavallı kız adına adalet sağlanması için içinde kuvvetli bir duygu vardı. Uzun vadede ise biriyle birlikte yaşayıp yalnızlıktan kurtulmak istiyordu ve belki de –bir ihtimal– Pétur o kişiydi.

İlk kahvesini yarılayana kadar telefonuna bakmak aklına gelmedi çünkü şimdiki akıllı telefon takıntılı neslin aksine Hulda cihazının esiri değildi. CID'in genç üyeleri gözlerini ekranlarından bir dakika bile ayıramazken Hulda elinde olsa kendi telefonuna hiç bakmamayı tercih ederdi.

Dolayısıyla birinin tanımadığı bir numaradan onu iki defa aramış olmasına şaşırdı. Telefon rehberine baktığında numaranın çok belirgin bir şekilde rüyalarına giren pansiyona ait olduğunu gördü.

Telefona genç bir adam cevap verdi.

"Günaydın, ben Hulda Hermannsdóttir. Polisim."

"Evet. Günaydın" diye cevap verdi adam.

"Bu sabah saat sekiz civarında biri bu numaradan bana ulaşmaya çalışmış."

"Ah, öyle mi? Bu numaradan mı? Dóra veya başka biri olabilir. Ama ben değildim" dedi, kelimeler zar zor duyulabilir bir mırıltıyla ağzından çıkarken.

"Başka biri derken?" diye sordu Hulda.

"Şey, pansiyonda kalanların bu telefona erişimi var." Sonra biraz netleştirdi. "Ama tabii sadece yurt içi aramalar için. Uluslararası numaralar engelli, yoksa telefon faturası çok yüksek gelir." Güldü.

Hulda hiç gülme modunda değildi. "Beni kimin aradığını öğrenmenin bir yolu var mı? Ya da beni doğruca Dóra'ya bağlayabilirsin."

"Dóra mı? Üzgünüm, bağlayamam."

"Neden?" diye sordu Hulda, sabrı tükenirken. Yarım fincan kahve ona yetmemişti belli ki.

"Gece vardiyasında çalıştı, şimdi uyuyor. Telefonu da kapalı olduğu için onu rahatsız etmenin anlamı yok."

"Ama bu acil bir durum" diye itiraz etti Hulda, tabii öyle olmayabilirdi de. "Bana sabit telefon numarasını verir misin?"

Genç adam yine güldü. "Sabit numara mı? Artık kimse sabit hat kullanmıyor."

"Peki o halde beni aramasını söyler misin?"

"Tamam, hatırlamaya çalışırım. Bu numaradan mı arasın?"

"Evet" dedi Hulda, sonra geç de olsa bir şey hatırladı. "Orada Suriyeli bir kız kalıyor ve onunla konuşmalıyım. Orada mı?"

"Suriyeli mi? Bilmiyorum. Ben burada yeniyim, henüz kimseyi tanımıyorum. Dóra daha iyi biliyordur."

Hulda mücadeleyi bıraktı. "Boş ver" dedi sertçe. "Tekrar ararım."

"Tamam. Aramasını söylemeyeyim mi yani?"

"Tanrı aşkına, lütfen ona beni aramasını söyle. Teşekkür ederim."

Hulda bezgin bir iç geçiriş eşliğinde telefonu kapattı ve kahvesini tazeledi.

2

Yeni evlerindeki ilk gündü bu; "daire" kelimesini biraz zorlayacak kadar küçük bir bodrum katıydı ama yine de önemli bir gündü.

Sonunda, geç de olsa, ailesinin evinden taşınmış, onlara sevgiyle veda ederken içinden de kendine bir daha oraya dönmeyeceği sözünü vermişti. Ardından nasıl karşılanacağının ya da onu götürmesine izin verilip verilmeyeceğinin belirsizliğiyle kızını almaya gitmişti.

Neyse ki endişeleri yersiz çıkmıştı. Sorumlu müdür, kızın iki yıldır yanlarında kalmasının fevkalade uzun bir süre olduğunu belirtmişti; normalde çocuklar orada sadece birkaç ay kalırdı. Ayrıca kızının bu değişikliğe alışmasının da biraz zaman alacağı konusunda onu uyardıktan sonra her ikisine de iyi şanslar dilemişti. O iyi bir kız, demişti.

Tanrım, o kadar zor olmuştu ki. Çocuk ağladıkça ağlamış, annesinin onu kucağına almasına izin vermeyip onunla gitmek istememişti. Annenin uzun zamandır hayalini kurduğu kavuşma bu değildi.

Sonunda gitmeye hazır olduklarında müdür "Bazen uyumakta biraz zorlanıyor" diye eklemişti.

"Uyumakta zorlanıyor mu?" diye sormuştu anne. "Sebebini biliyor musunuz?"

Müdür, çocuğa baktıkları süreç hakkında kadına bilgi vermenin ne kadar akıllıca olacağını düşünür gibi şüpheli görünmüş ama sonunda isteksizce itiraf etmişti. "Sene başında bizimle kalan bir çocuk vardı ve o çocuk" –duraksadı– "diğer çocuklar uyurken gözlerine bir şey sokarak eğleniyormuş."

Bunu duyan annenin tüyleri diken diken olmuştu.

"İlk başta bunun bir kereye mahsus olduğunu sandık" diye devam etti müdür "ama sonunda müdahale etmek zorunda kaldık. Kızınız hassas bir çocuk olduğu için bu olay onu herkesten fazla etkiledi. O zamandan beri uyumakta güçlük çekiyor; karanlıktan gözlerini kapatamayacak kadar korkuyor. Açıkçası, bu büyük bir sıkıntı."

İlk gün, kız yeni evini ya da annesinin varlığını pek hoş karşılamadı. Konuşmadı ve annesiyle göz göze gelmekten kaçındı. Başta yemek bile yemediyse de sonunda pes etti. Ve tabii akşam olduğunda da uyumadı, ninniler işe yaramadı. Genç kadın çaresizce büyük bir hata yapmış olabileceğinden korktu. Belki de onu sadece görünürde anne gibi gösteren bu sözleşmeyi kabul etmek yerine bebeğini hemen evlatlık vermeliydi. Şimdi, sadece cam ekranın diğer tarafında düzenli olarak belirip bir şeyler söylemeye çalışan, gerçek sevgi ve güvenliğin yerini asla tutamayacak basmakalıp sözler söyleyen bir kadındı sadece.

Küçük kız elinden geleni yapsa da yorgunluğuyla sonsuza kadar mücadele edemedi. Sonunda annesi yatak odasının ışığını açık bırakarak onu uyutmayı başardı. Yorgunluktan bitkin düşen anne de kızının yanına uzanıp hemen uykuya daldı. O ana kadar kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

3

Hulda, Magnús'tan hiç ses çıkmamasına biraz şaşırmıştı. Dün akşam Alexander onu azarladıktan sonra amirinden de benzer bir telefon bekliyordu. Aramamasının sadece iki olası açıklaması vardı; birincisi, Magnús Alexander'ın şikâyetlerini duymazdan gelmeye ve Hulda'nın davayı rahatlıkla soruşturmasına karar vermişti. Bu pek olası değildi çünkü o ikisinin arasından su sızmıyordu ve Alexander şikâyet etmiş olsa Magnús kesinlikle ona arka çıkardı. İkinci ve daha olası açıklama ise Alexander soruşturmayı berbat ettiğini içten içe bildiği için Magnús'a bir şey anlatmamıştı. Hulda yeni bir bilgi bulamasın da olay herhangi bir iz bırakmadan sessizce unutulup gitsin diye dua ediyor olmalıydı. Alexander, Elena'nın ölümünü kendisinin araştırdığını nereden öğrenmiş olabilirdi ki? Bunun en olası açıklaması Albert'ın ona söylemiş olmasıydı çünkü ikisi Albert'ın polislik yaptığı dönemden beri tanışıyorlardı.

Magnús'un müdahale etmemesi her ne kadar işine gelse de Hulda bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Dava üzerinde çalışması için kendisine iki haftalık süre verilmişti ama soruşturmayı bu süre dolmadan, belki de masasını boşaltmak için sadece bir gün önce haber verilerek tamamlaması emredilebilirdi, dolayısıyla kalan zamanını iyi kullanması hayati önem taşıyordu. Listesindeki ilk görev tercüman Bjartur'dan aldığı ipucunun izini sürmekti. Seks endüstrisi ya da insan kaçakçılığı dendiğinde polis teşkilatındaki bilgi kaynağı Thrándur diye bilinen memurdu. Aslında yarı Faroe olduğu için ismi Tróndur'du ama hayatı boyunca İzlanda'da yaşadığı için ismin yerel versiyonunu kullanıyordu. Adam

Hulda'ya her zaman nazik davransa da Hulda ona hiç ısınamamıştı. Adamın tavırları ona fazla yapmacık gelse de Thrándur ve diğer erkek meslektaşları hakkındaki düşüncelerinin, onların grubunun bir parçası olmamasıyla şekillendiğini kabul etmeliydi. Yine de hakkını vermek gerekirdi ki Thrándur en azından yetenekli bir dedektifti: Alexander'ın aksine temkinli, zeki ve genellikle iyi sonuçlar alan biriydi.

Thrándur sabit hattına cevap vermeyince Hulda onu cep telefonundan aradı. Uzun uzun çaldıktan sonra nihayet cevap verdi.

"Ben Thrándur" dedi resmiyetle. Hulda bunun, birlikte çalıştıkları onca yıla rağmen numarasını rehberine ekleme zahmetine girmediği anlamına geldiğini üzülerek fark etti.

"Thrándur, ben Hulda. Kısa bir görüşme yapabilir miyiz?"

"Vay canına, Hulda! Yıllar oldu" dedi adam, Hulda'ya yapmacık gelen bir nezaketle. "Aslında bugün izinliyim; geçen yazdan kalan iznimi kullanıyorum. Yarına kadar bekleyebilir mi?"

Hulda bir an için düşündü. Zaman önemliydi, bugün biraz ilerleme kaydetmesi gerekiyordu ve bu da elindeki en umut verici ipucuydu.

"Üzgünüm, biraz acil."

"Tamam, konuşalım o halde."

"Seni görmeye gelebilir miyim?" Bundan daha iyi bir sonuç elde edebileceğini biliyordu. Adam ona yalan söylerse Hulda'nın bunu en azından beden dilinden anlama ihtimali daha yüksekti.

"Golf sahasındayım." Hulda buna hiç şaşırmadı: Thrándur polis takımının yıldız oyuncusuydu. "Ve başlamak üzereyim. Hemen gelebilir misin?"

"Neredesin?"

"Urridavellir.

Bu Hulda'ya hiçbir şey ifade etmemişti.

Herhangi bir tepki vermeyince Thrándur "Heidmörk'teki golf sahası" diye açıklayıp yolu tarif etti.

"Bir dakika içinde yanındayım" diye yalan söyledi Hulda emektar Škoda'sının buna dayanamayacağını bilerek.

Kasabanın güneydoğusuna doğru giderken, Pétur'u düşündü-

günü fark etti. Ne güzel bir akşam geçirmişlerdi ve bu tür arkadaşlığı ne kadar da özlemişti. Ona geçmişiyle ilgili anlattıklarını ve dahası, hiç anlatmadıklarını düşündü. Şimdilik konuşmamıştı. Bunun için bol bol vakti olacaktı nasıl olsa.

Şehrin eteklerinin biraz ötesinde, Heidmörk Doğa Koruma Alanı onu taze bahar yeşillikleri, kozalaklı ağaçları, huş ağaçları ve kışın kasveti ile yazın ihtişamı arasında kalan alçak çalılıklarla karşıladı. Reykjavík'in sürekli genişleyen beton ormanında Heidmörk, ailelerin günlerini geçirebilecekleri ağaç ve yürüyüş parkurlarıyla dolu sakin bir vahaydı.

Thrándur'un verdiği yol tarifi açıktı ve uzun polislik kariyeri ona detaylara dikkat etmeyi öğrettiği için golf sahasının yolunu bulmakta zorlanmadı. Karşı yönden gelen araçları görmeyi engelleyen dolambaçlı virajlarla dolu dar çakıllı yola rağmen Hulda ve Škoda hedeflerine tek parça halinde vardılar.

Thrándur, üzerinde baklava desenli süveter ve kasketten oluşan şık golf kıyafeti, yanında bir golf arabası ve birkaç sopayla otoparkta onu bekliyordu. Hulda'nın onun kıyafetini değerlendirecek bilgisi yoktu ama Thrándur'un golf düşkünlüğü göz önüne alındığında, en iyisinden başka bir seçenekle ilgilenmeyeceği belliydi.

Hulda yaklaşırken Thrándur "Çok az zamanım var" dedi sabırsızlığını gizleyemeden. Sözlerini iyice vurgulamak istermiş gibi kulüp binasındaki büyük saate baktı. "Ne konuda konuşmak istiyordun?"

Hulda böyle zorlanmaya alışkın değildi; Thrándur hiçbir şeyin oyununun önüne geçmesini istemiyordu belli ki.

Hulda doğrudan konuya girdi. "Bir yıl önce ölen Rus bir kız hakkında. Adı Elena'ydı."

"Ne yazık ki hatırlayamadım" dedi. "Keşke yardım edebilseydim." Acelesine rağmen çok kibardı.

"Ülkeye sığınmacı olarak gelmiş ancak bir süre sonra Vatnsleysuströnd'de bir plajda ölü bulunmuştu. İlk soruşturma biraz üstünkörü yapılmış ama geçenlerde muhtemelen bir kaçakçılık çetesi aracılığıyla fahişe olarak çalıştırılmak üzere getirilmiş olabileceğini öğrendim." Thrándur'un tepkisini dikkatle izleyip nihayet

ilgisini çekebildiğini fark etti. "Bu yüzden seninle konuşmak istedim" diye sözünü bitirdi.

"Ben... Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum" dedi adam, şimdi biraz değişmiş, daha tereddütlü ve kaçamak bir ses tonuyla. "Elena diye birini hiç duymadım." Ve sonradan aklına gelmiş gibi "Üzgünüm" diye ekledi.

"İnsanların aslında bir tür organize fuhuş ağının parçası oldukları halde sığınma talebi bahanesiyle ülkeye gelmesi duyulmadık bir şey değil, öyle değil mi?" diye ısrarla sordu Hulda. Gelmeden önce internette kısa bir araştırma yapmış, en azından Thrándur'u biraz daha konuşturabilmek için bu iddiasını haklı çıkartacak bazı bilgiler bulmuştu.

"Şey, evet, elbette değil ama şu an soruşturduğumuz bir konu değil. Sana bazı yanıltıcı bilgiler verilmiş sanırım."

"Bu tür durumlara rastlanıyorsa bana verebileceğin bir isim var mı? Bu tür bir ticarete bulaşmış, burada, İzlanda'da yaşayan herhangi biri" dedi Hulda ısrarla.

Thrándur, Hulda'nın çok çabuk olduğunu düşündüğü bir sürede "Aklıma gelen biri yok" diye cevapladı; bu tarz olayları araştırmaktan uzak durması tembihlenmiş gibi, bir an bile duraksamamıştı. "Belki tek seferlik bir şeydi. Biri onu ülkeye getirdi ve sonra ortadan kayboldu. En olası senaryo bu değil mi?"

"Olabilir" dedi Hulda alçak sesle. "Belki öyledir. Bu durumda en olası adaylar kimler olurdu? Bunu bilecek biri varsa o da sensin." Kibar ama ısrarcıydı.

"Kusura bakma Hulda" dedi Thrándur yeniden "ama en ufak fikrim yok. Düşündüğün kadar basit olmuyor bu işler. Neyse ki İzlanda'da bu tür organize suçlara pek rastlanmıyor. Üzgünüm ama artık gitmeliyim. Geç kalırsam başlama vuruşunu kaçırırım."

Golf terimi Hulda için hiçbir şey ifade etmese de başını salladı. "Yine de teşekkürler Thrándur. Fikrini alabildiğime sevindim."

"Ne demek Hulda. Ne zaman istersen." Ardından "Emekliliğin tadını çıkar" diye ekledi, Hulda adamın sesindeki alaycı tonu fark etti.

Sonra Thrándur'un golf sopalarını diğer üç golfçünün muhtemelen onu beklediği küçük bir tümseğe doğru taşımasını izledi. Golf

oynamak için çok güzel bir gündü. Gökyüzü açık, bulutsuz bir maviye bürünmüştü: Havada hâlâ belirgin bir ayaz olsa da iç karartıcı kıştan sonra insanın gözünü gönlünü açan bir manzaraydı.

Thrándur başlama vuruşunu ya da adı her neyse onu yapacak gibi görünüyordu. Sopasını almak için çantasına uzandı ama Hulda'nın hâlâ otoparkta durup onu izlediğini fark edince garip bir gülümsemeyle gitmesini bekledi. Hulda el sallayarak ona karşılık verirken adamın rahatsızlığının tadını çıkararak yerinden bir milim bile kıpırdamadı. Thrándur gözlerini kaçırdı ve Hulda'ya arkasını dönerek pozisyon aldı, sopasını bir silah gibi havaya kaldırdı, sonra geriye doğru sallayarak topa muazzam bir vuruş yaptı. Top çim sahanın dışına uçtu ve dikenli tellerle çevrili bir çitin diğer tarafına düştü. Thrándur ve arkadaşlarının verdiği tepkiden Hulda amacın bu olmadığını anladı.

4

Kız hâlâ kabuğundan çıkmıyor, sürekli ağlamak dışında duygularını pek dışa vurmuyordu ama annesinin vazgeçmeye niyeti yoktu. Aralarındaki uçurumun bir şekilde kapatılması gerekiyordu. Kızı, yanında olmadığı zamanlar için onu cezalandırıyordu adeta ama bu büyük haksızlıktı çünkü annenin başka türlü davranmasına imkân yoktu. Gerçek anlamda seçeneği yoktu. Ve şimdi burada çocuğuyla yapayalnızken gelecek kaygısıyla geceleri neredeyse gözüne uyku girmiyordu. Tek başına çocuğunu büyütürken nasıl çalışacaktı? Tanıdığı kadınların hemen hepsi evine ve çocuklarına bol bol zaman ayırabilen evli ev kadınlarıydı. Ona tek karşı olan da toplum değildi; sözde arkadaşları bile onun bekâr anne statüsünü onaylamadıklarını gizlemiyorlardı. Öte yandan küçük kızın evlatlık verilmesini hâlâ ısrarla savunan anne ve babası, bebeği tek başına büyütme kararına sert tepki vermiş, aralarına mesafe koymuşlardı. Çoğu günler yardım alabileceği tek bir yer bile olmadığını hissediyordu.

Yaşadığı zorlukların onu güçlendirmek şöyle dursun, her gün biraz daha yıprattığını hissediyordu.

Anne işe gittiğinde kızını yakınlarda yaşayan, modası geçmiş yöntemlerle çocuk yetiştiren soğuk ve katı çocuk bakıcısına emanet etmekten başka seçeneği yoktu. Hafta içi her gün, küçük kızını çocuk bakıcısının sigara dumanı kokan havasız bodrum katındaki evine bırakmak annenin yüreğini burkuyordu. Ama çalışmak zorundaydı, yoksa çocuğuna bakamazdı, ayrıca bu kadın da o mahallede gücünün yettiği tek kreş hizmeti sunan kişiydi.

Kızından ayrılmak hiç kolay olmuyordu. Gün bitiminde onu tekrar alacağını bilse de her ayrılık ilk ayrılıklarının tekrarı gibiydi.

Küçük kızın da böyle hissetmemesi için dua ediyordu. Çocuk her defasında ağlıyordu ama annesinden ayrıldığı için mi bu kadar ağlıyordu, belli değildi.

Kendi kendine sonunda her şeyin yoluna gireceğini, kızıyla ilişkisinin er geç normale döneceğini söylüyordu. Tek istediği normal olmaktı. Ama içten içe bunun asla mümkün olmayacağını hissediyor, biliyordu. Hasar telafi edilebilecek gibi değildi.

5

Thrándur'un bir şey sakladığı çok açıktı ama Hulda'nın vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Polis teşkilatındaki arkadaşları arasında, Thrándur'un günlerini geçirdiği karanlık dünyayla gerekli bağlantıları sağlayacak bir kişi vardı.

Hulda CID'e adım atmak bile istemediğinden arkadaşıyla şehir merkezinin hemen dışındaki Kjarvalsstadir sanat galerisinin kafesinde bir buluşma ayarladı. Bu davanın onu meşgul ettiği çok belliydi. Nedense Elena'ya karşı sorumluluk duysa da bu davanın, Magnús'la konuşmasını her hatırladığında hissettiği reddedilmişlik duygusundan kurtulmanın bir yolu olduğunu da biliyordu.

Kafede elmalı turta dilimlerini tırtıklayan ve sırt çantalarıyla fotoğraf makinelerinden turist oldukları anlaşılan genç çiftten başka pek kimse yoktu. Birbirlerine âşık oldukları nasıl da belliydi, Jón'la kendisinin eski haline benziyorlardı. Hulda kalbini kolay kolay kimseye kaptırmazdı ama ona öyle derinden âşık olmuştu ki anısı hâlâ acı verecek kadar canlıydı. Pétur'a böyle güçlü duygular beslememesini sorun etmiyordu; ondan gerçekten hoşlanıyordu ve onunla bir gelecek hayal edebiliyordu. Bu kadarı yeterliydi zaten. Muhtemelen sevme kabiliyetini kaybetmişti –muhtemelen de değil, kesinlikle– ve bunun tam olarak ne zaman olduğunu da biliyordu.

Elmalı turta öyle davetkâr görünüyordu ki Hulda beklerken bir dilim sipariş etti ve son lokmasını yutmak üzereyken arkadaşı galerinin kafesine adım attı. Karen ondan yirmi yaş küçüktü ama hep iyi anlaşmışlardı. Hulda onu kanatları altına almışsa da, onu asla kızının yerine koyamadığı için aralarındaki ilişki anne kız gibi

değil de öğrenciyle öğretmeni gibiydi. Bu genç kadında kendini görmüş, polis ataerkilliğinin karmaşık dünyasında ona rehberlik etmeye çalışmıştı. Karen da zeki bir öğrenci olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi rütbesi sürekli yükseliyor, Hulda'nın ancak hayal edebileceği fırsatlar ve pozisyonlar elde ediyordu. Hulda öğrencisinin bu göz kamaştırıcı yükselişini kıskançlıkla karışık bir gururla izliyor, içinden bir ses ona "Sen neden daha fazla yükselemedin?" diye soruyordu.

Bu soruya tatmin edici bir cevap bulamamıştı. Geçmişte kadınlara takınılan tutum dahil, şüphesiz buna katkıda bulunan birçok faktör vardı ama meslektaşlarıyla bağ kurmakta zorlandığı, onlarla arasına hep mesafe koyduğu ve bunun bedelini kariyeriyle ödediği de gerçekti.

"Hulda tatlım, nasılsın? Ayrılacağın doğru mu? Yoksa çoktan ayrıldın mı?" Karen tam karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Ne yazık ki fazla vaktim yok; iki ayağım bir pabuca girmiş durumda. Böyle zamanları bilirsin."

Karen eskiden Thrándur'un yardımcısı olarak Ahlak Masası'nda çalışıyordu ama şimdi bir üst kademeye geçmişti.

"Bir kahve içmez misin?" diye sordu Hulda. "Yanında da pasta?"

"Kesinlikle pasta olmaz, bu aralar glütensiz besleniyorum ama kahve içerim." Karen tekrar ayağa kalktı. "Ben alırım."

"Hayır, lütfen, izin ver..."

"Hayır, olmaz" diye araya girdi Karen, Hulda'ya acırmış gibi gelen bir ses tonuyla. Artık emekli olduğu için bir fincan kahve yüzünden iflas edecekmiş gibi. Hulda'nın katlanamadığı bir şey varsa, o da birinin ona acımasıydı. Ama zamanını böylesine önemsiz bir şey için tartışarak harcayamayacağı için uzatmadı.

"Arada bir öğle yemeği yemeliyiz" dedi Karen, elinde bir cappuccino'yla döndüğünde "böylece iletişimimizi kaybetmeyiz. Benden büyük olduğunu biliyordum tabii ama bu kadar yaşlı olduğunu fark etmemiştim." Şaşırtıcı bir şekilde, Karen bunu bir iltifat olarak söylemişti. Kırdığı pottan biraz olsun utanç duymadan gülümsedi. Belki de genç göründüğünün söylenmesi Hulda'yı gururlandırır sanmıştı.

Hulda kızgınlığını bir kenara atmaya çalıştı ama aslında hiçbir zaman gerçek anlamda arkadaş olmadıkları kafasına dank ediyordu. Karen tırnaklarıyla kazıyarak yükselmeye çalışırken onun desteğine ve dostluğuna ihtiyaç duymuştu ama Hulda görevini tamamladığına göre artık bir kenara atılabilirdi. Bunu daha önce fark edemediği için içinden kendine lanet okudu ama şu an Karen'a ihtiyacı vardı.

"Emekli oluyorum" dedi.

"Evet, duydum. Hepimiz seni çok özleyeceğiz tatlım, bunu biliyorsun."

"Evet, öyle. Ben de sizi özleyeceğim" dedi Hulda, samimi değildi. "Her neyse, ayrılmadan önce Magnús'un halletmemi istediği küçük bir mesele var; deneyimli bir memurun göz atması gereken bir mesele." Şu an pek dürüst davranmıyordu ve Hulda buna alışmaya başlamıştı.

"Ciddi misin? Maggi böyle mi dedi?" Karen'ın sesinden buna şaşırdığı belliydi.

Amirinden "Maggi" diye bahsetmek Hulda'nın hiç aklına gelmezdi.

"Evet. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce ölen genç bir Rus kadın var. Sığınmacı kisvesi altında fahişe olarak çalışıyormuş sanırım."

Karen'ın yüzünde boş bir ifade belirdi. Saatine baktı ve yarım yamalak gülümsedi, bir an önce gitmek istediği belliydi.

Kısa ve tuhaf bir sessizliğin ardından "Üzgünüm, bu konuda sana yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Bu davayı hiç duymadım ve zaten kendi işime bakıyorum" dedi.

"Evet, bunun farkındayım" dedi Hulda sakince "ama o dünya hakkında yeterince bilgin olduğunu sanıyordum; önemli isimlere ve yüzlere aşinaydın. Ama belki de hangi işlerle uğraştığını yanlış anlamışımdır..." Sözünü havada bıraktı. Aslında bunun Karen'a önemli sorumluluklar verilmediği anlamına gelip gelmediğini açıkça sormak aklından geçse de mesajı açık ve net bir şekilde iletmişti.

"Hayır, haklısın. Sor" dedi Karen, yemi yutarak.

"Bu işin içinde olduğundan şüphe edilen ve ... henüz yakalayamadığımız birileri var mı?"

"Şu an durum nasıl bilmiyorum ama aklıma gelen biri var. Yine de..." Karen sustu ama Hulda'nın onu rahat bırakmaya niyeti yoktu. Bekledi... sonra biraz daha bekledi; nasıl yapılacağını bildiği tek şey buydu. Karen çok geçmeden kendini devam etmek zorunda hissetti. "Ama bunu kanıtlamak çok zor olduğu için pes ettik. Adı Áki Ákason; ismini duymuş olabilirsin. Toptancılık yapıyor."

İsim tanıdık gelmişti ama Hulda yine de bozuntuya vermedi. "Genç mi yaşlı mı?"

"Kırk yaşlarında. Şehrin batısında, çok pahalı görünen gösterişli bir evde yaşıyor."

"Toptancılık işi iyi kazandırabilir."

"İnan bana, o kadar değil. Gırtlağına kadar bu işin içinde. Ama bazen hiçbir şeyi kanıtlayamazsın, dolayısıyla vazgeçip yoluna devam edersin. Tanrı aşkına, bu işi fazla kurcalama; resmi olarak adam tertemiz."

"Merak etme, bunu kendime saklayacağım" diye güvence verdi Hulda. "İlginç ama bana doğrudan yardımı olacağından şüpheliyim. Ölen kızla bir bağlantı bulmaya çalışıyorum."

"Seni anlıyorum. Her neyse..."

Bunun üzerine iki taraf da içtenlikten uzak şekilde ayrıldılar. Söylediklerine rağmen, Hulda bu toptancıyı ziyaret edecekti. Kaybedecek neyi vardı ki?

6

Kızıyla hayatı her ne kadar düzene girmiş olsa da annenin hayal ettiği düzeye henüz ulaşmamıştı. Onun için zor ve amansız bir mücadeleydi bu. Anne elinden geldiğince sevgi ve şefkat göstermesine rağmen çocuk yaramaz, huysuz ve içine kapanıktı. En zor zamanlar akşamlarıydı; küçük kız karanlıktan hâlâ çok korktuğu için ancak ışıklar açıkken uyuyabiliyordu. Maddi durumları da belirsizdi ve çocuğuyla, parayla ve gelecekle ilgili tüm endişeleri onu olumsuz etkiliyordu.

Kızın babasına onun çocuğunu taşıdığını söylemediği için pişman olmaya başlamıştı. Adam savaştan sonra kısa bir süre İzlanda'da görev yapan Amerikalı bir askerdi ve ilişkileri de sadece bir iki gece sürmüştü. Hamile olduğunu fark ettiğinde gecelerce uyuyamamış, onunla iletişime geçip geçmeme konusunda tereddüt etmişti ama bu bariyeri aşabileceğini düşünmüyordu. İlişkilerinden ve sonuçlarından çok utandığı için onunla konuşmaya bir türlü cesaret edememişti. Olanlardan ikisi de eşit derecede suçluydu ama adam ülkesine dönüp onu sonuçlarıyla tek başına yüzleşmek zorunda bırakabilirdi; hamilelik ve gayrimeşru bir çocuk; ailesinin ve arkadaşlarının yüzüne bakamamak gibi.

Ama artık çok geçti. Adam Amerika'ya dönmüştü. Hangi eyalette yaşadığını bilse de bunun faydası yoktu çünkü inanılmaz görünse de adamın soyadını bilmiyordu. Belki bir ara söylemişti ama kızın İngilizcesi çok iyi olmadığından muhtemelen fark etmemişti. Ayrıca, o an bunun bir önemi de yoktu. Bu kadar utanmasa hamile olduğunu öğrenir öğrenmez ona ulaşabilirdi çünkü o günlerde adam hâlâ İzlanda'daydı. Ama çoktan belirginleşen karnıyla Kef-

lavik'teki Amerikan üssüne gidip isminden başka hakkında hiçbir şey bilmediği bir askerle konuşmak istediğini söyleme düşüncesi... Tanrım, hayır, bunu yapamazdı. Ama şimdi içler acısı halini düşündükçe kendine kızıyordu. Çocuğun iyiliği için, hayata böylesine zor bir başlangıç yapan ve muhtemelen babasını hiç tanıyamayacak olan küçük kız için bunu göze almış olmayı diledi. Üstelik adam da İzlanda'nın soğuk çöllerinde güzel bir kızı olduğunu asla bilemeyecekti. İzlanda, o yakışıklı genç askerin birçok görev yerinden yalnızca biriydi ama ülkeye sadece bir defa gelmiş olmasına rağmen arkasında varlığının kalıcı izini bırakmıştı.

Bir gün kızına bunu açıklamak zorunda kalacağı düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

7

Pansiyondan Dóra aradığında Hulda hâlâ Kjarvalsstadir'deydi.

"Sabah sana ulaşamadım" dedi Dóra. "Müsait misin?"

Hulda kendini yorgun ve bitkin hissettiği için Karen gittikten sonra kafede oturmaya devam etmişti. Dışarıya, bu defa bir başlangıcın değil de sonun habercisi olan İzlanda bahar havasına çıkacak enerjiyi toplayabilmesi için orada biraz daha oturmalıydı. İşi bırakma fikrini bir türlü kabullenemiyordu. Böyle bir şaşkınlık içinde olmasının tek sebebi amirinin haberi ona nezaketsiz bir tavırla vermiş olması değildi; planlanandan erken ayrılmak zorunda kalışına duyduğu kızgınlık da değildi; sebep tümüyle ayrılmak zorunda olmasıydı. Meslektaşları nasıl insanlar olursa olsun, işyeri onun can simidiydi. Aralarındaki çekişmeler ve kıskançlıklar bile, geçmişe dair anılardan bunalıp dikkatini dağıtacak hiçbir şeyin olmadığı dairesinin dört duvarına hapsolmaktan daha iyiydi. Ev onu bunaltmakla da kalmayacak, adeta boğacaktı. Kendini bildi bileli, hatta tekrarlayan kâbuslarından önce bile düzenli uyku uyuyamazdı. Onu ayakta tutan tek şey davalar, soruşturmalar ve yaptığı işin baskısıydı. Dün gece de öyle gecelerden olmuştu; ölen Rus kızla ilgili rüyalar, geçmişe dair kötü anılarını, pişmanlıklarını ve suçluluk duygusunu bastırmıştı. Bazı şeyleri daha farklı yapabilir miydi?..

Hulda öylece oturmuş, akıbetini düşünüyordu. Galerinin kafesinde ondan başka kimse kalmamıştı; turistler bile gitmişti. Kuzeyden esen soğuk rüzgâra rağmen böyle güneşli bir günde kimse İzlanda sanatıyla ya da İzlanda usulü kremalı elmalı turtayla ilgilenmiyordu. Sonuçta dışarıda her zaman korunaklı bir yer bulabilirdiniz.

Emekli olduktan sonra her günü böyle mi geçecekti? Kafelerde oturup uzun ve boş saatlerini doldurmaya mı çalışacaktı? Pétur'u arayıp kahve içmeye davet etmeyi düşünmüşse de çok hevesli görünmek istemediği için vazgeçmişti.

Dóra da müsait olup olmadığını soruyordu. İroniye bakın.

"Müsaitim" dedi Hulda, gerçeği söyleyerek. "Kusura bakma, ilk aradığında telefonu duymadım. Umarım acil bir durum değildir."

"Ah, hayır, değil. Aslında bu işle neden uğraştığını anlayamıyorum. Kız yıllar önce öldü ve diğer herkes tatmin olmuş durumda; ne demek istediğimi tahmin edersin."

Hulda tahmin ediyordu, hem de çok iyi. Onu savunacak kimsesi olmadığı için zavallı Rus kız polisten baştan savma muamele görmüştü. Kendi hatası olmazsa da Hulda bundan utanç duyuyordu.

"Sadece aklıma bir şey geldi; belki çok alakasız ama işine yarayabilir."

Hulda sandalyesinin kenarına kayıp kulaklarını dikti.

"Bir defasında bir adam onu almaya geldi. Yabancı bir adam."

"Yabancı mı?"

"Evet, sığınmacı davalarına bakan avukatlardan biri değildi. Şu Rus tercüman da değildi. Başka biriydi."

"Onu almaya mı geldi?"

"Evet, onu pansiyonun önünden adamın arabasına binerken gördüm. Şimdi aklıma geldi." Sesinden Dóra'nın ona yeni bir bilgi verebilmekten memnun olduğu anlaşılıyordu. "Tanıdığı bir İzlandalı olmadığı için o adamla nereye gittiğini merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Adam İzlandalı mıydı?" Hulda not defterini çıkartıp detayları not etti. Birden enerjisi yerine gelmişti.

"Evet."

"Nereden biliyorsun? Onunla konuştun mu?"

"Ne, ben mi? Hayır. Onlarla dışarıda karşılaştım ama tabii adam resepsiyondan onu çağırmak için içeri girmiş olmalıydı. Benim vardiyam yeni başlıyordu."

"Adamın İzlandalı olduğunu nereden biliyorsun?" diye tekrar sordu Hulda.

"Bir İzlandalıyı her zaman tanıyabilirsiniz. Hepsi birbirine benzer; ne demek istediğimi anlamışsındır. Tipik İzlandalı yüzü, İzlandalı görünüşü."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Hayır, çok uzun zaman önceydi."

"Zayıf mıydı? Kilolu mu?" Hulda kızın ağzından cımbızla laf alabildiği için gizlice iç geçirdi.

"Evet, fazla kiloluydu, doğru. Şişman ve hatırladığım kadarıyla tipsiz biriydi."

"Senin tipin değildi yani?" dedi Hulda.

"Tanrım, hayır. Kız kendine erkek arkadaş bulmuş olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum, ama hiç yakışmıyorlardı; kız uzun boylu, zarif, çekiciydi. Adamsa kısa boylu ve şişmandı."

"Ve onu daha önce hiç görmedin, öyle mi?"

"Gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Ne zamandı bu, hatırlıyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ben kahvaltıda ne yediğimi bile hatırlamıyorum. Tanrım, bilemiyorum, kız ölmeden kısa süre önceydi sanırım" dedi Dóra, bariz olanı söyleyerek.

"Ve adamın da onun erkek arkadaşı olabileceğini düşündün, öyle mi?" Hulda, Bjartur'dan öğrendiklerinden yola çıkarak neler olup bittiğine dair bazı tahminler yürütüyordu ama Dóra'nın da benzer bir şüpheye kapılıp kapılmadığını bilmek istiyordu. Yine de doğrudan sormadı. Böyle bir söylenti yaymaya gerek yoktu; en azından şimdilik.

"Şey, hayır, sanmıyorum, bir an aklımdan geçti o kadar. İzlandalı bir erkek arkadaş edinse eminim bu heriften çok daha formda birini bulurdu."

"Peki bu adamla ne işi olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama benimle bir ilgisi yoktu. Pansiyondaki işler yeterince vaktimi alıyordu; dolayısıyla burada kalanların ne yaptığıyla ilgilenmiyordum."

"Adam kaç yaşlarındaydı?"

"Söylemesi zor. Orta yaşlı sayılırdı. Kızdan daha büyük olduğu kesindi."

"Arabası ne türdü hatırlıyor musun?"

"Hey, evet, büyük bir arazi aracı. Onun gibi adamların kullandığı dört çekerlerden; genelde siyah olur."

"Ne tür bir dört çekerdi?"

"Bana sorma, ben hiçbirini ayıramam. Hepsi aynı görünüyor."

"Bu kızın öldüğü gün olabilir mi?"

"Hiç emin değilim" dedi Dóra. "Bir gün önce de olabilir ama bilmiyorum. Öyle olsa bu iki şeyi birbirine bağlardım herhalde, değil mi?"

"Bilemem" dedi Hulda.

"Hayır, öyle."

"O günden sonra adamı gördün mü?"

"Hayır."

"Bu bilgiler çok ilginç Dóra. Aradığın için teşekkür ederim. Başka bir şey hatırlarsan tekrar arar mısın? Küçük bir bilgi de olsa ara."

"Evet, elbette. Bu iş eğlenceli, değil mi? Yani bu dedektiflik oyunu. Bazen suç romanları okuyorum ama böyle bir davaya karışacağım aklıma bile gelmezdi."

Hulda cansız bir ses tonuyla "Aynı şey sayılmaz" diye başladı, sonra bir açık yakalayarak tonunu değiştirdi ve daha cesaretlendirici bir ses tonuyla "Ama bana bir iyilik yapıp tetikte olabilir misin?"

"Nasıl yani?"

"Çevrendekilere sorabilir misin? Belki önemli bir detay hatırlayan çıkar. Fark ettiğin üzere ben Elena'nın öldürüldüğüne inanıyorum ve sorumluyu arayıp bulmak da bize düşüyor." O an içine kurt düştü. Bu kızı riske mi atıyordu; tehlikeye, hatta?.. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. İzlanda gibi huzurlu küçük yerlerde işler böyle yürümezdi. Burada insanlar sadece bir defalığına öldürürdü; anlık bir kararla; alkol ya da uyuşturucunun etkisi altında; öfke ya da kıskançlık nöbetine girince. Bu türden birden fazla cinayetin işlenmesi şöyle dursun, önceden planlanmış bir cinayet bile duyulmamıştı. Hulda bir katilin peşindeydi, evet ama Dóra güvendeydi.

"Elbette. Etrafımdakilere sorarım."

"Suriyeli kadınla ilgili gelişme var mı?" diye sordu Hulda. "Onunla şimdi konuşabilir miyim?"

"Hayır, üzgünüm, konuşamazsın. Polis gelip onu götürdü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sınır dışı ediliyor. Bazen böyle oluyor. Çocukken oynadığımız sandalye kapmaca oyununa benziyor biraz. Müzik başlar, herkes ayağa kalkar, daire çizerek yürür ve müzik durduğunda herkes bir sandalye kapar ve biri açıkta kalır. Bugün sıra Suriyeli kadındaydı."

8

Kadın bir iki defa şehir dışına çıkıp İzlanda'yı gezmek istediğinden bahsetmişti. Kırsala gitmek, şehirden uzaklaşmak; aslında burası da şehir sayılmazdı. Reykjavík bile onun bildiği yerlerin yanında köy gibi kalıyordu.

Yolculuk fikrini ortaya attığında çok da ciddi değildi, hele hava böyle kötüyken bir sonuç almayı beklemiyordu. Denizden her gün buz gibi bir rüzgâr esiyor, buna bazen yağmur, genellikle de kar eşlik ediyordu. Pencereden bakıldığında ayak basılmamış beyazlık çok güzeldi ama sürekli değişen koşullar yüzünden kartpostal güzelliğini uzun süre koruyamıyor, önce gri çamura, ardından gelen donlarda buza dönüşüyor, sonra yeni bir kar yağıyor, her yeri yeniden örtüyordu.

Dolayısıyla adamın arayıp kendi deyimiyle karı görmek için kısa bir hafta sonu gezisi önermesi sürpriz olmuştu. Pencereden dışarıda yağan yağmura baktı, camdan rüzgârın uğultusunu duydu ve ürperdi. Ama bir defa dünyaya geliyoruz, diye düşündü. Kabul edip yeni bir şey, Kuzey Kutbu sınırında bir macera yaşamak daha iyiydi.

"Soğuk olmaz mı?" diye sordu. "Dışarısı dondurucu görünüyor."

"Bundan daha soğuk" diye cevap verdi adam ve aklından geçeni okumuş gibi "Macera olur" diye ekledi.

Demek ki aynı şeyleri düşünüyorlardı.

Kadın ağzından evet kelimesinin çıktığını duydu. Ama başka soruları da vardı. Nereye gidiyoruz? Oraya nasıl gideceğiz? Yanıma ne almalıyım?

Adam ona rahat olmasını söyledi. Onun dört çekerli arabasıyla gideceklerdi. Çok uzağa gitmeyeceklerdi: Hava öngörülmezdi ve işi şansa bırakmak istemiyorlardı. Sadece her şeyden biraz uzaklaşacaklardı, adam ona vahşi doğayı gösterecekti.

Kadın tekrar denedi. "Nereye gidiyoruz?"

Adam söylemedi.

"Göreceksin" dedi sonunda, sonra da kaz tüyü mont gibi sıcak tutacak bir şeyi olup olmadığını sordu. Kadın ona uygun bir şeyi olmadığını söylediğinde, adam ona ödünç vereceğini söyledi. Yolculuk sırasında, özellikle de geceleri, soğuğun etkisini tam anlamıyla göstereceği zaman onu sıcak tutacak kalın yünlü iç çamaşırı da bulması gerekecekti.

Kadın bir an gitmekten vazgeçmeyi düşündü ama maceraya atılma hevesi daha ağır bastı. Adama, tahmin edebileceği gibi hiç yünlü iç çamaşırı olmadığını da söylediğinde adam onu da alacağını ve kendisine borç para vereceğini söyledi. Daha sonra geri ödeyebilirdi.

9

Yoksa gerçeği bulmaya yaklaşıyor muydu? Elena'yı, cesedi bulunmadan bir gün önce bu meçhul adamın almış olması mümkün müydü, müşterisi miydi? Hulda o sahneyi kendisi de oradaymış gibi gözünde canlandırabiliyordu. Yabancı bir ülkede fahişeliğe zorlanan Elena'nın kendini nasıl yalnız ve terk edilmiş hissettiğini hayal edebiliyordu. Belki bu adam onun ilk müşterisiydi. Belki iş o noktaya geldiğinde vazgeçmişti. Vazgeçmesi hayatına mal olmuş olabilir miydi?

Bu fikir Hulda'yı öfke ve nefretle doldurdu, âciz hissettirdi. Kendine dikkat etmeliydi. Piskopos Vídalín bir defasında ne yazmıştı? Öfke gözlerde cehennem *ateşi yakar*; çok iyi bildiği bir histi bu.

Bu bilgiyle Bjartur'u tekrar arayabileceğini düşünerek numarayı çevirdi ve Elena'nın herhangi bir müşteriden bahsedip bahsetmediğini sordu; isim ya da meslek gibi. Bjartur yardım etmeye hevesliydi ama ne yazık ki Elena kendisiyle herhangi bir detay paylaşmamıştı.

Bir sonraki adım, fuhuş şebekesi işlettiğinden şüphelenilen iş adamı Áki'yi ziyarete gitmekti. Hulda adamın adresini bulup şehrin batısında yaşadığı lüks bölgeye gitti. Evi bakımlı bahçesiyle tek katlı, eski bir villaydı. Ağaç dalları hâlâ çıplaktı ama baharın ilk tomurcuklarını açmaya hazırlarmış gibi umutla bekliyorlardı. Pahalı bir mahalledeki bu mütevazı eve, içeride kimse yokmuş gibi bir huzur çökmüştü adeta; araç yolunda bir araba olmaması da bu hissi destekliyordu. Kapı zilini çaldı ama kimse açmayınca, ev sahibi çabuk döner düşüncesiyle bir süre arabasında beklemeye karar verdi. Şimdiye kadar eline geçen en iyi fırsat buydu, dola-

yısıyla pusuda bekleyip Áki'yi hazırlıksız yakalayarak onu soru bombardımanına tutmak istiyordu. Hem zaten gidecek başka yeri de yoktu. Biraz geri gidip eski Škoda'yı, evi hâlâ rahatça görebileceği ancak dikkat çekmeyecek bir noktaya park etti.

Kariyeri boyunca arabasında bekleyerek geçirdiği saatlerin hesabını unutmuştu -eski bir alışkanlığın rahatlığı vardı- ama iki saat geçtikten sonra arabasından inip bacaklarını esnetme ihtiyacı duydu. Biraz daha dayan, dedi kendi kendine. Yoksa zayıf bir ihtimal olsa da tekrar kapıyı mı çalmalıydı? Belki de bütün gün evden çıkmamıştı ve içerideydi.

Hulda seçeneklerini değerlendirirken dört çekerli bir araba araç yoluna yanaştı. Kısa saçları, canlı ve kararlı ifadesiyle zayıf, genç görünümlü bir adam arabadan indi. Hulda onun eve girişini izledi ve peşinden gidip kapıyı çalmadan önce birkaç dakika düşündü. Kapıyı, hâlâ üzerinde olan ceketi ve ayakkabılarıyla adamın kendisi açtı.

Adam bu ziyarete şaşırmıştı ve Hulda'nın kendini tanıtmasını sakin ve temkinli bir ifadeyle bekledi.

"Áki?" Hulda sakin ve kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı.

Adam başıyla onaylarken dudakları cezbedici bir gülümsemeyle seğirdi.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Duruma göre değişir. Ne konuda?" Sesi, altında yatan sert tona rağmen yumuşaktı.

"İsmim Hulda Hermannsdóttir. Polis teşkilatındanım." Hulda kimliğinin yanında olmasını ümit ederek elini cebine attı.

"Polis demek" dedi adam dalgın dalgın. "Anlıyorum. İçeri gelseniz iyi olur. Bir şey mi oldu?"

Hulda, Elena'nın kumsaldaki cesedinin fotoğraflarını hatırlayarak evet demek istediyse de kendini tuttu: "Hayır, olmadı, Sakıncası yoksa birkaç soru soracağım." Bu şartlarda ancak bu kadar nazik konuşabilmişti, Áki'ye avukatını araması için bahane vermek istemiyordu. Şimdilik olabildiğince basit olmalıydı her şey. Şu an elindeki kanıtlarla bu ziyaretini haklı çıkarması zor olurdu. Sadece

onu biraz dürtüp neler olduğunu görecek, adamın nasıl biri olduğunu anlamaya çalışacaktı.

Onu oturma odasında bir koltuğa yönlendirdi; evin içi dışarıdan göründüğünden daha büyük olduğu için muhtemelen birkaç oda daha vardı. Dekorasyonu modern ve minimalistti, renk şemasına monokrom ve soğuk renkler hâkimdi. Hulda, dokunulduğunda buz gibi hissettiren parlak malzemeden siyah bir kanepeye otururken Áki, güzel bir koltuk takımının parçası olan tabureye, yüzünü ona dönerek oturdu.

Ardından bir sınır çizip Hulda'ya sadece kendisi izin verdiği için orada olduğu mesajını vermek istercesine "Aslında biraz zamanım kısıtlı" diye söze başladı.

"Benim de" dedi Hulda, polis memuru olarak günlerinin sayılı olduğunun bilinciyle. "Size Rusya'dan gelen genç bir kadın hakkında birkaç şey sormak istiyordum..." Ardından gelen kısa sessizlikte Hulda Áki'nin tepkisini inceleyip kimden bahsettiğini anladığına dair işaretler gördüğünü düşündü. Adamın bakışları bir an uzaklaştı, sonra tekrar Hulda'nınkilerle buluştu.

"Rusya mı?"

Hulda, herhangi bir uyarıda bulunmadan doğrudan konuya girerek "İzlanda'ya sığınmacı olarak gelmiş" diye açıkladı "ama anladığımız kadarıyla seks trafiğinin kurbanı olmuş." Bu teori üzerinde çalıştığına göre böyle devam edip bunu gerçek bir olgu gibi ifade edebilirdi.

"Ne yazık ki neden bahsettiğinizi anlayamadım Hulda." Bakışları onunkilerle kilitlenmişti hâlâ. "Hiç anlamıyorum. Bu kadını tanıyorum mu sandınız?"

Tanıyorum, şimdiki zaman. Elena ve başına gelenler hakkında hiçbir şey bilmediğinin bir işareti miydi bu, yoksa suçlu olduğunu ve Hulda'nın dikkatini dağıtmaya çalıştığını mı gösteriyordu?

"O öldü" dedi Hulda açık açık. "Adı Elena'ydı. Cesedi Vatnsleysuströnd'deki bir koyda bulundu."

Áki'nin yüzünde herhangi bir ifade belirmedi.

Ama Hulda'yı kapı dışarı edecek gibi de görünmüyordu. Sabırla oturuyordu; lacivert kot pantolonu, beyaz gömleği, siyah deri

ceketi ve parlak siyah ayakkabılarıyla dışardan bakınca kendine hâkim, saygın bir hali vardı. Evi ve arabası gibi kendi görüntüsü de zenginliğine işaret ediyordu.

Hulda etrafına bakıp "Bu arada eviniz güzelmiş" dedi. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Teşekkürler. Gerçi övgünün büyük kısmını eşim hak ediyor. Etrafımızın güzelliklerle çevrili olmasından keyif alıyoruz."

Hulda gülümsedi. Mobilyaları ve iç dekoru gördüğünde aklına gelen ilk kelime "güzel" olmamıştı; ona kalsa seçeceği sıfat "ruhsuz" olurdu.

Ama hiçbir şey söylemeden adamın soruya cevap vermesini bekledi.

"Toptancılık yapıyorum" dedi bir süre sonra, bundan gurur duyduğu belliydi, en azından o izlenimi vermek istiyordu.

"Ne satıyorsunuz?"

"Ne istersiniz?" Adamın gülüşü yüzüne yayıldı, sonra da ciddileşerek devam etti. "Belki bir polise bu konuda şaka yapmamalıyım. Alkol, mobilya, elektrikli eşya, kâr sağlayacak ne varsa ithal ediyorum. Umarım kapitalist olmak henüz suç kapsamında değildir."

"Elbette değil. Hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadar derken?"

"Elena ile tanıştınız mı? Size bir fotoğrafını gösterebilirim."

"Gerek yok. İnanın onunla hiç tanışmadım. İsmini hiç duymadım, hiçbir Rus sığınmacıyla tanışmadım, Rusya'yla hiçbir iş yapmadım. Mutlu bir evliliğim var ve fahişelerle işim olmaz, ima ettiğiniz buysa." Adam hâlâ son derece sakindi.

"Hayır, aksine" diye ona garanti verdi Hulda. Onu çevreleyen zenginliğe rağmen içindeki huzursuzluğun giderek arttığını hissediyordu. Aralarındaki cam sehpa ayna gibi parlıyordu, oda aydınlık ve havadardı, geç öğlen güneşi ışınlarını pencerelerden içeri gönderiyordu. Aki toplumun son derece saygın, kibar, bakımlı, hatta yakışıklı bir üyesi izlenimi verse de Hulda'nın içgüdüleri ona zorlu bir düşmanla karşı karşıya olduğunu söylüyordu; üstelik adamın kendi sahasında.

Sonrasında gelen sessizlik sadece birkaç saniye sürse de zaman sonsuz bir yavaşlıkla geçiyordu sanki.

"Aslında sormak istediğim..." Hulda hiç alışık olmadığı kadar tereddütlüydü. Kendini devam etmeye zorladı. "Onu ülkeye siz mi getirdiniz, diye sormak istiyordum."

Áki biraz olsun rahatsız olmamıştı.

"Sonunda bir soru geldi. Ülkeye bir fahişe getirip getirmediğimi mi soruyorsunuz?"

"Evet. Hatta birden fazlasını."

"Şimdi kafam gerçekten karıştı." Sesinde hafif bir gerginlik vardı ve Hulda odanın sıcaklığına rağmen nedense ürperdiğini hissetti.

"Ben kaçakçılıktan bahsediyorum" diye inatla devam etti. "Organize fuhuş. Öğrendiğim kadarıyla Elena bu tür işlere bulaşmış."

"İlginç. Peki neden benim bu işlere girdiğimi düşünüyorsunuz?" Áki'nin sesi ipeksi yumuşaklığına dönmüştü.

"Hiçbir şey düşünmüyorum" dedi Hulda hemen, elinde somut bir kanıt olmadan onu doğrudan suç işlemekle itham etmek istemiyordu.

"Ama ima ediyorsunuz" dedi adam yeniden gülümseyerek.

"Hayır, sadece bu kız ya da bu tür faaliyetler hakkında bir şey bilip bilmediğinizi soruyorum."

"Ben de size bilmediğimi söyledim. Açıkçası bir polis memurunun benim gibi kanunlara saygılı, payına düşen verginin fazlasını ödemiş bir vatandaşın kapısını çalıp tüm soğukkanlılığıyla yasadışı bir çeteyi yönetmekle suçlaması biraz abartıya kaçmıyor mu? Ne dersiniz?" Gariptir ki adam hâlâ sakindi, sesi ölçülüydü. Hulda ister istemez masum bir adamın böyle bir durumda kendini çok daha fazla hakarete uğramış hissedeceğini ve haklı olarak öfkeleneceğini düşündü.

"Sizi hiçbir şeyle suçlamadım ve Elena hakkında hiçbir şey bilmiyorsanız..."

"Buraya neden geldiniz?" diye sordu aniden, Hulda'yı hazırlıksız yakalayarak. "Beni görmeye gelmek nereden aklınıza geldi?"

Hulda, polis teşkilatındaki kaynağının onun seks endüstrisinde önemli bir rol oynadığına inandığını söyleyemezdi.

Ne yapacağını bilemeden bir an duraksadıktan sonra "İsimsiz bir ihbar" dedi.

"İsimsiz bir ihbar mı? Bu ihbarlara her zaman itimat edilemez, değil mi?" Adam eline geçen avantajı sonuna kadar kullandı. "Aksini gösterecek herhangi bir kanıtınız var mı? Uyduruk iddialara karşı kendinizi savunmanız zordur. Şunu unutmayın ki" –biraz daha yaklaştı– "ben itibarımı korumalıyım. İş hayatında iyi itibar çok önemlidir."

"Çok iyi anlıyorum. Ve sizi temin ederim ki bu konuşma daha ileri gitmeyecek. Olaydan haberdar olmadığınıza göre söylenecek başka bir şey yok." Áki asla tehditkâr bir tavır takınmasa, hatta nezaketini korusa da Hulda bir an önce evden çıkmak, o güneşli bahar öğleden sonrasına adım atmak istedi.

Birden kendini köşeye sıkışmış gibi hissetti. Avuç içleri terliyordu ve durumun tersine döndüğü hissiyle giderek geriliyordu. Şüphelilerin durumuna sempati duymuyordu ama sorgulama tekniğini geliştirmek için sıklıkla akıllarından geçeni anlamaya çalışıyordu. Zaman içinde bu konuda iyice ustalaştığını düşünmeye başlamıştı. Bir defasında, hücre hapsinin ne hissettirdiğini ve buna ne kadar dayanabileceğini görmek için kendini bir hücreye kilitleyecek kadar ileri gitmişti. Meslektaşı kapıyı kilitlemeden önce emin olup olmadığını sormuş, Hulda sırtından soğuk terler akmasına rağmen emin olduğunu söylemişti. Böylece kapı kapanmış, Hulda dört duvarla baş başa bırakılmıştı. Sağlam kapının yanında dar bir pencere ve yatağın üzerinde, tek amacı içeriye biraz ışık vermek olan buzlu camlı, nispeten büyük bir pencere daha vardı. Hulda anormal derecede hızlı hızlı nefes alıp verirken dikkatini küçük bir alana hapsolduğundan uzaklaştırmak için gözlerini kapatmıştı. Ama bu ona yardımcı olmaktan çok klostrofobisini tetiklemiş, bayılacağını sanmıştı. Her şeye rağmen gerçek mahkûmların aksine, kapıyı çaldığı an dışarı çıkartılacağını biliyordu. Neredeyse isterik halde, hızlı hızlı nefes alıp vererek dayanmaya çalışmış, sonunda ayağa fırlayıp kapıya vurmaya başla-

mıştı. Meslektaşı hemen cevap vermeyince çığlık atmanın eşiğine gelerek kapıya dayanmış, tüm gücüyle vurmaya başlamıştı. Neyse ki kapı çok geçmeden açılmıştı. Saatlerdir orada kapalı kaldığını hissetmesine rağmen meslektaşı saate bakıp "Sadece bir dakika dayandın" demişti.

Klostrofobi şimdi o kadar yoğun değildi ama Áki'nin oturma odasındaki bu karşılaşma bir anısını hatırlatmıştı.

Hulda ayağa kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Habersiz gelmeme rağmen beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Áki de ayağa kalktı. "Benim için zevkti Hulda. Soruşturmanızda size yardımcı olabileceğim bir şey çıkarsa benimle iletişime geçin." Sonra elini uzattı ve Hulda da çıkmadan önce onunla tokalaştı. "Tabii ben de bir şey duyarsam sizi ararım" dedi gülerek. "Gerçi toptancılık işinde böyle heyecan verici işler pek olmaz. Hulda... Hulda Hermannsdóttir, değil mi?" dedi ve Hulda bu defa adamın sözlerinin altındaki tehditkâr tondan kesinlikle emin oldu.

10

Yolculuk günü gelip çatmıştı. Kadın kenarda durmuş, adamın, biri kendisi için olmak üzere iki sırt çantası hazırlamasını izliyordu. "Bunların hepsine gerçekten ihtiyacım olacak mı?" diye sordu, yolculuğun sandığından çok daha zorlu geçeceğini fark ederek. Adam başını sallayarak daha az malzemeyle hayatta kalamayacağını söyledi. Çantada dondurucu gecelerde onu hayatta tutacak bir uyku tulumu, yiyecek malzemeleri, kalın bir atkı, ona fazla büyük gelen bir çift eldiven, yün bir şapka ve boş bir şişe vardı. Şişeye su doldurması gerekir mi, diye sorduğunda adam güldü. İzlanda'da olduğumuzu unutma: Burada fazlasıyla temiz su var. Bir dağ kulübesinde geceleyeceğiz ve oradaki derenin suyu, musluktan akan her şeyden çok daha saf.

Tam başka bir şeye yer kalmadığını düşündüğü an, adam bir fenerle birkaç pil eklemiş, sonra da bu kadarının yeterli olacağını söylemişti. Kadın çantasını güçlükle kaldırdığında ağırlığından nefesi kesildi ve çok ağır olduğunu haykırdı. "Saçmalama" dedi adam. "Sırtına aldığında hissetmeyeceksin bile. Bunlara da ihtiyacın olacak..." Yürüyüş batonlarına uzandı ve onları dış tarafa bağladı.

İki çantayı da arabaya yükledikten sonra genç kadına kayak yapmayı bilip bilmediğini sordu. Genç kadın başını iki yana sallarken bir ışık huzmesi, olası bir çıkış yolu gördü. Ona hayatında hiç kayak yapmadığını ve şimdi başlamak için çok geç olduğunu söyledi. Belki de bu yolculuğa çıkmasalar daha iyi olacaktı. Adam güldü ve onu asla hayal kırıklığına uğratamayacağını söyledi. Sonra ortadan kaybolup bir çift kayak, iki baton ve kalın bir iple geri döndü.

Genç kadın endişeyle, kayağa onsuz mu gideceğini sordu.

Adam bunun bir güvenlik önlemi olduğunu açıkladı; bir sıkıntı olduğu takdirde kayakla yardım çağırabilirdi. Kadının gözlerinin ipe takıldığını görünce de arabanın kara batması durumunda bunu kullanabileceğini ekledi.

"Öyle bir şey olur mu?" diye sordu genç kadın, nefesi boğazında düğümlenerek.

"Hayır, mümkün değil" diye onu rahatlattı. Kadın da ona inandı.

Kadın yolcu koltuğuna geçti ve adam kontağı çevirdi, sonra birden bir şey hatırlar gibi oldu. Ona bir dakika beklemesini söyleyerek arabayı rölantide bıraktı, aceleyle içeri döndü. Kadın aynadan onu izledi ve elinde iki baltayla geri döndüğünü görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Adam onları bagaja koyup tekrar direksiyona geçti.

"Onlar... balta mıydı?" Sesi biraz titredi ama o görüntü karşısında içini kaplayan ürpertiyi gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Evet, buz baltaları... birer tane."

"Buz baltalarına neden ihtiyacımız olsun ki?" diye sordu genç kadın. "Risk almak istemiyorum: Ekstrem sporlara alışık değilim."

"Merak etme, sadece önlem için. Her olasılığa karşı hazırlıklı olmak daha iyidir. Tehlikeli olmayacak, sadece bir macera olacak."

Sadece bir macera.

11

Hulda Jón'un öldüğü günü çok iyi hatırlıyordu.

Reykjavík'in merkezinde yaşanan şiddetli bir saldırıyı araştırdığı için her zamanki gibi geç saatlere kadar çalışmıştı. Resmi olarak davanın sorumlusu olmasa da soruşturmanın yükünü büyük ölçüde kendisi üstlenmişti. Bu tür olaylar, barların geç saatlere kadar açık olduğu hafta sonlarında sık yaşanırdı. Barlar kapandığında herkes sokaklara dökülür, cuma ve cumartesi geceleri bir karnaval havası yaratırlardı. Bu kadar çok sarhoşun bir arada olduğu durumlarda polis sık sık müdahale etmek zorunda kalıyordu ve bazen dava açılacak kadar ciddi vakalar olabiliyordu.

Perşembe günüydü, Hulda bütün haftayı tanıklarla görüşerek ve hâlâ hastanede yatan genç adama kimin saldırdığını bulmaya çalışarak geçirmişti.

Álftanes'teki evlerine döndüğünde saat neredeyse gece yarısıydı.

Evdi orası ama artık yuva değildi.

Birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

Dışarıdaki ağaçlardan içerideki atmosfere, mobilyalara, hatta yatağa kadar evdeki her şey soğuk ve iç karartıcıydı. Jón'la artık aynı odayı paylaşmıyorlardı. İçeri girdiğinde Jón'u oturma odasında yerde, hareketsiz, ölü gibi yatarken bulmuştu.

Ambulans geldiğinde, sağlık görevlileri başta bir şeyler yapılabilirmiş gibi davranmış, onu rahatlatmak için anlamsız cümleler kurmuşlardı ama artık çok geç olduğu açıktı. Kocası günün erken saatlerinde ölmüştü.

Hulda'nın tek söylediği "Kalp hastalığı vardı" olmuştu. İki genç erkek meslektaşı olay yerine gelmişti, arkadaş olmasalar da

ikisini de tanıyordu. Polis teşkilatında hiç arkadaşı yoktu. Jón'un yanından ayrılmamış, hastaneye de ambulansla gitmişti.

O geceden beri bu dünyada yapayalnızdı.

12

Adamın onu neden geziye davet ettiğini bilmiyordu.

Aslında iyi birine benzese de onu biraz huzursuz eden abartılı bir yanı da vardı. Ama ona arkadaş olduklarını söylemişti ve bu garip ülkede bir arkadaşa gerçekten ihtiyacı olabilirdi.

Yine de adamın arkadaşlıktan fazlasını istediğini, ona karşı daha güçlü hisler beslediğini tahmin ediyordu ama aralarında hiçbir şey olmayacağını da biliyordu.

Adamın şehir dışına çıkma davetini aslında geri çevirecekti ama sonunda hayattan biraz keyif almak için bu fırsatı değerlendirmeye karar vermişti. Adamın herhangi bir hamlede bulunmayacağından fazlasıyla emindi; sadece iyilik yaptığına kendini inandırmaya çalışıyordu.

En kötü ne olabilirdi ki sonuçta?

13

Anne işini kaybetmişti, ki bu hiç şaşırtıcı olmamıştı. Patronu en başından beri onun bekâr bir anne olmasına şüpheyle yaklaşmış, ona çocuksuz kadınlarla çalışmayı tercih ettiğini açıkça söylemişti; onlar daha güvenilirdi ve akıllarını işlerine verebilirlerdi.

Bir gün ona ertesi gün işe gelmesine gerek olmadığını söyledi. Kadın daha uzun bir ihbar süresi olması gerektiğini belirtip itiraz ettiyse de patronu bu itirazı kabul etmeyip ödemesini zaten yapmış olduğundan bir krón bile borcu olmadığını iddia etti. Sonraki günler tam bir kâbustu, kaygılı hali kızına geçmiş, onu her zamankinden daha huysuz yapmıştı. Küçük birikimiyle ne kadar hayatta kalabileceklerini, daha kaç gün yemek yiyebileceklerini, kiraladığı daireden ne zaman atılacaklarını hesaplıyordu ama kaç kere hesap yaparsa yapsın, durum kötüydü.

Bu yüzden gururunu bir kenara bırakıp bu defa peşinde bir torunla beraber ailesinin yanına taşındı. Yaşlı çift, kızlarına karşı başta soğuk bir tavır takınsa da bebeğin üzerine titriyorlardı. Küçük kız, ona kitap okuyan ve onunla oynayan büyükbabasıyla çok yakınlaşmıştı ama bu da anne ile kızı arasındaki kırılgan bağı daha da yıpratıp yavaş yavaş yok etti. Sonunda o korkunç gün geldi; kızı ona *anne* demiyordu artık.

14

Yola çıktıklarında hava hâlâ yeterince aydınlıktı. Kasabadan ayrıldıktan sonra trafik seyreldi ve sonunda pek kullanılmıyormuş gibi görünen bir yan yola saptılar. Araçların geçişini engellemek istercesine yola, ortasında bir tabela olan bir zincir gerilmişti.

Kadın dönüp adama baktı ve yol kapalı mı, diye sordu.

Adam başını sallayarak direksiyonu kırdı, yoldan çıkıp zincirin diğer tarafından tekrar girdi.

"Güvenli mi?" diye sordu genç kadın endişeyle. "Yol kapalıysa geçebilir miyiz?"

Adam yolun aslında kapalı olmadığını, sadece geçit vermediğine işaret etmek için tabela konulduğunu söyledi.

Genç kadın bir kez daha bu yolculuğa çıkmanın kötü bir fikir olduğu hissiyle ürperdi.

"Geçit vermez mi?" Gözlerini adamın yüzüne dikti.

"Merak etme" dedi adam direksiyona vurup ona gülümseyerek. "İzin verelim de bu bebek bize neler yapabileceğini göstersin."

Dışarıdaki iç karartıcı kış havasının aksine arabanın içi sıcaktı, kalorifer sürekli sıcak hava pompalıyordu. Genç kadın ailesinin arabasını düşündü. O arabada ısıtıcı hiç çalışmamıştı.

Manzaraya, uçsuz bucaksız, ağaçsız alana büyülenmiş ama biraz da korkmuşçasına baktı. Kayalıklar ya da çimenlikler gibi tek tük karaltılar dışında gözün görebildiği her şey bembeyazdı. Dağların üzerine soluk mavi bir ışık düşüyordu; güzellik her yanı kuşatmıştı. Çok da huzurluydu. Yolculuğa yeni çıkmış olmalarına rağmen etrafta kimse yoktu. Bu yalnızlık heyecan vericiydi ama aynı zamanda onu korkutuyordu. Manzara özellikle şimdi, doğanın hayatta olmanızı ya da ölmenizi umursama-

dığı kış soğuğunda acımasız ve merhametsiz görünüyordu. Burada kaybolmak son derece kolay olurdu.

Araba derin karın içinde kaymaya başlayınca genç kadın düşüncelerinden aniden uyandı ve yoldan çıkıp takla atacaklarını sanarak dehşete kapıldı. Kalbi çarparken kendini çarpışmaya hazırladı. Ama araba düzeldiğinde korkularının yersiz olduğunu anladı.

Radyodan anlayamadığı kelimeler arka arkaya sıralanıyordu. Monoton bir konuşmaya benziyordu.

Sonunda spikerin ne söylediğini sormak istedi.

"Hava durumu" dedi yol arkadaşı.

"Peki tahminler nasıl?"

"Pek iyi değil" dedi adam. "Yoğun bir kar yağışı olacakmış."

"O halde..." Genç kadın tereddüt etti, ardından "O halde dönmemiz gerekmez mi?" dedi.

"Mümkün değil" dedi adam. "Kötü hava sadece heyecanı artırır."

15

Telefonu çaldığında Hulda, Tryggvagata'daki sosisli sandviç standının yanında durmuş, akşam güneşinin altında hızlıca bir şeyler atıştırıyordu. Özellikle bu stant on yıllardır İzlanda mutfağının önemli simgelerinden biriydi. Paket servis konsepti ülkeye girmeden çok önce, sosisli sandviç ulusal bir yemek statüsü kazanmıştı. Daha sonra eski bir ABD başkanı ülkeyi ziyaretinde bu stanttan sosisli sandviç yiyince standa uluslararası onay damgası da vurulmuştu.

Hulda Áki'yle yaptığı konuşmayı düşünmeden edemiyordu ama Dóra'nın Elena'yı aldığını söylediği dört çekerli arabası olan adamın tarifine hiç benzemiyordu.

Üzücüydü bu, Elena'yla arasında bir bağlantı kurup davayı ilerletmek için çok faydalı olurdu halbuki.

Uzun süreli alıştırmalar sonunda uzmanlaştığı hokkabazlık hareketleriyle sosisli sandviçini düşürmeden ve kabanına kola, hardal, ketçap veya mayonezli sos damlatmadan cep telefonuna cevap vermeye çalıştı. Hulda yıllardır buranın müşterisiydi. Stant her zaman popüler olmuştu ama son dönemde turist sayısındaki muazzam artıştan dolayı kuyruk gözle görülür ölçüde uzamıştı. Şimdi kalabalık bir grup aracın etrafında toplanmış, ya servis yapılmasını bekliyor ya da sandviçlerinin içindekini üzerlerine damlatmadan yemeye çalışıyorlardı.

"Hulda... Ben Albert Albertsson." Avukatın sesi her zamanki gibi yumuşaktı ve ilk kelimeden itibaren güven veriyordu. Hulda bir an kendisine iyi bir haber vereceğine inanmaya çalıştı. Böyle sesli bir adam kötü haber taşıyamazdı ya?

"Merhaba Albert."

"Şey... soruşturma nasıl gidiyor?"

"Fena değil, teşekkürler."

"Harika. Seni aramak istedim çünkü Elena'yla ilgili bazı evrak elime geçti. Evdeki 'dosya dolabımda' duruyordu." Albert dosya dolabı deyince Hulda bunu ironi gibi düşündü ve ofisteki karmaşayı hatırlayınca avukatın evrakı koca bir yığının dibinde bulduğunu tahmin etti. Ama bu iyi haberdi; yeni evrak yeni ipucu içerebilir ve işine yarayabilirdi.

"Harika" dedi.

"Yarın sabah Litla-Hraun Hapishanesi'nde bir müvekkili ziyarete gideceğim ama öğleden sonra evrakı ofise götürebilirim. Uğramak ister misin?"

Hulda bir an düşündü. "Hayır, sakıncası yoksa şimdi gelip alayım. Evde olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet ama çıkmak üzereyim, geç bile kaldım. Ama o kadar acelen varsa evrakı ağabeyimden alabilirsin. Benimle yaşıyor. Zarfı ona bırakacağım."

"Harika. Nerede yaşıyorsun?"

Adam ona adresini verdikten sonra soruşturmanın nasıl ilerlediğini ve Elena'nın öldürüldüğüne gerçekten inanıp inanmadığını tekrar sordu.

"Öyle düşünüyorum" dedi Hulda ve telefonu kapattı.

Akşamın ilk saatleriydi. Evrakı almak aslında avukata söylediği kadar acil değildi ama kendini bir şeylerle meşgul etmeliydi. Her şey eve tek başına gidip emekliliğe bir gün daha yaklaştığının bilinciyle uyumaya çalışmaktan, onu tek bekleyen tek şeyden, zorunlu hareketsizliğin acı dolu boşluğuna bir gün daha yaklaşmaktan daha iyiydi.

16

Arabanın içi sıcak olmasına rağmen aniden titredi. İçgüdüsel olarak burada olmaması gerektiğini, buraya gelmekle hata yaptığını hissetti. Bu duyguyu tetikleyecek somut bir şey olmasa da olağanüstü bir hızla nefes alıp veriyordu. Belki de bunun sebebi insansız ıssızlık, uçsuz bucaksız tabiat, karın örtücü boşluğuydu.

"Burada yaşamayı seviyor musun?" diye sordu, içini yeniden saran panik duygusuna karşı koymak için.

"Elbette" diye cevap verdi adam. "En azından sevdiğimi düşünüyorum. Havalar biraz değişken ve yaz kısa sürüyor ama ben soğuğu, karı seviyorum. Bir Rus olarak bunu anlayabilirsin sanırım."

Kız sadece başını salladı.

"Bence sevmeyi öğreneceksin" diye ekledi adam, dostça bir sesle.

Ona iyi davranıyordu; ondan korkmasına gerek yoktu.

Tabii aslında kendi geleceği hakkında daha çok korkuyordu: İzlanda'dan oturum izni alabilecek miydi ve alamadığı takdirde ne yapacaktı? Rahatlamaya, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Geleceği hakkında yarın endişelenebilirdi, bugün yolculuğun tadını çıkarmaya kararlıydı. Her şey yoluna girecekti.

17

Yazın sonlarıydı, Jón'un ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Hulda, Reykjavík'ten Faxaflói Körfezi'nin kuzeyinde yükselen uzun, yassı başlı Esja Dağı'nın tepesinde durmuştu. Çok zorlu bir yürüyüş değildi bu -dağlık bölgelerde daha zorlu tırmanışlara alışkındı- ama her zaman keyif aldığı bir şeydi. Şehre o kadar yakındı ki ilkbahar ve yaz mevsimlerinin uzun aydınlık akşamlarında buraya iş çıkışı bile gidebilirdiniz ve dağa tempolu yürüyüş de bir saatten az sürüyordu.

İşyerinde bütün günü keyifsiz geçmiş, dağa tek başına tırmanmaya karar vermişti. Tabii yukarıda başka yürüyüşçüler de vardı ama o kendi dünyasında temiz dağ havasını içine çekiyor, Reykjavík'in körfez boyunca uzanan kentsel yayılımından güneydeki Reykjanes yarımadasıyla doğudaki ıssız dağlık alanlarına ve buzullardan oluşan geniş bölgeye kadar İzlanda'nın güneybatı köşesinin muhteşem manzarasını izliyordu.

Saat ilerliyordu ve artık dönmesi gerektiğini biliyordu ama o anı mümkün olduğunca ertelemek istiyordu. Burası kendi ortamıydı, burada neredeyse her şeyi unutabilirdi. Neredeyse.

Ama eve dönüp uykuya daldığında kâbusların yine geleceğini ve aynı sorunun her zamanki gibi peşini bırakmayacağını biliyordu: *Baştan anlamalı mıydım?*

18

Dikiz aynasından batmaya yüz tutan akşam güneşinin –belki de bulutların arasından sızan öğleden sonra güneşinin– ışıltısını yakaladı. Yılın bu zamanında İzlanda'da akşam erken gelirdi ama karanlık çökmeden biraz nefes alacak zamanları hâlâ vardı.

Yolu kaplayan kar giderek derinleşti ve sonunda korktuğu an geldi: Araba bir kar yığınının içine saplandı; tekerlekler dönüyor, motor çığlık atıyordu. Adam kontağı kapattı ve ona endişelenmemesini söyledi; arabadan inip bacaklarını esnetebilirdi. Arabanın içindeki aşırı sıcak, havasız ortamdan kaçıp ciğerlerini saf, buz gibi dağ havasıyla doldurmak rahatlatıcıydı. Adamın ona sıcak tutan giysiler vermesi de iyi olmuştu, bu sayede buz gibi hava azap vermek yerine onu canlandırmıştı.

Arabadan uzaklaşmadan ileri geri birkaç temkinli adım attı, pürüzsüz, beyaz yüzeyin altında ne olduğunu bilmediğinden yoldan çıkmaktan başta biraz korktu. Adam onun endişesini görünce sırıttı ve güvenli olduğunu gösteren bir hareket yaptı. Ayaklarının altında çıtırdayan kar ve arkasında bıraktığı izler kusursuzluğu bozan tek şeydi; kar sadece ve sadece ona aitti. Gözün görebildiği kadarıyla ufka kadar uzanan boş arazide onlardan başka kimse yoktu. Burada tamamen yalnızdılar. Ama ilk baştaki endişesi geçip gitmişti. En kötü ne olabilirdi ki?

Adamın basıncı azaltmak ve yüzey alanını artırmak için lastiklerin havasını indirmesini, sonra tekrar sürücü koltuğuna geçip dört tekerli arabayı santim ilerletip karın içinden çıkarmasını izledi. Neredeyse aynı anda, tüy kadar hafif ilk kar taneleri de üzerine doğru süzülmeye ve paltosunun kollarına nazikçe konmaya başladı.

19

Küçük kızın büyükbabası konuyu ilk açtığında, Reykjavík alışkın olmadığı güneşli günün tadını çıkartıyordu. Anne evin arkasındaki bahçenin korunaklı bir yerinde durmuş, oyun oynayan kızını izlerken kendini oyununa kaptıran küçük kız, güneş ışığında büyüleyici bir görüntü sergiliyordu. Bu kadar küçük bir çocuğu mutsuz olarak tanımlamak belki haksızlıktı ama şimdiki gibi halinden memnun göründüğü zamanlar çok azdı.

Bu teklif, torunuyla böylesine yakın bir ilişki kurmuş olan babasından geldiği için anne daha da çok şaşırmıştı. Sesinden, babasının aslında buna çok da gönüllü olmadığı, bu durumu başından beri onaylamayan büyükannenin duygularını yansıttığı anlaşılıyordu. Çocuk kendini ne kadar sevdirirse sevdirsin büyükanne, bir piç doğurmanın kimsenin hoşuna gitmediği yönündeki düşüncesini hiç gizlememişti. Bu durum tüm aileye utanç getirmişti; sadece anneye değil, ebeveynine de.

Bahçedeki o güneşli yerde dururken büyükbaba küçük kızın koruyucu aileye verilmesini, hatta belki de evlatlık verilmesini önermişti. Doğuda, ona ihtiyacı olan her şeyi verebilecek ve Reykjavík'tekinden çok daha iyi bir yaşam sağlayabilecek durumda olan bir çift tanıyordu. İyi insanlar, demişti ama sesi ikna edici değildi. Belki iyi insanlar değillerdi, belki de iyi olmayan fikrin kendisiydi. Yine de, onlara başlarını sokacak bir ev veren adama hayır demenin ne kadar zor olacağının bilinciyle kızı onu dinledi. Küçük kızına ve kendisine tek başına bakamazdı; ilk denemesinde başarısız olmuştu ve tekrar denemeden önce para biriktirmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Gözlerinden yaşlar süzülürken bunu düşüneceğine söz verdi.

20

Avukatın Grafarvogur'un yeşil banliyösündeki evi Hulda'ya biraz Álftanes'teki eski evini hatırlatmıştı. Mahallenin bir karakteri olsa da, evin kendisinde nostalji duygusunu tetikleyen bir şey vardı; belki de rahat, eski moda havası. Zaten şu sıralar o duyguyu harekete geçirmek için fazla bir şey de gerekmiyordu. İşten çıkartıldığından beri düşünceleri alışılmadık bir sıklıkta geçmişe dönüyordu. Pétur'la filizlenmeye başlayan ilişkisi de bu durumu körüklemiş, ona henüz söylemediği her şeyin zorla farkına varmasına sebep olmuştu.

Kapı zilini çaldı ve bekledi.

Kapıyı açan adam Albert'tan çok daha kısa boylu ve tıknaz olmasına rağmen benzerlikleri çok belirgindi. Hulda'nın tahminine göre adam Albert'tan belki de on yaş kadar büyüktü ve bel bölgesi de daha genişti.

"Sen Hulda olmalısın" dedi ağabey gülümseyerek; radyo spikerlerininkine benzer yumuşak tonu da Albert'la akrabalığını ele veriyordu.

"Evet."

"İçeri gelsene." Adam Hulda'yı, bu işlerden pek anlamasa da modası geçmiş görünen uyumsuz mobilyalarla dolu bir oturma odasına yönlendirdi. Tam karşısındaki büyük ve fazlasıyla rahat görünümlü yatar koltukla beraber eski tip televizyon seti hemen göze çarpıyordu.

"Ben Baldur Albertsson, Albert'ın ağabeyiyim."

Albert ve Baldur: Anne babaları bu isimleri seçmeden önce belli ki bebek isimleri kitabına göz atmamışlar, diye düşündü Hulda.

Hemen ardından, aslında ilk anda fark etmesi gereken bir şeyi fark etti. Albert'ın kardeşi, Dóra'nın dört çekerli arabası olan adam için verdiği tanıma tamı tamına uyuyordu; kısa ve şişman. Hulda nefesini tutarken bir yandan da kendine sakin olmasını söylüyordu. Avukatın ağabeyinin, peşinde olduğu adam olma ihtimali yüzde kaçtı? Adamın davayla kuşkusuz bağlantısı vardı ancak bu sadece dolaylı bir bağlantıydı. Zaten Dóra'nın o belirsiz tarifine uyan sayısız kişi vardı. Yine de fırsattan faydalanıp adama birkaç soru sormaktan zarar gelmezdi. Ona Elena'yı pansiyondan alıp almadığını doğruca sormayı düşündü ama biraz aceleci davranmış olurdu. Dóra onu teşhis ettikten sonra sorguya çekmek daha iyiydi.

Áki'nin evinde nasıl diken üstünde olduğunu hatırlayan Hulda, şimdi içine dolan tam aksi duyguyu düşündü. Şüphelenmeye başlasa da Baldur Albertsson sevimli, zararsız biri gibi görünmeye devam ediyordu.

"Albert evde değil sanırım" dedi Hulda, laf açmaya çalışarak.

"Hayır, bir toplantıda. Sürekli bir yerlere gider."

"Sen de mi avukatsın?"

Baldur üzerine çalışılmış bir sesle nazikçe kıkırdadı. Belli ki bu soru ona çok fazla sorulmuştu. "Yüce Tanrım, hayır. Bu Albert'ın alanı; ailedeki ilk ve tek avukat. Ben... bu aralar farklı işler yapıyorum."

"Anlıyorum" dedi Hulda ve doğrudan soruların genellikle işe yaramadığını deneyimlerinden bildiği için bekledi.

"Albert onunla kalmama izin veriyor, sağ olsun" diye açıkladı Baldur. Kısa bir duraksamadan sonra "'Kalmak' belki de yanlış kelimedir. İki yıldır, yani işimi kaybettiğimden beri burada yaşıyorum. Burası eskiden ailemizin eviydi ama annemle babam daha ufak bir yere geçince Albert burayı onlardan satın aldı" diye düzeltti.

Hulda buna cevap vermek için bir an durup diplomatik bir cevap bulmaya çalıştı. "İyi anlaşıyorsanız... mantıklı bir düzen olmuş."

"Ah, evet, hiç sorun olmadı." Sonra konuyu değiştirip "Kahve ister misin?" diye sordu.

Hulda başıyla onayladı. Bu olaya karışmış olma ihtimali az da olsa adamı daha yakından tanıma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Aslında adam da kafeinden çok arkadaşa ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Adam kahveyle dönene kadar uzun bir süre geçti ama sonuçta gelen kahve içilebilir gibi değildi. Bunun bir önemi yoktu çünkü daha uzun bir sohbet için mükemmel bir bahane olmuştu.

Hulda beklediği zamanı etrafta Baldur'un bir fotoğrafını bulma umuduyla odanın içinde gezinerek geçirmişti. Cep telefonunun durumunu düşününce pek kaliteli bir şey elde edemeyeceğini bilse de Dóra'ya göstermek için bulduğu herhangi bir fotoğrafı telefonuna kaydedebilirdi. Ne yazık ki hiç fotoğraf yoktu. Acaba adama fark ettirmeden fotoğrafını çekebilir miydi? Ama bunun için yeterince çevik olması gerekiyordu. Telefon konusunda zaten beceriksizdi ve fotoğraf çekmek için de çok fazla tuşa basması gerekiyordu.

Büyük yemek masasının her bir yanına oturduklarında Hulda bu zamanı Pétur'la geçirmeyi tercih edeceğini düşündü. Aslında o kadar da geç sayılmazdı; yılın bu zamanında gece ile gündüz arasında gerçek bir ayrım yoktu; gece bir ruh halinden ibaretti. Pétur'u düşünürken belki de artık yeterince çalıştığının farkına vardı; dikkatini doğrudan ya da dolaylı olarak işiyle ilgili konulardan dağıtacak herhangi bir unsurun olmadığı sınırsız akşamların avantajları olabilirdi. Hiç gerek olmadığı halde eve iş götürmeye fazlasıyla meyilliydi. Zihni sürekli çalışıyordu. Kendini hiçbir zaman davalarından kopartamıyor, tümüyle dinlemiyordu. Jón bu durumdan şikâyet ederdi ama böyleydi işte.

"Kahve çok iyi" diye yalan söyledi. "Ama fazla kalamam. Gitmem gereken başka bir yer var." Kahveden bir yudum aldı.

"Bir defa denemiştim" dedi Baldur. "Polis teşkilatına katılmayı ama olmadı." Haşmetli göbeğini sıvazladı. "Bir türlü forma giremedim ve artık çok geç. Artık bu konuda bir şey yapamam. Albert hep sıskaydı."

Baldur'un sözlerinde herhangi bir kırgınlık belirtisi yoktu, kardeşini ikinci defa övüyordu; daha önce de Albert'ın ailedeki ilk avukat olduğundan bahsetmişti. Kardeşine duyduğu hayranlık, kıskançlıktan uzak, içten görünüyordu.

Cevap açık olsa da Hulda "Senden büyük mü yoksa küçük mü?" diye sordu.

"Tahmin edeceğin üzere o benden on yaş ufak. Geç gelerek anne babamıza güzel bir sürpriz yaptı."

"Genelde böyle davalarla o mu ilgileniyor?"

"Hangileriyle?"

"Sığınmacıları temsil eden davalarla."

"Evet, sanırım öyle. Onun için insan hakları meselesi paradan daha önemli."

"Ama parasını da alıyordur."

"Evet, elbette ama esas olarak insanlara yardım etmek için bu davaları alıyor."

"Sen ne yapıyorsun?" Hulda kahvesinden üçüncü bir yudum daha almayı göze aldı ama o kadar acıydı ki belli etmemeye çalışarak fincanı geri itti.

"Yapmak derken?"

"Nasıl geçiniyorsun? Buraya taşınmadan, işini kaybetmeden önce ne yapıyordun?"

O an Hulda'nın telefonu masanın üstünde, fincanının yanı başında gürültülü bir ses ve titreşimle araya girdi. Arayanın şu an konuşmayı en son isteyeceği Magnús olduğunu görünce iç geçirdi. Bir an cevap verip vermemekte tereddüt etti, sonra bekleyebileceğine karar verdi. Telefon çalarken sesini nasıl kapatacağını ya da bunun mümkün olup olmadığını bilemediği için aramayı sonlandırdı ve kamerayı etkinleştirmek için telefonla uğraşırken eline geçen fırsatı değerlendirdi. Biraz uğraşması gerekiyordu ama Baldur'un bunu fark etmeyeceğini umdu. "Çek" tuşuna bastığı an çıkan klik sesi odanın içinde yankılandı. Adama özür dileyen bir bakış atarak "Kusura bakma, telefonlardan hiç anlamıyorum. Sessize almaya çalışıyordum" dedi.

"Seni anlıyorum. Ben de pek anlamıyorum" dedi Baldur, fotoğrafının çekilmesine aldırmadan, tabii eğer fotoğrafının çekildiğini fark ettiyse.

"Birkaç yıl bekçilik yaptım" diye devam etti, Hulda'nın önceki sorusuna cevap olarak, "ama sürekli birilerini sepetliyorlardı

ve ben de ilk kovulanlardan oldum. Bunun dışında çok iş değiştirdim, bir işte hiç uzun süre kalmadım. Eskiden genelde zanaatkârla çalışırdım, ellerimi kullanarak, bilirsin."

Hulda, Baldur'u katil olarak hayal edemediğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı; karıncayı bile incitmeyecek birine benziyordu. Dış görünüş aldatıcı olsa da uzun yıllar polis teşkilatında çalışıp kanunun hem yanlış hem doğru tarafındaki her türden insanla karşılaşmış biri olarak karakter tahlili konusunda ustalaştığına inanıyordu. Yine de bu yanılmayacağı anlamına gelmiyordu. Bir defasında çok fena yanılmıştı... Ve hayatını sonsuza dek değiştiren en büyük yanılgısı olmuştu.

Ayrıca Baldur'un bir kadını soğukkanlılıkla öldüremeyeceği konusunda haklı bile olsa Elena'nın ölümüne karışmış olabilirdi. Belki geçmişte tehlikeli ama yüksek maaşlı bir iş teklifini kabul etmiş, sonuç olarak yanlış insanların arasına düşmüştü.

"Kardeşin bana birkaç evrak verecekti" diye nazikçe hatırlattı Hulda.

Baldur'un yüzü asıldı. Belli ki Hulda'nın biraz daha kalmasını ve kötü kahve eşliğinde sohbet edeceklerini ummuştu.

"Elbette" diyerek ayağa kalkıp odadan çıktı ve elinde kahverengi bir zarfla döndü. "İşte getirdim. İçinde ne var bilmiyorum ama umarım işe yarar. Albert eski bir polis olarak bunu biliyordur."

Hulda onu düzeltmemek için kendini zor tuttu; Albert hiçbir zaman polis olmamıştı, sadece polis teşkilatı için avukat olarak çalışmıştı. Tarafsızca "Hımm" diyerek sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. Gitmesi gerektiğini göstermek istercesine bariz bir şekilde saatine baktı.

"Sen onunla çalıştın mı?" diye sordu Baldur, konuşmalarını biraz daha uzatmak için açık bir girişimde bulunarak.

"Doğrudan değil, ama onu hatırlıyorum. Ondan hep iyi bahsedilir" dedi Hulda ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Baldur gülümsedi. "Bunu duymak güzel."

Çok içten, dost canlısı birine benziyordu. Bu kısa görüşmeye rağmen Hulda onun davayla bağlantılı olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu ama Dóra sayesinde bunu anlayacaktı.

Hulda onunla vedalaştı ve merakından zarfı oracıkta yırtıp açmak istese de içine bakmak için dışarı çıkana kadar sabretmeye kendini zorladı.

Dolayısıyla hızlıca karıştırarak göz attığı belgelerin Rusça olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradı. Anlayabileceği bir şeyler bulma umuduyla sayfaları birkaç defa karıştırıp her sayfadaki metne göz attı ama işe yaramadı. Bazıları el yazısı, bazıları bilgisayar çıktısıydı, geri kalanların resmi belge olduğu çok belliydi ama ne tür bilgiler içerdiklerine dair en ufak fikri yoktu.

Telefonunu çıkarıp devlete kayıtlı bir tercümanı aramayı düşündü ama bunu yarına bırakabilirdi. Onun yerine Njardvík'e gidip Dóra'ya Baldur'un sabıka fotoğrafını gösterecekti; bakalım bu onu nereye götürecekti.

Hayır, belgeler öncelikli olmalıydı. Hulda bir Rusça çevirmen ayarlamak için aramaya karar verdiği an telefonu bipleyerek bir mesajı olduğunu bildirdi. Magnús'tandı. Lanet olsun, onu aramalıydı. Mesajda "Hemen ofise gel!" yazıyordu ki o ünlem işareti çok şey anlatıyordu. Hulda'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Magnús'a ayıracak vakti yoktu, özellikle de bu koşullarda. Meslektaşlarının da aynı şeyi hissettiğinden emin olduğu zamanlarda onun arkasından atıp tutmaktan çekinmemişti. Ayrıca yöneticilik konusundaki beceriksizliğinden dolayı da kaç defa içinden ona küfrettiğini unutmuştu. Ama sonuç olarak adam hâlâ onun patronuydu ve mesajı amaçlanan etkiyi yaratmıştı. Hulda belgeleri çevirtme ya da Dóra'yı ziyaret etme fikrini bir süreliğine rafa kaldırıp Magnús'un emrini yerine getirmeye karar verdi. Azarlanmak için çağrıldığı çok açıktı; bu onun için yepyeni bir deneyimdi.

21

İlk kısa yağışın ardından kar durmuştu ama gökyüzü daha fazlasının geleceğini haber veren bulutlarla kaplıydı.

Adam hiçbir uyarıda bulunmadan, aniden keskin bir dönüş yaparak yoldan çıktı ve arazide ilerleyip uzak bir dağ sırasına doğru ilerlemeye başladı. Kadın irkilip kapının koluna sıkıca tutundu. "Bu bir yol mu?" diye sordu panik içinde.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır" dedi "kar tabakasının üzerinden gidiyoruz. Eğlence asıl şimdi başlıyor." Espri yaptığını vurgulamak istercesine sırıttı.

Bir süre sessizce oturduktan sonra kadın araziye zarar verip vermediklerini sorma cesaretinde bulundu. Bunu yapmalarına izin var mıydı? El değmemiş arazi onda güçlü bir his uyandırmıştı, daha önce kimsenin ayak basmadığı vahşi bölgeden geçiyorlardı ve orada olma hakları yoktu sanki.

"Saçmalama" diye çıkıştı adam. "Tabii ki izin var."

Adamın ses tonu karşısında şaşıran kadın ne tepki vereceğini bilemedi ama onu çok iyi tanımıyordu. O cana yakın dış görünüşün altında gizlediği daha karanlık bir tarafı olabilir miydi?

Endişesini bir kenara atmaya çalıştı.

"Denemek ister misin?" diye sordu adam aniden.

"Ne?" diye sordu kadın.

"Denemek ister misin?" diye tekrarladı adam. "Arabayı kullanmayı."

"Kullanamam. Hiç dört çekerli araba kullanmadım, ayrıca bu kadar derin karda da araba kullanmadım."

"Saçmalama da dene" dedi adam gülümseyerek, dostça bir şaka yapmış gibi.

Kadın şüpheyle başını iki yana salladı.

Adam cevap olarak oracıkta, hiçliğin ortasında frene basıp motoru durdurdu; yol çok geride kalmıştı ve ulaşmaya çalıştıkları dağlar çok daha ilerideydi.

"Buradan itibaren sen devralacaksın" dedi adam yumuşak bir sesle ve daha fazla uzatmadan arabadan inip etrafını dolaşarak yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Çocuk oyuncağı. Çok basit. Sana bir macera sözü vermiştim, hatırladın mı?"

Kadın gergin bir halde koltuğundan indi, derin karda dikkatlice yürüyüp sürücü tarafına ilerledi, direksiyona geçti. Neyse ki dört çekerli araç manueldi ve o manuellere alışkındı. Böylece kontağı açıp arabayı dikkatlice birinci vitese taktı; karda yol açarak yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Adam "Daha hızlı gidebilirsin" diyerek alay edince kadın temkinli bir şekilde ikinci vitese geçerek ayağını gaz pedalına biraz daha sıkı bastı.

Adam ön camın iç kısmına sabitlenmiş navigasyonundaki karmaşık görüntüye bakarak "Şurada, sağında; orada yol daha iyi" diye onu yönlendirdi. "Hadi çabuk ol! Şu ot yığınından uzak durmamız gerekiyor."

Kadın sağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Koşullar hataya yer bırakmıyordu ve bir an viraj alamayıp yuvarlanmalarından korktu. Kalbi göğüskafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ama araba güvenli bir şekilde dönebildi.

"O ot yığınının içine düşmek tam bir kâbus" diye açıkladı adam ve sonra tekrar navigasyona baktı. "Şimdi bir nehrin üzerinden geçiyorsun" diyerek güldü.

"Nehrin üzerinden mi? Ciddi misin? Altımızda bir nehir mi var?" Kalbi yine küt küt atıyordu.

"Evet, buzun altı su."

"Güvenli olduğundan emin misin?"

"Şey..." Adam daha etkili olabilmek için duraksadı. "Umalım ki buz kırılmasın."

Kadın istemsizce direksiyonu kavrarken adamın alaycı kahkahası korkularını gidermeye yetmedi.

22

Çiftlik evi kıyıya yakın bir dağın yamacında, Vatnajökull buzulları ile deniz arasında uzanan uçsuz bucaksız düz kumsaldan çok da uzak olmayan, az nüfuslu bir bölgedeydi. Annenin kızının elini tutarak durduğu açıklıktan dağların, buzulların, kumsal ve denizin nefes kesen manzarası görünüyordu. Ülkenin bu güneydoğu ucuna daha önce hiç gelmemişti ve manzaranın muhteşemliğini görmezden gelemese de burada bulunmasının sebebi başkaydı. Kızına veda etmek için gelmişti; onu evlatlık vermek, bu ıssız yerdeki yabancılara bırakmak için.

Gözyaşlarını engellemeye çok çabalasa da babasının onun bu isteksizliğini hissettiği belliydi. Çiftin cömertliğini öve öve bitirememiş, küçük kızın kırsalda, doğayla ve temiz deniz havasıyla iç içe bir yaşam sürmesinin çok sağlıklı olacağını vurgulamıştı. Çocuğun çabuk uyum sağlayacağından da emindi; kızcağız hayatında zaten büyük bir değişiklik yaşamıştı ve çok kısa süre içinde yeni birini yaşaması belki haksızlık olacaktı ama öte yandan ellerini ne kadar çabuk tutarlarsa o kadar iyi olacaktı. Şehirden ne bekleyebilirdi ki? Hiçbirinin doğru düzgün parası yoktu ve sofraya yemek koyabilmek için ağır işlerde çalışıp amansızca mücadele etmekten başka bir ihtimal yoktu önlerinde. Böyle bir hayat çocuklar için zordu ve torunu daha iyisini hak ediyordu. Baba ve kız arasında konuşulmayan bir konu da, doğulu çiftin ailenin masraflarını karşılamayı teklif etmiş olması ve bu ücretin çocuğu getirmek için yaptıkları masrafın çok üstünde olmasıydı. Bunu kelimelere dökmemiş olsalar da aslında küçük kızı sattıklarını ikisi de biliyordu; hayatlarında gerçek bir fark yaratacak bir meblağ karşılığında.

Kan parasıydı bu. Kızın annesi o paranın bir kuruşuna bile dokunmamaya karar vermişti. Babası ne isterse yapabilirdi, isterse bu parayla borçlarını ödeyebilirdi. Ama genç kadın her ne kadar itiraf edemese de ailesiyle birlikte yaşadığı sürece bu işten doğrudan ya da dolaylı olarak kazanç sağlayacaktı.

Babası ağır adımlarla eve doğru yürürken o kızının elini sıkıca kavramış, geriden gidiyordu. Ev sahipleri geldiklerini görmüş olmalıydı; etrafta başka kimse yoktu.

Genç kadın kızının titrediğini fark etti; güzel havaya rağmen dağlardan esen buz gibi rüzgâr yüzündendi belki. Belki de küçük kız çok korkunç, çok büyük bir şeyin yaklaştığını hissetmişti.

Buna nasıl ikna oldum? Babasının ön kapıya doğru ilerlediğini izlerken annenin tek düşünebildiği buydu.

Küçük kızı kucağına alıp ona sıkıca sarıldı ve titremesini durdurmaya çalıştı. Buraya uçakla ve karayoluyla uzun bir yolculuk yaparak gelmişlerdi. Çiftlik çalışanı olduğunu tahmin ettiği genç bir adam onları havaalanından almıştı. Gerçekleşmek üzere olan hassas görüşmeyi bölmemesi yönünde talimat almış olmalıydı ki hâlâ arabada oturuyordu.

Kapı açıldığında orta yaşlarının sonunda bir adam onları içtenlikle karşıladı. Artık geri dönüşü yoktu. Annenin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Onun bu halini gören küçük kız da ağlamaya başladı. İki eski dost olan adamlar onlara şöyle bir baktıktan sonra konuşmaya devam etti. Anne ve çocuk, büyük resimde sınırlı rolü olan figüranlardı sadece. Bu kararın arkasındaki asıl kişi olan büyükannenin onlarla birlikte gelmeyi göze alamamış olması ne kadar da ironikti.

Anne, küçük kızını kucakladığı an onun nasıl çabuk ve kolay sakinleşip titremesinin durduğunu fark edince şaşırdı. O an kendini sadece camın diğer tarafındaki kadın gibi değil, kızın gerçek annesi gibi hissetti ve küçük kızın da her şeye rağmen kendisi için aynı şeyi hissettiğini ümit etti.

Sonra birinin bağırdığını duydular. Babası onlara sesleniyor, içeri gelmelerini söylüyordu. Kadınsa su yüzüne çıkan bütün şüpheleri içini sararken ona karşı geldi. Eve doğru birkaç adım attık-

tan sonra durdu. Şimdi çift de kapının önünde durmuş, nazikçe gülümsüyordu ama bu nezaket genç kadına hiç içten görünmedi. Onu ikna etmek için gülümsüyorlardı sanki.

Ve o an kararını verdi; o eve adımını atmayacak, küçük Hulda'yı onlarla bırakmayacaktı.

"Ben eve gidiyorum" dedi kendisini bile şaşırtan kararlı bir sesle. Babası hiçbir şey söylemeden ona baktı. "Eve gidiyorum" diye tekrar etti "ve Hulda da benimle geliyor."

Babası yanına gelip ikisini birden kollarının arasına alarak "Tamam, karar senin" dedi.

Adam gülümsüyordu.

Genç kadın küçük kızına sımsıkı sarıldı ve onu bir daha asla bırakmayacağına yemin etti.

23

Magnús'la yaklaşan görüşmesinin dehşetiyle içeri girme cesaretini kendinde bulamayan Hulda birkaç dakikadır polis merkezinin önünde, arabasında oturuyordu. Yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Elena'nın ölümünü daha detaylı araştırmak doğru bir karardı ve mücadele etmeden soruşturmayı bırakmaya da hiç niyeti yoktu. Áki'yi ziyaret etmesi gerekliydi ama acele etmeyip biraz daha istihbarat toplayarak daha iyi bir sonuç alabileceğini şimdi görüyordu. Tabii davayı çözmek için kendine koyduğu kısıtlı mühletin bir sonucuydu bu.

Neredeyse hiç düşünmeden telefonunu çıkarıp Pétur'un numarasını çevirdiğini fark etti. Pétur hemen cevap verdi.

"Hulda" dedi neşeyle. "Ben de aramanı bekliyordum." Her an mutlu, her daim pozitif ve keyifliydi. Evet, ondan gerçekten hoşlanıyordu; nasıl hoşlanmasındı ki?

"Öyle mi?" dedi Hulda ve verdiği bu kısa cevaptan anında pişmanlık duydu; kabalık etmekten istememiş, şaşırmıştı.

"Evet, belki bu akşam tekrar buluşabiliriz diye düşünmüştüm. Sana evimde akşam yemeği yapmayı teklif edecektim."

"Harika" dedi Hulda, aydınlık akşamın etkisiyle akşam yemeği vaktinin çoktan geçtiğini bir an için unutmuştu. "Yani... harika olurdu."

"Yine de yapalım. Hemen hazırlayabilirim. Bütün malzemelerim var, harika bir kuzu eti de dahil; seni beklerken barbeküde kızartabilirim." Sonradan aklına gelmiş gibi "Tabii çoktan yemediysen" diye ekledi.

"Ne? Hayır, hayır, yemedim." Sosisli sandviç sayılmazdı. "Ben, şey, sabırsızlıkla bekleyeceğim." Hulda nefesinin kesildi-

ğini fark etti, Magnús'la birazdan yapacağı konuşma yüzünden gergindi ve Pétur'un bunu hissedip tuhaf sorular sormamasını umuyordu.

Ona gidecek olma fikrinin içini ısıttığını kendine itiraf etti. Biriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı; Elena ve dava hakkında, işi bırakması hakkında. Ayrıca ona söylemesi gereken şeyler de vardı.

"Harika. Yolda mısın? Ne zaman gelirsin?"

"Önce ofise uğramalıyım. Uzun sürmez." En azından öyle umuyordu.

Magnús'un ofisine giden koridor hiç bu kadar uzun gelmemişti. Kapısı açıktı ve camı tıklatarak geldiğini bildirmek için elini uzattığında Magnús başını kaldırdı. Hulda onun çatık kaşlarından görüşmenin zor geçeceğini hemen anladı. Bu güzelim bahar akşamında adamın ofise kendisi yüzünden geldiğini düşünerek tedirgin oldu. Nasıl bir hata yapmış olabilirdi ki? Dosyayı yeniden açmak için daha açık bir izin mi almalıydı? Yoksa Áki ondan şikâyetçi mi olmuştu? Onun gibi bir adamın yüksek mevkilerde nüfuzlu dostlarının olması hiç şaşırtıcı değildi.

"Otur" diye bağırdı Magnús.

Hulda başka zaman olsa Magnús'un bu ses tonuna karşı gelirdi ama bu defa öyle endişeliydi ki uysalca tam karşısındaki koltuğa oturup bekledi. Henüz ağzını bile açmamıştı.

"Bu akşam Áki Ákason'u görmeye mi gittin?"

Hulda başıyla onayladı. İnkâr etmenin anlamı yoktu.

"Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?" Magnús'un kızgınlığı öfkeye dönüşmüş gibiydi.

Hulda irkildi. Azar işitmeye hazırlamıştı kendini ama Magnús'un küplere binmesini hiç beklemiyordu.

"Ne demek istiyorsun? Ben... Ben yapılması gerekeni..."

Magnús araya girdi. "Evet, öt bakalım, açıklamanı yap. Emekli olmak üzereyken seni işten atmak istemiyorum."

Hulda kendini toparladı. "Kaçakçılık ya da fuhuşa teşvik gibi bazı yasa dışı işlere karıştığına dair bir ihbar aldım."

"Peki ihbar nereden geldi?"

Hulda, Karen'ı bu işin içine karıştırmayı hiç düşünmüyordu. "Bir kaynaktan. İsmini veremem ama ben... güvendiğim bir adam."

Karen ona yanlış bilgi mi vermişti? Dürüst bir işadamını görmeye gidip onu organize suçlara karışmakla mı suçlamıştı? Öyle bir şey işleri gerçekten de içinden çıkılmaz hale getirirdi.

"Peki, neden bir kaçakçılık çetesini araştırmayı kendine vazife edindiğini sorabilir miyim?" Magnús küçümseyici bir sesle sormuştu bunu.

"Bana bir dosya seçmemi söyledin."

"Bir dosya seçmeni mi?" diye tekrar etti Magnús şaşkınlıkla.

"Evet, gidene kadar üzerinde çalışabileceğim bir dosya."

"Ah, anlıyorum ama... beni ciddiye alacağını bir an olsun düşünmemiştim. Öylesine bir öneriydi bu sadece. Eve gidip dinlenir, golf oynar ya da sevdiğin bir şey yaparsın sanmıştım."

"Dağda yürüyüş yapmayı severim."

"İşte yürüyüş filan yaparsın sanmıştım. Bana haber bile vermeden bir dosyayı araştırmaya nasıl başlarsın?"

"İznini aldığımı sanmıştım." Sesi şimdi daha kararlıydı, kalp atışları da yavaşlamıştı; silahlarını kuşanıyordu.

"Peki hangi dava bu?"

"Ölen Rus kadın: Vatnsleysuströnd'de bulunan."

"Anladım. Alexander'ın davasıydı, değil mi? Yıllar önce çözüldü."

"Bundan pek emin değilim. Rezil bir soruşturma."

"Ne diyorsun sen?" dedi Magnús sertçe.

"Hadi ama Magnús. Alexander'ın nasıl baştan savma işler yaptığını sen de biliyorsun." Hulda bu cüretine kendisi bile şaşırmıştı. Bu hep söylemek istediği ama asla cesaret edemediği bir şeydi. Şimdi ise kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Magnús hemen cevap vermese de sonunda kabul etti. "En iyi dedektifimiz olmayabilir..."

"Her neyse. Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Ben orada göz ardı ettiğimiz bir şey olduğuna inanıyorum. Bu kadın cinayete kurban gittiyse bunu bulmak bizim görevimiz."

"Hayır... hayır... o dava kapandı" dedi Magnús ama Hulda adamın sesindeki tereddüdü duyabiliyordu.

"Beni öylece kovamazsın. Bunca yıldan sonra bazı haklarım olmalı."

Magnús anlık bir sessizliğin ardından "Peki Áki hangi noktada devreye giriyor?" diye sordu.

"Rus kız buraya seks endüstrisinde çalışmak için getirilmiş olabilir. Yanlış bilgi almışsam özür dilerim. Sonuçta masum bir adama sıkıntı yaşatmak istemem."

"Masum bir adam mı?" Magnús güldü ama sesinden biraz olsun eğlenmediği belliydi. "Adamın işlediği suçların haddi hesabı yok. Bütün sorun da bu zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Adam büyük bir seks ticareti ekibinin başında."

"Yani beni şikâyet eden o değil mi?"

"Aklını mı kaçırdın sen? Tanrım, hayır, ondan ses çıkmadı tabii ki. Ama aylardır süren sıkı takibimizi tehlikeye atmayı başardın. Onu gözetim altında tutuyorduk ve bildiğimiz kadarıyla bu akşama kadar haberi bile yoktu. Sayende öğrendi."

Hulda dehşete düşmüştü. "Yani ben..."

"Evet, sen... Adamlarımız binayı izlerken senin içeri girdiğini gördüler ama artık çok geçti, olan olmuştu. Şu an adamın ne yaptığını öğrenmenin hiçbir yolu yok; suç ortaklarını uyarmış ya da kanıtları yok etmiş olabilir. Biz burada konuşurken ekip de bir kriz toplantısı yapıyor ve plan daha fazla zarar görmeden onu tutuklamalı mı, karar vermeye çalışıyor. Ancak aleyhinde kanıt toplamak için biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Her şey karıştı. Ve sorumlusu sensin. Tabii bu *benim* de fırçayı yiyeceğim anlamına geliyor."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç bilmiyordum."

"Tabii bilmezsin! Çünkü önce birine danışma zahmetine girmedin. Senin sorunun da bu; kimseyle işbirliği yapmazsın." Magnús yumruğunu masaya vurdu. "Hep aynı şey."

Hulda bu sözlere sinirlendi. "Fazla seçeneğim olmadığını biliyorsun. Sen ve arkadaşların, yıllar boyunca benimle 'işbirliği'

yapmaya yanaşmadınız. Kimse benimle çalışmak istemediği için bazen davaları tek başıma üstlendim. Siz erkekler birleşip beni dışladınız. Ah, şikâyet etmiyorum –bunun için artık çok geç ve benim tarzım da değil– ama benden sonraki kadınlar aynı saçmalığa maruz kalmadan bunun nasıl bir şey olduğunu bilmeni isterim."

Magnús bu tepki karşısında şaşırmış görünüyordu. "Sana bu departmandaki hiç kimseden farklı davranmadım. Şimdi öylece oturup bunları dinlemek zorunda değilim."

Hulda omuz silkti. "Ne yaptığını sen çok iyi biliyorsun Magnús. Neyse ki gidiyorum da bunları daha fazla düşünmeyeceğim."

"Bu görüşme gereğinden fazla uzadı. O dava kapandı."

Bu defa yumruğunu masaya vuran Hulda oldu. Kendini şaşırtmaya devam ederek tüm bastırılmış öfkesini dışa vurdu. "Hayır. Bunu bitirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Bana en azından bu kadarını borçlusun."

Magnús bu çıkış karşısında donup kaldı, yüzü ifadesizdi.

"Birkaç güne, belki bir haftaya daha ihtiyacım var. Meslektaşlarımın işine bir daha engel olmamak için bundan böyle seni bilgilendireceğim. Senin de çok iyi bildiğin gibi herhangi bir kötü niyetim yoktu."

Magnús oturup düşündükten sonra isteksizce kabul etti. "Tamam. Bir günün var."

"Bir gün mü? Bir gün yetmez."

"Ama öyle olacak. Tahammülümün sınırına geldim. Erkenden başlarsın. Bir anlaşma yapalım. Yarın sana dokunmayacağım, tamam mı? Ama ertesi gün gelip masanı toplayacaksın. Ondan sonra emekliliğine alışmaya başlayabilirsin."

24

Hava kararıyordu.

Arabayı bir süre sürdükten sonra karla başa çıkmayı iyi kötü öğrenmişti. Dört çekerli araç direksiyona iyi cevap veriyor, donmuş tabaka arabanın ağırlığı altında iyice sıkışıyordu. Öngörülen kar fırtınasından henüz iz yoktu ama silecekleri çalıştırmayı gerektirecek ölçüde kar tanesi düşmeye başlamıştı.

Her şeye rağmen adam haklıydı: Bu da bütünün, atıldığı maceranın bir parçasıydı. Bu mücadeleden kaçtığı için şimdi pişmanlık duyuyordu.

Epey kullandıktan sonra adam tekrar direksiyon başına geçti ve ileride bir dağ belirene kadar inanılmaz bir hızla sürdü, o noktada ayağını gazdan çekti ve yavaşlayarak durdu.

"Bu kadarı yeterli. Arabayı burada bırakacağız."

Kadın puslu karın içine adım atarak etrafı inceledi. Beyazın arasından görünen dik siyah kayalıkları görünce ürkerek kuşku içinde "Dağa mı çıkıyoruz?" diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır, tepeye kadar değil, bir sonraki bayırdan vadiye ineceğiz. Yine de yol biraz zorlu olacak."

Karanlık korkutucu bir hızla yaklaşırken kadının tek umudu hava hâlâ biraz aydınlıkken varış yerine ulaşabilmeleriydi. Gece burası zifiri karanlık olurdu; uzak bir kasabanın ışıkları bile yoktu; dağlar ve kardan başka bir şey görünmüyordu.

"Etrafta... Etrafta başkaları olur mu?"

"Buraya başka kimse gelmez" dedi adam kayıtsızca.

Adam arabayı boşaltmaya başlamıştı ve sırt çantaları şimdi diğer ekipmanlarla birlikte karda yatıyordu. Çantalardan birine uzanıp yaka çevresi beyaz, kahverengi ve gri renkte zikzak desenli, İzlanda yününden

el örgüsü geleneksel bir lopapeysa, kalın bir kazak aldı.

"Al. Giy bunu yoksa donarsın" dedi sırıtarak. Alacakaranlıkta ne tür bir sırıtış olduğunu görmek zordu.

Genç kadın itiraz etmeden dediğini yaptı ve kalın paltosunu çıkardı. O an vücudunun ürperdiğini hissetti. Soğuktandır, dedi kendi kendine ama tekrar düşününce, belki de... belki de korkudandır, dedi.

Adam ona sırt çantasını uzattı ve kadın o ağırlığın altında biraz sendeleyerek çantayı sırtına astı. Adam buz baltasını dış tarafa takmadan önce kayışları bağlamasına yardım etti.

Daha birkaç adım atmışlardı ki genç kadın eldivenlerini takmayı unuttuğunu fark etti. Dakikalar içinde parmaklarını hissedemez olunca eldivenleri çantasından çıkarmak için yardım istemek zorunda kaldı. Ardından yürüyüşlerine devam ettiler, giderek derinleşen karda ilerlemeyi sürdürdüler ve sonunda durdular.

"Buraya tırmanmayı deneyeceğiz. Başarabilir misin dersin?"

İleride, görünmez yükseklikte dik, beyaz bir yamaç gördü, azalan ışık ve gözlerini yakan kar taneleri yukarıyı görmesini engelliyordu.

"Başarabilir misin?" diye tekrar sordu adam.

Kadın kuşkuyla başını salladı ve adamın rehberlik etmesini bekledi.

Kısa bir sessizlikten sonra adam "Sen önden git" dedi. Genç kadın duyduklarına inanamadı. Bu yokuşu tek başına ve yardımsız çıkması mümkün değildi.

"Ben mi? Neden?"

"Oradaki kar ne kadar sıkı emin değilim. Çığ düşerse seni çıkartabilirim."

Kadın korkudan kaskatı kesilmiş, adamın şaka yapıp yapmadığını merak ediyor, bir yandan da son derece ciddi olmasından korkuyordu.

Adam sırt çantasına sabitlenmiş yürüyüş batonlarını ona uzattı ve yola devam etmesini söyledi.

Kadın başka seçeneğini olmadığından son derece dikkatli adımlarla ilerlemeye başladı. Bayır başta çok dik değildi ama tırmandıkça belirgin biçimde dikleşiyordu. Adım adım gitmeye, gözlerini yere dikip dengesini kaybetmemeye çalıştı. Arada bir yukarı bakıyordu ama beyaz zeminle yağan kar birbirine karışmıştı ve yokuşun nerede bittiğini hiçbir şekilde göremiyordu. Ayaklarını kaldırması, hatta tutunacak yer bulması giderek

zorlaşıyordu. Bir süre sonra her adımda geriye doğru kaymaya başladı ve bazen birkaç santimetre ilerleyebilmek için birkaç deneme yapması gerekiyordu. Çizmelerinin ucuyla kara tutunmaya çalıştı ama öyle de fazla başarı elde edemedi, sonra sersemletici bir korkuyla dengesini kaybettiğini hissederek geldiği yolun yarısına kadar geri kaydı.

25

Pétur'un bahçesindeki uzun köknarların üzerinde birkaç bulut, masmavi gökkubbe geniş fırça darbeleriyle boyanmış gibi gökyüzünü kaplamış, geç batan güneş de alçalmaya başlamıştı. Yılın bu zamanı genellikle Hulda'yı canlandırırdı ama bugün öyle olmamıştı. Magnús'la görüştükten sonra enerjisi öyle tükenmişti ki soruşturmayla uğraşacak hali kalmamıştı; Elena'nın sabahı beklemesi gerekecekti.

Çalmasına fırsat kalmadan Pétur kapıyı açtı, mutfak penceresinden onu görmüştü belli ki. Yorgunluğunu gizlemeye çalıştı.

"Hulda! İçeri gelsene." Pétur en sevdiği hastasıyla konuşan bir doktor gibi her zamanki içtenliğiyle onu karşıladı. Yemek odası olarak da kullanılan oturma odasına geçtiler. Sofra çoktan kurulmuş, barbeküden yeni çıkmış mis gibi kuzu eti ana yemek olarak masaya konulmuştu. Öyle güzel kokuyordu ki Hulda ne kadar acıktığını geç de olsa fark etti. Tam ümit ettiği gibi Pétur bir şişe kırmızı şarap da açmıştı. Zaten o da bu ihtimali düşünerek arabasını eve bırakıp bir taksi çağırmıştı.

"Güzel görünüyor" dedi.

Pétur'un çektiği sandalyeye minnetle kendini bırakırken yorgunluğunun bacaklarından akıp gittiğini hissetti. Pétur mutfağa geçti. Hulda öylece otururken oraya ait değilmiş, davetsiz bir misafirmiş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Bir yanı da evine dönmüş gibi hissediyordu. Oturma odasının penceresinden gördüğü bahçe ona Álftanes'teki eski bahçesini hatırlatmıştı belki.

Pétur'un evi sıcaktı ama daha da önemlisi rahat, sade bir havası vardı. Evet, burada yaşadığını, Pétur'un arkadaşlığından keyif

aldığını, onunla yemek pişirdiğini, gece boyunca şarap içtiklerini kolayca hayal edebiliyordu.

"Uzun bir gün müydü?" diye sordu Pétur elinde bir sebze kâsesiyle içeri girdiğinde. "Benimki sakindi. Böyle enerjik, ilgi alanları bol bir kadın olarak emekliliğinde bunun değerini anlayacaksın." Gülümsedi.

"Öyle görünüyor" dedi Hulda hayıflanarak. "Evet, fazlasıyla yorucu bir gün geçirdiğimi söyleyebilirim."

Pétur oturdu. "Sıcakken başla. Barbeküde pişirince lezzeti artıyor. Başka birine pişirmek de değişiklik oluyor."

"Teşekkürler." Hulda bir lokma aldı. Tadı olağanüstüydü; Pétur'un mükemmel bir aşçı olduğu belliydi. Bu da artı puandı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ne?"

"Bugün bir şey olmuş sanırım."

Hulda ona ne kadarını anlatabileceğini düşündü. Pétur'un ağzının sıkılığına güvendiği için davadan bahsedebilirdi ama Magnús'la arasında geçen tartışmayı anlatmaya çok da hevesli değildi. Bunun bir sebebi ne kadar iyi niyetli olursa olsun, işi berbat etmekten duyduğu utançtı.

Bir iki dakika sürmesine rağmen hiç rahatsızlık duymadığı sessizliğin ardından "Amirimle görüştüm. Soruşturmayı bırakmamı istedi."

"Hemen mi?"

"Evet."

"Neden? Bırakacak mısın?"

"Görüşmemem gereken bir adamla görüştüm. Uzun hikâye ama adam hakkında başka bir soruşturma yapılıyormuş. Benim bundan haberim yoktu ve amirimi bilgilendirmediğim için hatanın büyük kısmı bende. Ne yaptığımı bilmiyordu." Hulda iç geçirdi. "Davayla daha önce ilgilenen dedektif de bana kızgın. Açıkçası kafam biraz karışık."

"Hepsi kendiliğinden çözülecektir eminim." Pétur her zamanki gibi sakin görünüyordu. "Ve seni tanıyorsam mücadele etmeden pes etmezsin."

Hulda güldü. "Kesinlikle, bir gün daha koparmayı başardım. Son günüm."

"O zaman bunu iyi değerlendirsen iyi olur."

"Çok haklısın." Hulda kadehini kaldırıp ilk yudumunu aldı. "Yani bu muhteşem şarabı ölçülü içsem iyi olacak."

"Üstelik yarın bittiğinde özgür olacaksın. Tebrikler!"

"İyi tarafından bakmayı biliyorsun."

"Emekliliğini kutlamamız gerekmez mi?"

"Olabilir" dedi Hulda, uysal bir sesle. "Şu an kutluyoruz zaten. Çok keyifli."

"Esja'ya tırmanabiliriz" diye önerdi Pétur. "Ne dersin? Oraya kaç defa çıktım bilmiyorum ama asla bıkmıyorum. Herkesin yakınında böyle bir dağ yok. Ve hava açıkken şehrin manzarası..."

"Beni ikna etmene gerek yok, ben varım" diye cevapladı Hulda ve uzun zamandır ilk defa bir şeyi gerçekten çok istediğini fark etti. Bir an Elena'dan vazgeçip önce kendini düşünerek Magnús'un derhal emekli olmasına yönelik isteğine boyun eğmeyi düşündü. Hatta Esja'ya hemen yarın tırmanmayı bile teklif edebilirdi.

Kelimeler dilinin ucuna kadar gelmişti.

Ama konuştuğunda dudaklarının arasından şu kelimeler döküldü: "Tamam, yarından sonraki gün. Soruşturma için bir güne daha ihtiyacım var." Ama bunu söyler söylemez güçlü, rahatsız edici bir önseziyle yanlış karar aldığını hissetti.

Üst üste iki gece kırmızı şarabı biraz fazla kaçırmışlardı. Hulda sabah olmasından korkuyor, uyuyup kalmaktan, işe yarar bir şey yapamayacak kadar içki sersemi olmaktan endişe ediyordu. Ama orada olması Pétur'un hoşuna gidiyor gibiydi ve kendisi de onun arkadaşlığından keyif alıyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti; zaman çok çabuk ilerlemiş, sohbet akıp gitmişti. Bu güzel gecenin bitmesini hiç istemeyen Hulda deri koltuğa iyice gömülmüştü.

Şimdi yan yana oturuyorlardı ama aralarında hâlâ ölçülü bir mesafe vardı. Pétur'un fazla yaklaşmamaya özen gösterdiği belliydi; ne yaptığını biliyordu.

"Dün bana babanı hiç tanımadığını söyledin" dedi.

Hulda başını sallayarak onayladı.

"Annen evlendi mi? Yoksa seni tek başına mı büyüttü?"

"Hayır, hiç evlenmedi. Büyükannem ve büyükbabamla birlikte yaşadık" dedi Hulda. "Büyükbabamla çok iyi anlaşırdık; kendimi en yakın hissettiğim kişi oydu. Bazı yönlerden birbirimize çok benziyorduk sanırım. Anne tarafından akrabalarımla aramda bir köprü gibiydi. Annem ve ben hiç o kadar yakın olmadık ama büyükbabam sayesinde kendimi aileye ait hissettim, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Baba tarafından akrabalarımla hiç tanışmadım. Büyükbabam olmasaydı, pek de mutlu bir çocukluk geçiremezdim."

Pétur onaylarcasına başını sallarken Hulda kendisini anladığını hissetti.

"Babamla tanışmak isterdim" diye devam etti alçak, kederli bir sesle ve birden ağlamaklı hissetti. Şarap yüzündendi; çakırkeyif olduğunun farkındaydı ama içmeyi bırakamayacak kadar keyif alıyordu.

Pétur saygılı bir şekilde konuyu, aslında konuştukları noktadan çok da uzaklaşmadan değiştirmeye çalıştı. "O günlerde bekâr bir anneyle büyümek nasıl bir şeydi? Artık normal karşılandığını biliyorum ama babasız, yani babasının kim olduğunu bilmeyen bir okul arkadaşım hakkında insanların neler söylediğini hatırlıyorum."

"Zordu" diye kabul etti Hulda, şişeye uzanıp boş bardaklarını tekrar doldururken. "Çok zordu. Hatırladığım kadarıyla sürekli iş değiştiriyordu. Bildiğin gibi o zamanlar bir kadının ekmek parası kazanması sıra dışıydı ve benim yüzümden de istediği kadar çalışması her zaman mümkün olmuyordu. Gerçek bir mücadeleydi. Zor durumdaydık; abarttığımı sanmıyorum. Başımızı sokacak bir evimizin olmasını büyükanne ve büyükbabamla yaşayacak kadar şanslı olmamıza borçluyduk. Yiyeceğimiz her zaman olurdu ama başka hiçbir şeye ayıracak paramız, herhangi bir lüksümüz yoktu. Tahmin edersin ki büyüme çağında çok zorlandım."

"Şey, doğrusunu istersen bunu pek hayal edemiyorum" dedi Pétur yavaşça. "Babam benim gibi doktordu, dolayısıyla durumumuz hep iyiydi. Şansa. Yoksulluğun en kötü yanı çocuklar üzerindeki etkisidir."

"Aslında..." Hulda, şarabın sersemletici etkisi ve söyleyeceklerinin ne kadar akıllıca olacağı düşüncesiyle sustu. Bu adama ne kadar açılabilirdi? Ona güvenebilir miydi? Öte yandan, arada bir geçmiş hakkında konuşmak iyi, hatta sağlıklı olabilirdi. Bazı şeyleri uzun zamandır içine atmıştı; belki de bu tam aradığı fırsattı. Ofiste kişisel meselelerinden kimseye bahsetmemişti. Genç meslektaşları altmış dört yaşında bir kadının hayatındaki iniş çıkışları dinlemeye pek de hevesli değildi. Ayrıca arkadaşları, *gerçek* arkadaşları da bir elin parmaklarından fazla değildi. Böylece risk almaya karar verdi. "Aslında her şey çok farklı olabilirdi."

"Öyle mi?" dedi Pétur. Pétur'un cevabı, dili hiç sürçmeden anında gelince Hulda dumanlı kafasıyla ondan daha çok mu şarap içtiğini merak etti.

"Annem beni bebekken bir kuruma yatırmış; bebekler için bir yuva, yetimhane gibi bir yer. Bunu bana büyükbabam anlattı; annem bu konuda tek kelime bile söylemedi. O günlerde bekâr bir anneden beklenecek en doğru ve en uygun şey buymuş. Büyükbabamın anlattıklarından çözdüğüm kadarıyla o ve büyükannem annemi buna zorlamışlar ama daha sonra pişman olmuş. Doğduktan kısa süre sonra beni annemden almışlar. O yetimhaneye benzer yerleri hatırlıyor musun?"

"Hiç gitmedim ama duydum elbette."

"Annem düzenli olarak ziyaretime geliyormuş ki bu da çok doğal bir şey sanırım. Büyükbabam onunla gurur duyduğunu söylerdi. Yeterince para biriktirir biriktirmez beni oradan almış. O kurumlardaki bebekler genelde koruyucu aileye veriliyor ya da evlat edinilse de bunu yapmaya hakkı varmış."

"Orada uzun süre mi kalmışsın?" diye sordu Pétur.

"Neredeyse iki yıl. Bu da yetmezmiş gibi bu süre boyunca annemin bana dokunmasına ya da beni kucağına almasına hiç izin vermemişler. Ebeveynlerin bebeklerini sadece cam bir bölmeden

görmelerine izin veriliyormuş. Ebeveynleri onları kucakladığı takdirde ayrılığın çocuklar için çok zor olacağına inanıyorlarmış."

"Sen sanırım hatırlamıyorsun..." Pétur soruyu havada bıraktı.

"Hayır, o döneme dair hiçbir şey hatırlamıyorum" dedi Hulda. "Çok küçüktüm. Ama bir defa kurumun bulunduğu binaya gittim. Yıllar önceydi. Kapıdan içeri girdiğimde tuhaf hissettim. Büyük bir dejavu yaşadım. Cam bölme gitmişti ama fotoğraflarını gördüm. Koridordan geçerken bir anda kapalı bir kapının önünde durdum ve bana rehberlik eden kadına eskiden çocukların burada uyuyup uyumadığını sordum. Kadın başını sallayarak evet dedi ve kapıyı açtığı an çarpıldığımı sandım. Biliyordum, o odada uyuduğumu içgüdüsel olarak biliyordum. Bana inanmak zorunda değilsin ama tuhaf bir deneyimdi."

"İnanıyorum" dedi Pétur. Her zamanki gibi tereddütsüz cevap verdi ve tam da doğru şeyi söyledi.

"Çocukluktan kalma hatırladığım bir şey var" diye devam etti Hulda. "Beni evlatlık vermeyi düşünmüşler; annem beni aldıktan ve büyükannem ve büyükbabamla yaşamaya başladıktan sonra. Beni evlat edinmek isteyen bir çift varmış. Bunu da yine annemden değil büyükbabamdan öğrendim ama söylediklerinden şüphe duymam için bir sebep yok. Zaten hayal meyal de olsa bir şeyler hatırlıyorum. Uçak yolculuğunu hatırlıyorum; doğuya doğruydu sanırım. Çünkü çift Skaftafell bölgesindeki buzul kumları arasında yaşıyordu ve o günlerde oraya gitmek zordu. Henüz küçük bir çocuk olmama rağmen o yolculuğu hiç unutmadım. Reykjavík'ten pek çıkmazdık, dolayısıyla sanırım bana çok sıradışı geldiği için o yolculuğa dair anıları unutmamıştım."

"Peki..." Pétur devamını getirmeye tereddüt eder gibi duraksadı. "Belki biraz yersiz bir soru olacak..."

"Sor hadi" dedi Hulda ve anında pişman oldu.

"Peki... Şimdi geriye dönüp bakınca seçme şansın olsaydı yine annenin seni büyütmesini ister miydin?"

Bu soru Hulda'yı sarstı, her ne kadar net bir cevap bulamasa da aynı şeyi kendisinin de sık sık ve hatta bilinçsizce kendine sorduğu için sarsılmıştı. Çocukluğu mutlu geçmiş miydi? Pek

sayılmaz; hatta belki mutsuz geçmişti. Ama yabancılar tarafından büyütülse daha mutlu olur muydu, onu da bilmenin yolu yoktu. Para önemli miydi? Yokluk içinde büyümek, iki yakasını bir araya getirme çabası, onun üzerinde kalıcı bir etki bırakmış mıydı?

Düşünceleri ilk yıllarına kaydı ve bazı mutlu anıları hatırlamaya çalıştı. Yatak odasında oturmuş hikâye dinlediği bir anısı vardı; hikâyeyi hatırlayamıyordu ama anısı canlı ve sıcaktı. Yanında oturan kişi annesi değil, büyükbabasıydı. Sekiz ya da dokuz yaşındayken, yıllar önce kapanan köşedeki dükkâna gittiğini de hatırlıyordu. Oraya kendi parasını, yazları büyükbabasıyla çalışıp evin içindeki ufak tefek işlerde ona yardım ederek biriktirdiği küçük servetini harcamaya gitmişti. Her şey büyükbabasıyla bağlantılıydı, annesiyle değil, ama annesi de ona hep iyi davranmıştı.

Hulda'nın cevap vermesi zaman aldı. "Aramızda kalsın ama bunları anlattığıma sonradan pişman olursam suçu şaraba atabilirim nasıl olsa. İtiraf etmeliyim ki daha mutlu bir çocukluk geçirebilirdim ama evlatlık verilmem sorunu çözer miydi, bilemiyorum. En başından annemle kalmama izin verilseydi hayatımın daha iyi olacağına inanıyorum, hatta bundan eminim. Çocukların ilk yıllarına dair bir şey hatırlamadığını biliyorum ama hatırlamak başka bir şey, hissetmek başka. Güvensiz hissetmeyi öğrendiğime ve hayatım boyunca bunun beni etkilediğine inanıyorum. Zavallı annemin beni verdiği o andan ölümüne kadar vicdan azabı çektiğine de inanıyorum. Vicdan azabı ağır bir yüktür."

"Kusura bakma Hulda, burnumu sokmak... istememiştim."

"Sorun değil. Geçmiş konusunda aşırı duygusal olmayı bıraktım. Olan oldu. Olanla ölene çare yok. Yine de ister istemez bazı şeylerden pişmanlık duyuyorsun: Rüyalarında her zaman seni tuzağa düşürmek için pusuya yatmış biri vardır." Hulda sustu ve bakışları etkileyici oturma odasında gezinirken Pétur'un yokluğun ne demek olduğunu hiç bilmediğini kim bilir kaçıncı defa düşündü.

Pétur bir şey söylemek için ağzını açsa da Hulda ondan önce davrandı. "Hep beni soruyorsun." Bunu eleştiri amaçlı söyleme-

diğini göstermek için gülümsedi. "Biraz da sen anlat. Bu evi eşinle birlikte mi kurdunuz?"

"Evet, aslında öyle oldu. Harika bir yere dönüştü. Güzel bir bölgede iyi bir konumda elbette. Bir ara neredeyse satıyorduk ama iyi ki satmamışız. Buraya çok bağlandım. Tabii hem iyi hem kötü birçok anım var ve gitmeye hiç niyetim yok, çok büyük olsa da." Bir an duraksadıktan sonra "Yani bir kişi için fazla büyük."

"Neden?"

"Anlayamadım?"

"Neden satacaktınız?" Dedektiflik içgüdüleri harekete geçmiş, o kaçamak cümleye hemen atlamıştı.

Pétur hemen cevap vermedi. Ayağa kalkıp yeni bir şişe getirdi, sonra yine mesafesini koruyarak kanepeye yerleşti.

"On beş yıl kadar önce neredeyse boşanma noktasına geldik." Hulda bu konuyu konuşmanın onun için kolay olmadığını görebiliyordu.

Hiçbir şey söylemeden bekledi.

Uzun bir aradan ve bir yudum daha şaraptan sonra Pétur detaya girdi. "Bir ilişkisi vardı. Birkaç yıldır devam ediyormuş ve benim ruhum bile duymadı. Tesadüfen öğrendiğimde evden gitti. Boşanma davası açtım. Sonuçlanmak üzereyken beni görmeye geldi ve ikinci bir şans için yalvardı."

"Onu affetmen kolay oldu mu?"

"Evet, aslında oldu. Belki de o olduğu ve onca yıldır ona âşık olduğum için kolay oldu. Bu hiç değişmedi. Ama sanırım benim huyum bu. Her zaman çabuk affederim. Sebebini bilmiyorum."

Hulda bunu duyunca birbirlerine belki de sandığı kadar uygun olmadıklarını düşündü. Çünkü o kolay kolay affetmezdi.

Pétur "Eskiden Álftanes'te yaşadığını söylemiştin, değil mi?" diye sorarak konuyu değiştirdi. "Orada eviniz mi vardı?"

"Evet, çok..." Hulda kelimelerini dikkatle seçmek için duraksadı. "Deniz kıyısında muhteşem bir yerdi. Dalgaların sesini hâlâ özlüyorum. Peki ya sen? Deniz kıyısında yaşadın mı hiç?"

"Çok eskiden. Babam doğuda doktorluk yaptı ama ben şehir çocuğuyum. Dalgaların sesi yerine trafiğin gürültüsüyle büyüdüm. Kocan ölünce evi sattın mı?"

"Evet, bakım giderlerini karşılayamadım."

"Genç yaşta öldüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Elli iki yaşındaydı."

"Korkunç, gerçekten korkunç."

Hulda başını salladı.

Konuştukları iç karartıcı konulara rağmen oturma odası huzurlu bir liman gibiydi. Dışarıda gece, mayıs ayında olması gerektiği kadar loştu. Ama o an telefonu çaldı ve yüksek sesli, rahatsız edici gürültüsüyle huzuru bozdu. Hulda, Pétur'a özür dileyen bir bakış atarak çantasını karıştırdı. Kimin aradığını görünce en hafif tabirle şaşkına döndü, özellikle de gece yarısını geçtiği için. Pedofiliyi ezen hemşireydi bu; Hulda'nın ona bir şans verip herhangi bir itirafta bulunmamış gibi davrandığı kadın. Bu olayla ilgili artık hiçbir şey duymayacağını umuyordu.

Hulda cevap vermeden telefonu kapattı. "Kusura bakma, bir rahat vermediler."

"Bana mı söylüyorsun?" diye gülümsedi Pétur.

Hulda telefonu masaya, yeni kırmızı şarap şişesinin yanına koydu. Şişeyi henüz bitirmemişlerdi; hâlâ doluydu.

Telefonu tekrar çaldı.

"Lanet olsun" diye mırıldandı Hulda, amaçladığından daha yüksek sesle.

"Sorun yok, cevap ver" dedi Pétur nazikçe. "Beni rahatsız etmiyor."

Ama Hulda, muhtemelen hâlâ işlediği suçu düşünen ve gerçeği bilen diğer tek kişiye içini dökerek vicdanını rahatlatmak isteyen o perişan kadınla konuşmak istemiyordu. Hulda onun sırdaşı gibi davranmak istemiyordu, özellikle de şimdi. Pétur'la sohbet etmekten keyif alıyordu ve ortamı bozmak için hiçbir neden yoktu.

"Hayır, acil bir şey değil. Aslında neden bu saatte aradığını da anlayamıyorum. Çok düşüncesiz." Hulda aramayı tekrar reddetti ve bu defa telefonunu kapattı. "Belki şimdi biraz huzur buluruz."

Pétur onun yarı boş bardağına bakarak "Biraz daha şarap?" diye sordu.

"Hiç sakıncası yok, teşekkürler. Yine de son kadehim olsun. Yarın çalışmam gerekiyor, unutma."

Pétur onun bardağını doldurduktan sonra uzun bir sessizlik oldu. Hulda'nın söyleyecek bir şeyi yoktu; çok yorgundu ve alkol de fayda etmemişti.

Pétur aniden "Çocuk sahibi olmamak bilinçli bir karar mıydı?" diye sordu. Belki de Hulda'nın kocasıyla ilgili konuşmanın doğal getirisiydi bu.

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı ama Pétur'a er geç söylemek zorunda kalacağını bilmeliydi; en azından ilişkileri bu yolda devam ederse söyleyecekti.

Nasıl cevap vereceğine karar vermesi biraz zaman aldı ve Pétur her zamanki sabrıyla bekledi. Onu rahatsız eden bir durum yok gibiydi.

"Bir kızımız oldu" dedi sonunda, basit bir cevap vermeye karar vererek.

"Kusura bakma ben sandım ki..." Pétur şaşırmış ve biraz da kafası karışmış görünüyordu. "Kocanla... hiç çocuğunuz olmadığı izlenimine kapılmıştım."

"Çünkü bu konudan bilinçli olarak kaçındım. Beni affet, bu konuyu konuşmak bana hâlâ zor geliyor." Hulda sesinin boğulduğunu fark edince yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "O öldü."

Pétur tereddütle "Ne diyeceğimi bilemiyorum" dedi. "Çok üzüldüm."

"Kendini öldürdü."

Hulda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissedebiliyordu. Bu konuyu konuşmaya alışık olmadığı doğruydu. Kızını her gün düşünmesine rağmen ondan neredeyse hiç bahsetmezdi.

Pétur tek kelime etmedi.

"Çok gençti, daha on üçüne yeni basmıştı. Ondan sonra başka çocuk için çabalamadık. Jón elli yaşındaydı, ben on yaş daha gençtim."

"Tanrım... Gerçekten acı bir deneyim yaşamışsın Hulda."

"Bu konuda konuşamam, üzgünüm. Her neyse, böyle oldu. Sonra Jón öldü ve o zamandan beri yalnızım."

"O kısmı değişmek üzere olabilir" dedi Pétur.

Hulda gülümsemeye çalıştı ama aniden yorgunluğun tuzağına düştüğünü hissetti. Bu kadarı yeterliydi; eve gitmeliydi.

Pétur onun ne düşündüğünü hissetmiş gibiydi. "Bu gecelik bu kadar mı?"

Hulda omuz silkti. "Evet, olabilir. Çok iyi vakit geçirdim Pétur."

"Yarın akşam tekrarlayalım mı?"

"Evet" dedi Hulda, bir an olsun tereddüt etmeden. "Çok iyi olur."

"Belki yemeğe çıkar, emekliliğini kutlarız. Sana Hótel Holt'ta bir akşam yemeği ısmarlarım. Ne dersin?"

Gerçekten çok cömert bir teklifti. "Tanrım, evet, bu harika olur. Yıllardır oraya gitmedim. Yirmi ya da otuz yıldan fazla olmalı." Hótel Holt'un restoranı Reykjavík'in en havalı restoranlarından biriydi ve Hulda aslında oraya son gidişini çok iyi hatırlıyordu. Kocası ve kızıyla birlikte gittiği bir yıldönümü yemeğiydi, mutlu bir gündü, pahalı ama unutulmazdı.

"Seni her gece kendi yaptığım yemekleri yemeye zorlayamam. O halde anlaştık."

Hulda ayağa kalktı ve Pétur da kalkıp yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Kuzu eti mükemmeldi" dedi. "Ben de etleri barbeküde pişirebilmeyi isterdim."

Salona girdiklerinde Pétur aniden "Adı neydi?" diye sordu.

Hulda afalladı. Ne sorduğunu bilse de zaman kazanmak için anlamamış gibi davrandı. "Anlamadım?"

"Kızınızın adı neydi?" Sesi nazik, içtendi.

Hulda kızının ismini yüksek sesle söylemeyeli yıllar olduğunu fark ederek kendinden utandı.

"Dimma. Adı Dimma'ydı. Pek duyulmuş bir isim değil, biliyorum. 'Karanlık' demek."

Son Gün

1

Hulda yerinden kalkmayı hiç istemeyerek diğer tarafa döndü. Başını yastığına gömüp tekrar uykuya dalmaya çalıştı ama iş işten geçmişti. Artık uyumak mümkün değildi. Eskiden geç saatlere kadar uyuyabiliyordu ama yaşı ilerledikçe bu becerisini kaybetmeye başlamıştı.

Çalar saatine baktığındaysa önceki gün uyandığı saate, yani geç saate kadar uyuduğunu fark etti.

Soruşturmasının yarım kalan kısımlarını tamamlayabilmek için günün her anını iyi değerlendirmeliydi ama ayağa kalkar kalkmaz şiddetli bir baş ağrısıyla sarsıldı. Pétur'la harika bir gece geçirmiş olsa da bu kadar içmemeliydi; buna alışkın değildi. Normalde yemeğin yanında sadece bir kadeh şarap içerdi. Ne olursa olsun içki sersemliğini unutması ve ilgisi hızla azalmaya başlasa da davaya odaklanması gerekecekti. Ölen Rus kıza karşı hissettiği sorumluluk dışında şu an onu motive eden tek şey katıksız inadıydı. Magnús'un kazanmasına izin veremezdi. Soruşturma için kendisine yirmi dört saat daha vermesi için o kadar üstelemişken bu akşam raporunu teslim edip polisliğe veda etmeden önce elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Ama asıl sabırsızlıkla beklediği Pétur'la bir sonraki randevusuydu. Bu akşam Hótel Holt'taki akşam yemeğini dört gözle bekliyordu.

2

Kaygan karlı zeminde ayağa kalkmaya çalıştı ama sırtındaki çantanın denge bozan ağırlığıyla bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Aşağı gel" diye seslendi adam.

Genç kadın onun dediğini yaparak yolun geri kalanını sürünerek indi ve aşağıya sağ salim ulaştığında şansına şükretti.

"Batonları bana ver" dedi adam. "Kramponları takacağız ve sen de buz baltanı kullanabilirsin."

Bu kez daha donanımlı bir şekilde, yüreği ağzında yamacı yeniden tırmanmaya başladı.

Yine zorlu bir tırmanıştı ama şimdi botlarındaki kramponlar sayesinde kara daha iyi tutunabiliyordu. Santim santim tırmanıyor, kaymamak için dua ediyordu; en dik noktaya vardığındaysa geriye doğru düşme korkusuyla gözlerini önüne sabitledi. Her biri diğerinden daha zorlu adımlar atarken sonunda daha az çabayla yürüyebildiğini fark ederek zor kısmını geride bıraktığını ve önündeki yolun giderek daha kolay aşıldığını gördü. Rahatlamanın etkisiyle dizlerini büktü ve adamı beklemek için kara çöktü, zihinsel ve fiziksel olarak tükenmişti. Yamaç o kadar dikti ki ne kadar tırmandığı bir yana, adamın peşinden gelip gelmediğini bile göremiyordu ama çığ tehlikesiyle ilgili yarı ciddi sözlerini hatırlayınca ona seslenmeye de korktu. Neden bu adamın onu böyle bir çılgınlığa sürüklemesine izin vermişti ki?

3

Kahvaltı vakti çoktan geçmişti ama şu an midesi yemek yeme düşüncesini bile kaldırmıyordu. Onun yerine biraz nefes alma ihtiyacıyla köşedeki süpermarkete yürüdü. Hava düne göre daha kasvetliydi, gökyüzü yüklü bir gri bulut tabakasıyla kaplanmıştı, rüzgâr mevsime uygun olmayan şiddette esiyordu. Bahar gerçekten bir günde gelip geçmiş olabilir miydi?

Havanın Hulda'nın ruh hali üzerinde olumsuz etkisi vardı. Aslında İzlanda'nın öngörülmez havasının onu etkilemesine izin vermezdi pek ama en azından bugün, yani eski hayatının bu son günü daha umut verici bir başlangıç yapabilirdi.

Dimma'yla ilgili rüyalar gece boyunca peşini bırakmasa da ilk defa iyi uyumuştu. Rüyalar hüzünlüydü ama en azından yıllardır ona rahat vermeyen kâbustan kurtulmuştu. Belki tesadüftü ama Dimma hakkında konuşmanın, özellikle de Pétur gibi iyi bir dinleyiciye anlatmanın ona iyi gelmiş olabileceğini düşünüyordu. Belki günün birinde kızı konusunda ona açılabilecek, onunla ilgili hikâyeler anlatıp ne tatlı, ne hoş bir kız olduğunu söyleyebilecekti.

Hulda süpermarketin koridorlarında amaçsızca gezinip cezbedici bir şey bulamayınca gözüne çarpan tek şeyi alarak çıktı; bir şişe kola ve bir paket Prins Póló çikolatalı gofret. Prins Póló; bu onu geçmişe, İzlanda'nın Doğu Avrupa ile değiş tokuş yaptığı, İzlanda balığı karşılığında Polonya çikolatası aldığı günlere götürdü. Dünya nasıl da değişmişti.

Biraz kendine geldikten sonra ilk iş Reykjanes yarımadasına gidecek, bir taşla iki kuş –hatta daha fazlasını– vurmaya çalışacaktı. Çok geç saate kalmazsa Suriyeli kızla konuşacaktı. Kız dün tutuk-

landığına göre havaalanındaki polis hücresinde gözaltında tutuluyor olabilirdi ama çoktan sınır dışı edilmiş, sabah uçuşlarından biriyle evine gönderilmiş olması da aynı derecede mümkündü, ki bu durumda Hulda onu sorgulama şansını kaçırmış olacaktı. Tanrı aşkına, neden onunla bir görüşme ayarlamamış ya da en azından bu sabah için alarm kurmamıştı? Emekliliğine yaklaştığı şu günlerde dikkati gerçekten de dağılmaya başlamıştı.

Dóra'ya, gizlice çektiği Baldur Albertsson'un fotoğrafını göstermek için Njardvík'teki pansiyona da uğraması gerekecekti. Dóra orada değilse fotoğrafı ona e-postayla gönderebilirdi. Yine de tepkisini o an görmeyi tercih ederdi. Körü körüne çabalamaktan başka bir şey değildi bu belki ama Hulda şu aşamada her yolu denemesi gerektiğini düşünüyordu.

Bu fırsatı değerlendirip Elena'nın öldüğü, daha doğrusu cesedinin bulunduğu koyu incelemek de faydalı olabilirdi. Genç kadının son nefesini başka bir yerde vermiş olma ihtimali her zaman vardı.

Hulda hâlâ damarlarında dolaştığını tahmin ettiği alkolden dolayı aslında araba kullanacak durumda olmadığını anladığında çoktan direksiyonun başına geçmiş, kasabadan çıkıyordu. En son yıllar önce bu duruma düşmüştü. Bir sonraki kavşakta U dönüşü yaptı ve eve dönüp taksi çağırdı.

Arka koltuğa gömülüp nihayet dinlenebilmek ve araba kullanma görevini bir başkasına vermek rahatlatıcıydı, özellikle de Reykjanes'in çift şeritli yolunda kendi külüstüründen çok daha sarsıntısız ve hızlı giden yeni ve lüks bir takside.

Kapkara lav tarlaları gözlerinin önüne seriliyor, katıksız sadeliğiyle görkemli, ancak sonsuza dek tekrarlanan bir nakarat gibi monoton, arabanın camının önünden adeta akıp gidiyordu. Bu lav tarlalarının nasıl oluştuğunu okuduğunu, lavların bir kısmının İzlanda'ya 800'lü yıllardaki insan yerleşiminden öncesine dayandığını, bir kısmının ise daha sonraki patlamalarla oluştuğunu hatırlıyordu. Düz arazinin tepesinde bulutlar Reykjavík'ten uzaklaştıkça ağırlaşıp kararıyordu ve sonunda yağmur tek tük damlalarını ön cama serpiştirmeye başlamıştı.

Lav ve yağmur kombinasyonu Hulda üzerinde sakinleştirici bir etki yarattı ve sonunda uyuklamak için olmasa da günün getirecekleriyle yüzleşebilecek gücü toplamak için gözkapaklarının düşmesine izin verdi. Gözünün önüne bir sürü görüntü geliyordu ama Elena artık ön planda olmayıp Dimma'nın, ardından da Pétur'un giderek belirginleşen figürlerinin arkasına çekiliyordu.

Kaçınılmaz olanı artık kabullenmiş gibi Pétur'u tahmin ettiğinden daha fazla düşündüğünü fark etti. Evet, yaş sinsice yanaşıp onu hazırlıksız yakalamıştı ama getirdiği değişiklikler olumlu da olabilirdi. Belki de sonunda mutlu olabilecek, hafta içi bir akşam geç saatlere kadar oturup yakışıklı bir doktorla hiçbir sorumluluk duygusu olmadan şarap içebilecekti. Arada bir o kâbusu unutmayı hak ediyordu. Hiçbir zaman amiri olarak terfi ettirilmemesi gereken, işe yaramaz birinden emir almamayı hak ediyordu.

Bu düşüncelerle kendinden geçmiş, şoför varacakları yere yaklaştıklarını söyleyerek ona seslenene kadar uyumuştu. Gözünü açtığında nerede olduğunu anlaması bir iki dakikasını aldı: Keflavík Polis Merkezi.

Takside uyuyakalmak şöyle dursun, gün ortasında bile uyumaya alışkın değildi. Havanın etkisi olmalıydı; bugün işler çığırından çıkmış gibiydi. Hulda bir şeyler olacağını seziyordu ama ne olacağını bilmiyordu.

4

Hava artık iyice kararmıştı. Yamacın tepesinde adam ona katıldıktan sonra bir süre düz zeminde yürüdüler ve kafalarına fener takmak için bir süre durdular. Genç kadın şimdi nereye bastığını net bir şekilde görebiliyordu ama fenerin sağladığı sınırlı ışığın ötesindeki her şey karanlığa gömülmüştü. Geceyi geçirecekleri yere yaklaşıp yaklaşmadıklarını sorduğunda, adam başını iki yana salladı. "Daha yolumuz uzun" dedi.

Kar kusursuz görüntüsüyle fenerin ışığında parıldıyor, el değmemiş o tabakaya basmak saygısızlık gibi görünüyordu. Genç kadın doğayla daha önce hiç böyle yoğun bir bağ kurmamıştı. Buzdan prangalar çevrelerine gizemli bir cazibe katıyordu sanki. Bu doğal güzelliğe odaklanarak yolculukla ilgili kaygılarını mümkün olduğunca unutmaya çalıştı.

Bir süre sonra sert ve buzlu yüzey yerini daha derin ve yumuşak bir zemine bıraktı. Kadın bir an durup fenerini kapattı ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Etraflarındaki karlı tepe ve tümseklerin dış hatları belli belirsiz seçilebiliyordu ve rehberi olmadan kesinlikle kaybolacağını tüm netliğiyle anladı; kulübeyi nasıl bulacağı ya da arabaya nasıl döneceği hakkında en ufak fikri yoktu. Bu adam olmadan, böyle bir yerde öleceği neredeyse kesindi.

Bu düşünceyle ürperdi.

Feneri tekrar yakıp başını eğdi ve azimle adamın peşinden gitti. Araları açılınca kadın hızlanarak açığı kapatmaya çalıştı. Acele ettiği için dikkati dağıldı ve birden zemin ayaklarının altında kaymaya başladı. Yumuşak karın içine battığını hissedince bir çukura düştüğünü ve asla çıkamayacağını düşünerek paniğe kapıldı. Çukur korktuğu kadar derin olmasa da sürüklenmekten kurtulmanın bir yolu yoktu, özellikle de sırt çantası onu aşağıya çekerken. Önce titrek bir sesle, sonra sesini yükselte-

rek bağırdı, ta ki adam onu duyup yardımına koşana ve onu dışarı çıkarana kadar. Onun peşinden giderken zaman zaman karların altından akan ve tanıdık şırıltısı dağların insansız sessizliğinde rahatlatıcı bir müziğe dönüşen suyun sesini duyuyordu.

Adam aniden durup arazinin durumunu inceler gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Kadın uzakta bir dağın karanlık siluetini seçebiliyordu, dağın vadilerle kaplı yamaçları beyaz bir tabakayla bulanıklaşmıştı.

Nehrin sesini dinledi ama şırıltısı kesilmişti. Şimdi sessizlikten başka bir şey yoktu.

5

"Şanslısınız" dedi kendini Ólíver olarak tanıtan nöbetçi çavuş. Zayıf bedeninde bir gram fazladan et olmayan uzun boylu bir adamdı. "Hem de çok. Çünkü Suriyeli kız hâlâ burada. Bu sabah onu uçağa bindirecektik ama avukatı ortalığı birbirine kattı. Tahmin edersiniz."

"Avukatı Albert Albertsson mıydı?" diye sordu Hulda.

"Albert mı? Hayır, onu tanımıyorum. Suriyelinin davasına bakan avukat kadın."

"Adı ne?"

"O avukatlardan hiçbirinin adını hatırlamıyorum."

"Hayır, ben sığınmacıdan bahsediyorum."

"Hmm." Ólíver kaşlarını çattı. "Neydi?.. Amena'ydı, sanırım. Evet, Amena."

"Onu neden sınır dışı ediyorsunuz?"

"Bazı yetkililer bu kararı verdi. Benimle ilgisi yok. Ben sadece onu uçağa bindirmekle sorumluyum."

"Onunla konuşabilir miyim?"

Ólíver omuz silkti. "Neden olmasın? Ama o sizinle görüşmeyi kabul eder mi bilmiyorum. Kesin bir şey söyleyemem. Tahmin edeceğiniz üzere bu aralar İzlanda polisinden pek hazzettiği söylenemez. Onunla neden konuşmak istiyorsunuz?"

Adam Hulda'dan otuz yaş kadar küçük olmalıydı ama hem ses tonuyla hem de tavırlarıyla Hulda'nın kıdemine saygı göstermiyordu. Son günlerde genelde durum böyleydi ve genç neslin yönetimi ele geçirmesi, tecrübesinin artık hiçbir değeri yokmuş gibi davranarak onu gereksiz bir konuma oturtması onu fazlasıyla sinirlendiriyordu.

Hulda sabırsızca iç geçirdi. "Araştırdığım bir davayla, buraya yakın bir kumsalda ölü bulunan bir sığınmacıyla bağlantılı."

Ólíver başını onaylarcasına salladı. "Evet, Flekkuvík'te. Hatırlıyorum. Ceset bulunduğunda ben ve meslektaşım olay yerine çağrılmıştık. Yabancı bir kızdı, değil mi? Beklemeye dayanamamış."

"Rus'tu."

"Evet."

"Olay hakkında ne hatırlıyorsunuz?" diye sordu Hulda.

Ólíver kaşlarını çattı. "Çok belli bir şey yok. Yine bir intihar vakasıydı. Sığ suda yatıyordu, belli ki ölmüştü. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Neden bu davayı araştırıyorsunuz?"

Hulda ona kendi işine bakmasını söyleme dürtüsüne direndi. "Yeni bir bilgi geldi. Detaya girme yetkim yok." Ona doğru eğilip "Biraz hassas konu" diye fısıldadı.

Adam yine omuz silkmekle yetindi. Davayla gerçekten ilgilenmediği açıktı. Ayrıca Hulda adamın, onun gibi yaşlı bir kadının polis soruşturmasını yürütebileceğine pek de güvenmediği izlenimine kapıldı.

"Tamam, madem ısrar ediyorsunuz, sizi onunla konuşturacağım" dedi yaramaz bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Hulda öfkeyle karşılık vermemek için kendini zor tuttu.

"Ama görüşme odalarımızın ikisi de şu an dolu" diye devam etti. "Onunla hücresinde konuşabilir misiniz?"

Hulda olduğu yerde kaldı. Adama nazikçe teşekkür edip soruşturmanın bu kısmından vazgeçerek gitmeyi düşünürken aklına başka bir şey geldi. "Evet, elbette olur." Polis teşkilatındaki son birkaç saatinde kayda değer bir şeyler de elde edebilirdi.

"Hemen dönerim."

Adam gözden kayboldu ama hemen döndü.

"Benimle gelin."

Adam onu bir hücreye götürüp kapıyı açtı ve arkasından kilitledi. Kapı kapanır kapanmaz Hulda ürperdi. Çocukken ne zaman bir kabahat işlese büyükannesi hatasını düşünmesi için onu dolaba kapatırdı. Dolap karanlık ve daracıktı. Bu da yetmezmiş gibi büyükannesi kapıyı her zaman kilitlerdi. Hulda'nın ne annesi ne

de büyükbabası bu dolaba kapatma konusunda ona arka çıkmaya cesaret etmişlerdi. Belki de bunun o kadar da kötü bir ceza şekli olmadığını düşünmüşlerdi. Hulda içinse bu eziyete dönüşmüş, ömür boyu dar ve kapalı alanlara hapsolma fobisi geliştirmesine sebep olmuştu. Dikkatini dağıtmak için odaklanabileceği olumlu bir düşünce bulmaya çalıştı. Pétur'la geçirmek üzere olduğu akşam işe yarayabilirdi. Kendisinin ve Elena'nın iyiliği için güçlü olması gerekiyordu.

Suriyeli kız zayıf, solgundu; kamburunu çıkarmış, perişan halde oturuyordu.

"Merhaba, ismim Hulda." Hulda İngilizce konuşmasına rağmen kız tepki vermedi. Duvara sabitlenmiş bir yatakta oturuyordu. Hücrede sandalye yoktu ve Hulda bu durumda kızın yanına oturmanın akıllıca olmayacağı düşüncesiyle kişisel alanına saygı göstererek kapının yanında durdu.

"Hulda" diye tekrarladı, yavaş ve net bir şekilde. "Adın Amena, değil mi?"

Kız başını kaldırdı, bir an Hulda'yla göz göze geldi ve hemen ardından bakışlarını tekrar yere indirip kollarını koruyucu bir tavırla göğsünde kavuşturdu. Çok gençti, henüz otuzunda bile değildi, yirmi beş civarındaydı ve endişeli, hatta korkmuş bir hali vardı.

Hulda devam etti: "Polis teşkilatındanım."

Genç kadının İngilizce bildiğine dair Ólíver'in onu yanlış bilgilendirmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı ki Amena sertçe cevap verdi. "Biliyorum."

"Seninle konuşmalıyım, sadece birkaç soru soracağım."

"Hayır."

"Neden?"

"Beni sınır dışı etmek istiyorsun."

"Bunun benimle bir ilgisi yok" diye onu temin etti Hulda, nazik ve yavaş bir ses tonuyla. "Bir davayı araştırıyorum ve belki sen de bu konuda bana yardım edebilirsin."

"Beni kandırıyorsun. Beni eve göndermek istiyorsun." Amena gözle görülür bir öfkeyle Hulda'ya ters ters baktı.

"Hayır, bunun seninle bir ilgisi yok" diye onu rahatlatmaya çalıştı Hulda. "Ölen bir Rus kızla ilgili. Adı Elena'ydı."

Bunun üzerine Amena aniden canlandı. "Elena mı?" dedi ve ardından coşkuyla "*Biliyordum*. Sonunda" diye ekledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"O öldüğünde garip bir şey oldu. Polis memuruna söyledim."

"Polis memuru mu? Erkek miydi? Adı Alexander mıydı?"

"Erkek, evet. Umursamadı" dedi Amena. İngilizcesi çok iyi olmasa da mesajını iletebiliyordu.

Hulda beceriksizliği ve peşin hükümlü davrandığı için Alexander'a içinde lanet etti. Raporuna yazmayı "unuttuğu" başka ne vardı acaba? Dava sözde çözülmüştü ama Hulda yine de karanlıkta yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

"Neden ölümünde bir tuhaflık olduğunu düşündün?"

"İzin almıştı. İzlanda'da kalmak için. *Evet*'i almıştı." Kız o kelimeyi özellikle vurgulamıştı.

Hulda anladığını göstermek için başını salladı.

Kız devam etti. "Evet'i alan kimse bunu yapmaz. Denize atlamaz. Çok mutluydu, aşağıda, resepsiyonda oturuyor, bütün akşam telefonda konuşuyordu. Çok mutluydu. Hepimiz çok mutluyduk. İyi bir kızdı. İçten. Dürüst. Rusya'da zor bir hayatı vardı. Ama sonra... ertesi gün öldü. Öldü işte."

Hulda başını salladı; Elena'ya dair bu iyimser tablonun bir ölçüde arkadaşlıklarına ve Suriyeli kızın oturma izni almakla ilgili kendi duygularına bağlı olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak dinlemişti anlatılanları.

Kapalı alan Hulda üzerinde etkisini göstermeye, odaklanma becerisini bozmaya başlamıştı. Ter içinde kalmış, elleri kayganlaşmıştı ve kalbi küt küt atıyordu. Görüşmeyi bir an önce bitirip buradan gitmeliydi. "İzlanda'ya fahişelik yapmak için getirilmiş olabilir mi?" diye sordu.

Bu soru Amena'yı çok şaşırtmıştı. "Ne? Fahişe mi? Elena mı? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Mümkün değil." Hulda'nın sorusunun zihnine ektiği küçük şüphe tohumunu çürütmenin bir yolunu ararcasına doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu sanki. "Hayır, hayır, eminim. Elena fahişe değildi."

"Bir adamın arabasına binerken görülmüş. Dört çekerli büyük bir arabası olan kısa boylu, şişman bir adammış. Belki de müşterisiydi..."

"Hayır, hayır. Avukatıdır. Bunun büyük bir arabası vardı." Amena bir an düşündükten sonra devam etti. "Ama şişman değildi. Adını hatırlamıyorum. Benim avukatım değil; benim avukatım kadın."

"Büyük arabadaki adam kim olabilir sence? Elena'nın tanıdığı biri mi?"

Amena başını iki yana salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Hulda konuşmayı sonlandırmaya karar verdi. Klostrofobisi öyle bir hal almıştı ki terden sırılsıklam olmuş, zihinsel olarak tükenmişti. Ama Amena bir şey söylemesine fırsat bırakmadı. "Bana yardım etmelisin. Ben sana yardım ettim. Eve dönemem. Mümkün değil!" Genç kadının sesindeki belirgin çaresizlik Hulda'da içgüdüsel bir acıma duygusu uyandırdı.

"Şey, bir şey yapabilir miyim bilmiyorum... ama nöbetçi memura bundan bahsedeceğim. Tamam mı?"

"Bana yardım etmesini söyle. Benim sana yardım ettiğimi anlat. Lütfen."

Hulda tekrar başını sallayıp konuyu değiştirdi. "Elena'ya ne olduğuna dair fikrin var mı? Birinin onu öldürmek için bir sebebi var mıydı ve varsa, kim?"

"Hayır" diye cevap verdi Amena anında. "Hiçbir fikrim yok. Sadece o avukatı tanıyordu. Hiç düşmanı yoktu. Çok iyi bir kızdı."

"Anlıyorum. Benimle konuştuğun için teşekkürler. Umarım işin hallolur. Elena'yı tanıyan biriyle konuşabildiğime sevindim. Başına gelen şey çok üzücü. Yakın arkadaş mıydınız? En iyi arkadaşın mıydı?"

"En iyi arkadaş mı?" Amena başını iki yana salladı. "Hayır, ama arkadaştık. Onun en iyi arkadaşı Katja'ydı."

"Katja mı?"

"Evet, o da Rus."

"Rus mu?" Hulda o kadar şaşırmıştı ki boğulma hissini bir an da olsa unuttu. "İki Rus kız mı vardı?"

"Evet. Buraya birlikte gelmişler. Katja ve Elena."

Lanet olsun, diye düşündü Hulda. Katja belki de aylar önce ülkeyi terk etmişti, ki bu çok moral bozucuydu çünkü Hulda onunla konuşmak istiyordu. Kurbana daha yakın olması, aklından neler geçtiğini, kimlerle bağlantısı olduğunu, birinden korkup korkmadığını ve seks endüstrisinde çalışmak üzere getirilip getirilmediğini daha iyi anlamak isterdi.

"Katja nerede biliyor musun?" diye sordu, olumsuz cevap alacağını varsayarak. "Ona da oturma izni verildi mi?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Hulda kalbinin yeniden hızlandığını hissetti ama şimdi panik yerine heyecandan hızlanmıştı.

"Ortadan kayboldu."

"Ortadan mı kayboldu? Nasıl yani?"

"Evet, ortadan kayboldu. Ya da kaçtı. Belki de saklanıyordur. Ülkeyi terk etmiş de olabilir. Bilmiyorum."

"Ne zaman ortadan kayboldu?"

Genç kadın alnını buruşturdu. "Elena ölmeden önce. Birkaç hafta önce. Belki bir ay. Emin değilim."

"Merak etmediniz mi? Polis ne tepki verdi?"

"Evet... evet, tabii ki. Ama o kaçtı. Ben de aynısını yapmalıydım... Ve sanırım kimse de onu bulamadı."

"Peki ya Elena, bu duruma o ne tepki verdi? En iyi arkadaş olduklarını söylemiştin, değil mi?"

"Şey... İlk başta kızdı. Katja'nın aptallık ettiğini düşündü. İkisinin de oturma izni alacağını düşündü. Ama sonra..." Amena'nın yüzü ciddileşti. "Sonra endişelendi. Çok endişelendi."

Hulda cevap alabileceğini düşünmeden "Neden ortadan kaybolmuş olabilir?" diye sordu.

Amena başını iki yana salladı. "Öylece gitti, ona ülkeyi terk etmesinin söylenmesini istemedi. Buradaki insanlar..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Çaresiz. Evet, hepimiz çaresiziz."

"Katja nasıl biriydi?"

"İyi. Cana yakın. Çok güzel."

"Elena değil de o fahişe olarak çalıştırılmış olabilir mi?"

"Hayır. Hayır, hiç sanmıyorum."

"Anlıyorum." Hulda görüşmeye kendini iyice kaptırmıştı ama şimdi klostrofobi duygusu yepyeni bir güçle üzerine çullanmıştı.

Yardımları için Amena'ya bol bol teşekkür etti ve Ólíver'in kapıyı açıp onu dışarı çıkarması için gerginlikten titreyerek kapıyı tıklattı.

"Unutma" dedi Amena sessizliği bozarak. "Bana yardım edeceksin."

Hulda başını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

O an kapı açıldı.

"İstediğinizi aldınız mı?" diye sordu Ólíver gerçek bir ilgi göstermeden.

"Seninle konuşmamız gerek. Hemen" diye atıldı Hulda, amirin alt rütbeli birine hitap eden ses tonuyla.

Ólíver kapıyı kilitlemeden önce Hulda dönüp hücreye tekrar baktı ve Suriyeli kızın kapı eşiğindeki çaresiz ifadesini gördü.

6

Nehir artık yüzeye çıkmıştı ve onlar da dağlarla çevrili dar bir vadinin ortasındaki nehrin kıyısında yürüyorlardı.

"Bak" dedi adam aniden, karanlığı işaret ederek. "Kulübe orada."

Genç kadın gözlerini adamın işaret ettiği yöne dikip hafif puslu karın arasından baktı. Ancak biraz daha yaklaşınca beyaz fonda yavaş yavaş şekillenmeye başlayan küçük siyah bir noktayı ve koyu ahşap duvarların üzerindeki eğimli çatıyı görebildi; medeniyetten uzak küçük bir kulübeydi bu.

Oraya vardıklarında pencerelerle kapının karla kaplı olduğunu gördüler. Adam kapıdaki karları sıyırdı ama kapının donmuş olduğunu fark ettiler ve ancak uzun bir uğraştan sonra açmayı başardılar. İçeri girdiklerinde genç kadın sırt çantasını çıkarıp ağırlığından kurtulduğu için rahatladı. Zifiri karanlıktı ama kafalarındaki fenerin ışığı düştüğü her yeri aydınlatarak dört, belki de daha fazla kişinin yatabileceği sayıda ranzayı gözler önüne serdi. Nefesini düzene sokmak için yataklardan birine oturdu.

Kulübe son derece ilkeldi. Küçük bir masa, birkaç sandalye ve ranzalardan başka bir şey yoktu. Amaç muhtemelen yolculara konfor sağlamaktan çok, İzlanda'nın vahşi doğasında hayatta kalmaları için basit bir barınak sağlamaktı.

"Biraz su getirebilir misin?" dedi adam boş şişeyi ona uzatarak.

"Su mu?"

"Evet. Nehre in."

Bu defa tek başına ve sadece feneriyle silahlanmış olarak gecenin karanlığına çıkma düşüncesi gözünü korkutsa da adama boyun eğdi. Kulübe bir yamacın üzerindeydi ve küçük nehre iniş yolu dikti. Yürü-

yürüyüşün en zor kısmını geride bıraktıklarında kramponları çıkardıkları ve zemin son derece kaygan olduğu için küçük adımlarla aşağı indi. Takılıp yamaçtan aşağı yuvarlanmak ve dipteki ıslak karın içine düşmek, isteyeceği son şeydi.

Güvenli bir şekilde nehir kıyısına vardığında, şişeyi buz gibi suya daldırıp dolmasını bekledi, sonra bir süre oyalanıp gizlice içti. Saf, berrak ve buzuldan geldiği için buz gibi olan su uzun yürüyüşün ardından ferahlatıcı bir etki yaratmıştı.

Tekrar kulübeye döndüğünde, nehirden yukarı tırmanırken terlediği için kabanını çıkardı. Adam mumları yakmakla meşguldü; kulübede elektrik ya da sıcak su olmadığını söylemişti zaten. Genç kadın ona yardım etti ve biraz sonra on küçük, titrek alev fazla sıcaklık vermese de içerideki kasveti dağıtmaya yardımcı oldu.

"Kabanını tekrar giymelisin" dedi, "yoksa birazdan tekrar üşürsün. İçerideki sıcaklık dışarıdaki ile aynı."

Genç kadın başını salladı ama adamın dediğini hemen yapmadı. O koca kabanı tekrar giymeyi, en azından şimdilik göze alamazdı.

İzlanda dilinde sprittprímus dendiğini ve nasıl tercüme edileceğini bilemediğini söylediği bir sobayı çıkartıp yaktı ve biraz kuru fasulye ısıttı. Genç kadın kendi payına düşeni hemen yedi. Nehirden gelen soğuk su eşliğinde çok lezzetliydi ve içini ısıttı ama etkisi uzun sürmedi. Hareketsizlikten soğuk yavaş yavaş kemiklerine işlemeye başlamıştı. Isıtmasız kulübede oturmanın dışarıda karda oturmaktan farkı yoktu.

Kabanını tekrar giydiğinde artık çok geçti, soğuk pençesini içine iyice geçirmişti. Dişleri takırdayarak küçük alanda ileri geri yürüyor, el ve ayak parmaklarındaki dolaşımı yeniden sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Senin için biraz su kaynatayım" dedi adam. "Çay ister misin?"

Genç kadın başını sallayarak onayladı.

İçtiği her yudum çay donmuş vücuduna hafif bir sıcaklık yaysa da çok geçmeden tekrar titremeye başlıyordu.

Adam aniden ayağa kalktı ve sırt çantasına uzandı.

Biraz utanmış gibi tereddütle "Senin için..." diye söze başladı. "Senin için bir şey getirdim."

Genç kadın ne tepki vereceğini bilemedi. Adamın sesi dostçaydı; kor-

kacak bir şey olmadığını hissetti. Ona bir hediye mi almıştı? Neden? Kendisi ona bir şey almamıştı.

Adam sırt çantasını açtı ve neredeyse telaşla bir şeyler aramaya başladı.

"Kusura bakma... Buralarda bir yerde olması gerekiyor... Çok üzgünüm."

Genç kadın endişeyle bekledi.

Sonunda adam ona karanlıkta yaldızlı ambalaj kâğıdına benzeyen bir şeye sarılmış, küçük bir kutu uzattı.

"Al, bu senin" dedi neredeyse kekeleyerek. "Küçük bir şey sadece, fazla değil."

Genç kadın "Neden?" diye sormak istedi ama sormadı.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı ve kutuyu alıp ambalajını buz gibi parmaklarıyla beceriksizce açtı. İçinden küçük siyah bir kutu çıktı, bir kuyumcudan alındığı belliydi.

"Açayım mı?" diye sordu, cevabın hayır olmasını umarak.

"Evet, evet, aç hadi."

Kutunun içindeki bir çift külpe ve küçük yüzüğü gördü.

Bu ne anlama geliyordu?

Hiçbir şey söylemeyip sadece hediyelere baktı. Nişan yüzüğü ya da benzer bir şey olmamasını umdu. Ama hayır, tabii ki olamazdı...

Başını kaldırdığında adam onu izliyordu.

"Kusura bakma, alışveriş merkezinde yolculuk için bir şeyler alırken gördüm sadece. Güzel bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. İstersen onu iade edip başka bir şey alabilirsin. Ne bileyim, bir bilezik, ayakkabı ya da öyle bir şey..."

Genç kadın "Teşekkürler" diye cevapladı ve ardından tuhaf bir sessizlik geldi.

"Yarın sabah erkenden yola koyuluruz" dedi adam, hemen konuyu değiştirerek. "İyi uyumalısın."

7

Ólíver küçümseyici bir gülümsemeyle "Umarım işe yarar bir şeyler öğrenmişsinizdir" dedi Hulda'ya. "Başka bir şey yoksa diğer işlerimi halletmeliyim."

Hulda adamın imalı konuşmasına aldırmadan "Geçen yıl sığınmacı pansiyonundan kaybolan Rus kız hakkında bir şey biliyor musunuz?" diye sordu.

"Kaybolan mı? Evet, şimdi siz söyleyince hatırladım. Kayıp bir sığınmacı hakkında bilgi almak için başvuruda bulunmuştuk. Genç bir kızdı. Ama nereli olduğunu hatırlamıyorum."

"Bakabilir misiniz?"

Ólíver gözlerini devirdi. "Evet, sanırım. Bana telefon numaranızı verin, vaktim olduğunda arar, haber veririm." Ardından yine o sinir bozucu kibirli gülümsemeyle baktı.

"Hemen bakabilir misiniz?" Hulda bunu öyle otoriter bir ses tonuyla söyledi ki adam irkildi.

"Hemen mi? Şey, tamam, sanırım..."

Uzun süredir acı çekiyormuş gibi bir tavırla bilgisayarın başına oturdu.

Bir süre tuşları tıkırdattıktan sonra "Evet, Rus" dedi.

"İsmi Katja mı?" diye sordu Hulda.

Adam ekrana baktı. "Evet, öyle."

"Ne olmuş?"

Adam sinirlenerek "Okumama fırsat verirseniz söyleyeceğim" dedi.

Hulda iç geçirdi.

"Evet, onu kaybetmişiz" diye onayladı adam sonunda.

"Onu kaybetmek mi?" diye tekrar etti Hulda, adamın kelime seçimine şaşırarak.

"Evet, pansiyona bir daha dönmedi. Çok sık olmasa da böyle durumlarla karşılaşıyoruz. Bazen bir yanlış anlaşılma oluyor, bazen de adada olduğumuzu unutarak kaçmaya çalışıyorlar. Ama er geç ortaya çıkıyorlar." Biraz düşünüp "Neredeyse her zaman" diye düzeltti.

"Ama bu genç kadın ortaya çıkmadı, değil mi?"

"Hayır, çıkmadı. En azından şimdilik. Ama onu bulacağız."

"Bir yılı geçmiş. Bu konuda hâlâ iyimser misiniz?"

"Şey, davayla ben ilgilenmiyordum, o yüzden bilemem."

"Kim ilgileniyordu?" diye sordu Hulda sabırsızca.

Ólíver başını iki yana salladı. "Aslında doğrudan ilgilenen biri yok sanırım. Dosya hâlâ açık. Er geç bulunacaktır."

Hulda başını sallayarak onayladı. "Anlıyorum."

"Belki ülkeden gitmiştir" dedi adam umutlu bir ifadeyle. "Deniz yoluyla filan. Kim bilir? Açıkçası bu sorunu ortadan kaldırır." Ardından sırıttı.

"Onu aradılar mı?"

"Bildiğim kadarıyla sistematik bir şekilde aramadılar. Etrafa sorduk ama yeterli ipucu bulamadık."

"Sakın bana, çok daha önemli durumlar olduğu için kimsenin onu aramadığını söylemeyin."

"Öyle de diyebiliriz" diye cevapladı Ólíver, utanmış görünme nezaketini bile göstermeden. Ama hakkını da vermek gerekirdi ki en azından Hulda'yı daha ciddiye almaya başlamıştı. Belki Hulda Ólíver'e biraz sert davranmıştı; normalde bu kadar kaba değildi ama son birkaç gün son derece zor geçmişti.

"Beni gideceğim yere bırakmanız mümkün mü?" diye sordu, daha kibar bir sesle. Hâlâ yorgundu ve gözlerinin arkasında başlayan zonklamanın farkındaydı.

"Nereye?"

"Elena'nın cesedinin bulunduğu koya. Neydi adı? Flekkuvík mi?"

Ólíver onu geri çevirecekmiş gibiydi; Hulda hayır cevabını

kabul etmeyeceğini göstermek için ricasını kaşlarını çatarak destekledi. Sonunda adam gönülsüzce kabul etti. "Tamam, gidelim o halde."

8

Adam genç kadının hemen üstündeki ranzaya tırmandı. Bu yakınlık onu fazlasıyla rahatsız etse de elinden bir şey gelmezdi. Biraz ışık olsun diye mumlardan birini yatağın yanındaki sandalyeye yerleştirmişti. Pillerini boşa harcamamak için adamın kapatmakta ısrar ettiği fenerler masada duruyordu. Genç kadın kalın bir kazak ve yünlü iç çamaşırlarıyla güçlükle uyku tulumunun içine girdi ve olabildiğince kıvrılarak yattı. Sonra mumu söndürdü, karanlık üzerine çöktü ve ancak pencerelerin soluk gri hatları belirginleştiğinde rahatladı.

Tanrım, çok üşüyordu, çok. Soğuğu bütün vücudunda hissediyordu. Uyku tulumunun boyun kısmını kapatmaya çalıştı, sıcaklığın kaçmaması için tulumu sıkıca kavradı ve son çare olarak başını da içine soktu. Sadece burnu ve ağzı için küçük bir açıklık bırakarak boşluğu kapattı. Ama yine de ısınamadı.

Normalde hemen uykuya dalardı ama burada, bu yabancı ortamda uyuyamıyordu. Öylece uzanıp uykusunun gelmesini beklerken boğulma hissini yenmek için boşuna çabaladı.

9

Keflavík'ten ayrıldıktan on dakika sonra Vatnsleysuströnd yönüne döndüler.

"Kıyıdan beş dakika ileride" dedi Ólíver iç geçirerek. "Sonra o zahmete değeceğini düşünüyorsanız denize doğru biraz daha yürümeniz gerekecek."

"Yürüyeceğiz demek istiyorsunuz sanırım" dedi Hulda, bundan daha doğal bir şey olamazmış gibi. "Tam yerini göstermek için benimle geliyorsunuz."

Bunun üzerine Ólíver boyun eğmişçesine başını salladı.

Kıyıya iniyormuş gibi görünen bir yolun yanında durdu. Bir taş yığını yolu kapatmıştı. "Arabayla bu noktaya kadar gidebiliyoruz" diye açıkladı. "Bariyerin etrafından dolaşamayız."

Koy Hulda'nın beklediğinden daha uzaktaydı ve hava da berbattı. Gerçekten bu işkenceyi çekecek miydi?

"Oraya yürümemiz ne kadar sürer?" diye sordu kuşkuyla.

Ólíver onu değerlendirircesine süzerken yüz ifadesi ne düşündüğünü ele veriyordu; onun gibi yaşlı bir kadın ne kadar hızlı hareket edebilirdi ki?

"Aşağı yukarı on beş dakika kadar" diye bir tahminde bulundu ve saatine bakıp "bakın, benim buna ayıracak vaktim gerçekten yok ve orada da bir şey bulamayacaksınız" dedi.

Adamın tepkisi Hulda'nın kararını değiştirdi. Tavırları öyle sinir bozucuydu ki –tabii kendi içki sersemliğinin de etkisi yok değildi– Hulda onu denize kadar peşinden sürüklemeye karar verdi.

"Elimizden geleni yapacağız" diyerek arabadan indi ve yola koyuldu. Omzunun üzerinden baktığında Ólíver'in isteksizce de olsa

peşinden geldiğini gördü. Yağmur hâlâ çiseliyordu ve rüzgâr sahilde çok sert esiyordu ama Hulda üzerinde canlandırıcı bir etkisi de olmuştu. Belki zihin bulanıklığı ve onunla birlikte baş ağrısı da tümüyle kaybolurdu. Denize yakın olmak ruh haline de iyi gelmişti; her adımda gerginliğinin azaldığını hissedebiliyordu. Her iki tarafı da kendine özgü ıssız bir güzelliğe sahip yosun kaplı lav tarlalarıyla çevrelenmiş pürüzlü taş yolda, başlarını rüzgâra karşı eğerek ilerliyorlardı. Tepelerinde uçan tek tük kuş dışında, yalnızca o ve Ólíver orada hareket eden figürlerdi. Bölge, burada yalnız olduğunuzu düşündürecek kadar yoldan uzak olduğu için, yakınlarda çiftlikler olduğunu tahmin etmek de zordu. Hulda yürürken Elena'nın böyle ıssız bir yerde ne aradığını merak etti. Buraya kendi isteğiyle mi gelmiş ve kazayla mı ölmüştü? Kendi canına mı kıymıştı, yoksa kimliği belirsiz biri tarafından pusuya düşürülüp öldürülmüş müydü?

"Buralarda bir araca rastlamadınız, değil mi?" diye sordu Hulda, rüzgâra karşı sesini yükselterek.

"Ne? Hayır" diye homurdandı Ólíver. Kambur duruşu ve asık yüzü Reykjavík CID'den yaşlı bir kadınla kıyıya yürümekten daha önemli işleri olduğu mesajını veriyordu adeta.

Hulda, Njardvík'teki pansiyondan yirmi kilometreden daha uzakta olduklarını düşündü; yürüme mesafesi olduğu söylenemezdi. Alexander'ın raporu diğer yönlerden olduğu gibi bu yönden de eksikti, cesedin tam olarak nerede bulunduğu belirtilmemişti. Birileri Elena'yı buraya getirmiş olmalıydı; akla yatkın geliyordu. Alexander bu detayı da görmezden gelmiş olmasına rağmen denize inen son kısmın araç girişine kapalı olması da önemliydi.

"Bu yol trafiğe yakın zamanda mı kapatıldı?" diye sordu Hulda.

"Hayır, yıllar önce kapatıldı. Artık burada kimse yaşamıyor. Yol üzerindeki birkaç metruk bina dışında bir şey yok."

"Yani biri sahile ceset taşımış olamaz mı?"

"Aklınızı mı kaçırdınız? Kadın koyda ölmüş olmalı. Bana sorarsanız bu bir kaza ya da intihardı. Hiç işlenmemiş bir suçu çözmeye çalışarak zamanınızı boşa harcıyorsunuz" diye ekledi adam açıkça. "İlgilenecek yeterince acil vaka var."

Manzara kasvetliydi ve yaşanılası bir yere benzemiyordu; oraya buraya tutunmuş soğuğa dayanıklı tek tük bitki ve tek başına sıska bir ağaç vardı.

Terk edildikleri her hallerinden belli olan binalara ulaşmaları uzun sürmedi. Biri, içi boş bir kabuktan ibaret iki katlı bir evdi; çift üçgen çatısı hâlâ sağlamdı ama duvarlarındaki gri beton blokları bu hava koşullarında çıplak kalmış, pencereleri ve kapıları içerisi görülebilecek kadar delik deşik olmuştu. Diğeri ise tek katlı, kırmızı çatılı, beyaz duvar boyası soyulmuş daha ufak bir evdi. Oraya vardıklarında Hulda durup etrafı inceledi ve herhangi bir yerleşim yerinden görülmediklerini fark etti. Yol kenarına park etmiş polis arabası bile gözden uzaktı. Elena'nın hiçbir tanığın olmadığı bu ıssız yerde öldürüldüğüne her zamankinden daha fazla ikna olmuştu. *Burada ne işin vardı Elena?* diye tekrar sordu kendine. *Ve yanında kim vardı?*

Burası mayıs ayında bile bu kadar ıssız ve soğukken Elena kışın ortasında buraya geldiğinde kim bilir ne haldeydi? Aklından neler geçiyordu? Neler olacağına dair en ufak fikri var mıydı? İzlanda'da kalmasına izin verileceğini yeni öğrendiğini de unutmamak gerekirdi. Mutluluktan havalara uçmuştu belli ki ve her zamankinden daha umursamaz davranmıştı, bu yüzden yanındaki kişinin ona zarar vereceğini anlayana kadar...

"Cesedin bu kadar çabuk bulunması da tamamen tesadüftü" dedi Ólíver, onu düşüncelerinden koparark. "Buraya pek fazla insan gelmez, özellikle de kışın ama yürüyüşçü bir grup onu bulmuş. Polisi aradılar, ben ve ortağım da olay yerine geldik."

Ólíver konuşmaya başladığında koy göründü.

Büyük olmasa da sade bir güzelliği vardı ve tokat gibi insanın suratına çarpan fırtınaya rağmen deniz de huzur vericiydi. Hulda bir an kendini iyi hissetti, denizin görüntüsü ve kokusu onu bir anda Álftanes'teki eski evlerine, felaketten önceki günlere, ailesinin tam bağrına taşıdı. Sonra o his kayboldu ve düşünceleri bir yıl önce belki de aynı noktadan aynı manzarayı izleyip aynı huzuru hisseden Elena'ya kaydı.

"Onu kumsalda yüzüstü yatarken bulmuşlar. Kafasında darbeler vardı ama darbeleri nasıl aldığını bilmiyoruz. Düşüp kafasını

çarpmış ve bayılmış olmalı. Ölüm sebebi boğulma."

Hulda, bedeni artık orada olmasa da Elena'ya mümkün olduğunca yaklaşma ihtiyacıyla kaygan kayaların üzerinden su kenarına doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

"Tanrı aşkına, dikkat edin!" diye seslendi Ólíver. "Bacağınızı kırarsanız sizi arabaya taşımam."

Hulda durdu. Yeterince uzaklaşmıştı. Elena'nın sığ suda yattığını hayal edebiliyordu. Deniz çok acımasızdı: İzlandalılara hayat veriyordu ama korkunç bir bedel ödetiyordu. Faxaflói Körfezi'nden karla kaplı Esja Dağı'na bakarken yüreği sadece Elena için değil, kendisi için de kanıyordu. Eski hayatını, eski güzel günlerini özlüyordu ve Pétur iyi bir arkadaş olsa da bu dünyada kendini yapayalnız hissediyordu. Bu duyguyu o anki kadar güçlü hissetmemişti hiç.

10

Ekip arabasına döndüklerinde Ólíver "Boşa zaman kaybı" diye homurdandı.

"Yerinizde olsam bu kadar emin konuşmazdım" dedi Hulda.

"Arabanızı nerede bıraktınız? Polis merkezinde mi?"

Hulda bunun son derece normal bir çalışma biçimi olduğu havasını vererek "Ben... arabayla gelmedim" diye itiraf etti, biraz da utanarak.

Ólíver sinsice sırıtmıştı sanki. "Sizi Reykjavík'e götüreyim mi?" diye teklif etti, pek de hevesli görünmeden. "Bu kadar yolu geldiğimize göre çok da bir şey kalmadı."

"Teşekkürler ama Njardvík'teki pansiyona uğramalıyım. Beni oraya bırakmanız çok daha makbule geçer."

"Haklısınız" dedi adam.

Yağmur şimdilik dinmiş görünse de bulutlar hâlâ Keflavík'in üzerine çökmüş, her an yeni bir sağanağın gelebileceğine işaret ediyordu.

Gidecekleri yere vardıklarında Hulda "Yardımınız için çok teşekkürler" diyerek aceleyle arabadan indi ve Ólíver'in arkasından baktı.

Elena'nın yaşadığı son yer.

Hulda, Elena'nın ölümünü araştırmaya karar verdikten sonraki kısa sürede, genç kadınla arasında güçlü bir bağ hissetmeye başlamıştı. Ve şimdi, aniden bastıran bahar yağmurunun altında, pansiyonun önünde dururken bu duyguyu her zamankinden daha güçlü hissediyordu. Şimdi vazgeçemezdi, bütün sezgileri ona gerçeğe çok yaklaştığını söylerken bunu yapamazdı. Ama bu bir günün, yani son gününün yeterli olmayacağından korkuyordu.

Ama şanslıydı. Dóra resepsiyonda oturmuş, gazete okuyordu.

"Tekrar merhaba" dedi Hulda.

Dóra başını kaldırdı. "Ah, merhaba. Tekrar mı geldin?"

"Evet. Seninle kısaca konuşmalıyım. Haber var mı?"

"Haber mi? Hayır, burada hiç haber olmaz." Dóra gülümseyip gazeteyi katladı. "Yeni insanlar gelir evet, ama hep aynı şeyler olur. Yoksa Elena'dan mı bahsediyordun?"

"Aslında evet."

"Hayır, yeni bir haber yok. Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Yavaş yavaş ilerliyor" dedi Hulda. "Biraz oturup sohbet edebilir miyiz?"

"Elbette, bir sandalye al. Telefonun yanında tabure var." Dóra resepsiyon masasının yanında, üzerinde eski tip bir telefonla bu zamanda pek görmediğimiz ciltli bir telefon rehberinin bulunduğu sehpayı işaret etti.

"Aslında kimsenin gelmeyeceği bir yeri kastetmiştim" dedi Hulda.

"Ah, burada kalanların hiçbiri İzlanda dilini anlamıyor. Ayrıca resepsiyonu da mümkün olduğunca boş bırakmamaya çalışıyorum. Bu konuyu detaylıca konuştuğumuza göre uzun sürmeyecektir sanıyorum."

"Hayır, sürmeyecek" dedi Hulda, pes ederek. Tabureyi getirip resepsiyonda oturan Dóra'nın karşısına yerleşti.

"Bana Katja'dan bahseder misin?"

"Katja mı? Kaçan kız mı?"

"Ta kendisi."

"Evet, onu hatırlıyorum. Rus, Elena gibi. Yakın arkadaşlardı sanırım. Sonra bir gün ortadan kayboldu."

"Neden kaybolmuş olabileceği araştırıldı mı?"

"Sanırım. Bir polis gelip sorular sordu ama ona bir şey söyleyemedim. Belki bir yerlere takılmıştır, diye düşündüm ama bir daha hiç ortaya çıkmadı. Onu buldular mı bilmiyorum ama buraya hiç dönmedi."

"Hâlâ kayıp."

"Ah, öyle mi? Onunla iyi anlaşırdım. Umarım her neredeyse iyidir."

"Onun kaybolmasını Elena'nın ölümüyle ilişkilendiren oldu mu?"

"Şey, onun ölümü bir süre sonraydı." Dóra düşündü. "Ama hayır, sanmıyorum. Meslektaşın Elena hakkında beni sorguladığında da bundan bahsetmedim."

"Alexander mı?"

"Evet. Pek istekli görünmüyordu. Davayla pek ilgili görünmüyordu. Sen daha ilgili görünüyorsun." Dóra gülümsedi. "Biri beni öldürseydi davayla kesinlikle senin ilgilenmeni isterdim."

Hulda bu kara mizaha gülümsemedi. "Dün bana Elena'nın bir yabancının dört çekerli arabasıyla gittiğini söyledin."

"Evet" diye onayladı Dóra.

"'Kısa, şişman ve çirkin' biri dedin."

"Evet."

"Dün akşam davayla dolaylı bağlantısı olan bir adamla tanıştım, yani Elena'yla tanışmış olması mümkün. Onun da dört çekerli arabası var." Hulda, Dóra'nın bütün arazi aracı kullanan adamların birbirine benzediği türünde bir yorum yaptığını hatırladı. Belki aynı aracı birden çok defa gördüğü için böyle bir izlenime kapılmıştı; belki de Baldur Elena'yı kardeşi Albert'ın arabasıyla almıştı. Bunu yakında öğrenecekti. Hulda telefonunu almak için çantasını karıştırdı. Hemen bulamayınca ve sabahtan beri de hiç bakmadığını şimdi fark edince evde unutmuş olabileceğini düşünerek dehşete kapıldı.

"Affedersin" diye mırıldandı. "Bir saniye."

Ah, oradaydı işte. Hulda rahat bir nefes aldı. "Şöyle ki, bende onun fotoğrafı var. Şimdi buluyorum..."

Ama telefonu açılmadı. Şarjı mı bitmişti? Hay aksi.

"Bu telefona uyacak şarj aleti var mı?" diye sordu Dóra'ya. "Şöyle..." Güç girişini gösterdi.

"Bakabilir miyim?" Dóra telefonu alıp bir düğmeye bastı ve telefondan bir ses yükseldi. "Kapatmışsın. Al."

Hulda o an önceki gece telefonunu kapattığını belli belirsizce hatırladı. "Kusura bakma" dedi yüzü kızararak. Bugün her şey ters gidiyordu.

Fotoğrafı ararken telefondan, ona mesaj geldiğini belirten tiz bir bip sesi yükseldi. Sonra tekrar, tekrar, tekrar aynı ses duyuldu.

"Neler oluyor?" dedi Hulda yüksek sesle, Dóra'dan çok kendi kendine. Mesajlar ekranında birbiri ardına belirdi.

BENİ HEMEN ARA
BENİ BİR AN ÖNCE ARA!
HEMEN MERKEZE GEL!
HULDA, HEMEN BENİ ARA!

Mesajların hepsi amiri Magnús'tan gelmişti. Alexander'dan da bir mesaj vardı: "Hulda, beni arayabilir misin? Seninle soruşturma hakkında konuşmak istiyorum. O dosyayı tekrar açmaya hiç gerek yok." Alexander'a cevap vermeyecek, onu aramayacaktı.

Ama Magnús'un mesajlarını görmezden gelemezdi. *Neler oluyordu?*

Pek de umurunda değildi.

"Bir dakika, Dóra. Kısa bir görüşme yapmalıyım." Hulda kalbi küt küt atarak Magnús'un numarasını seçti ama sonra duraksadı. Onunla konuşmayı gerçekten istiyor muydu? İyi bir haber verme ihtimali var mıydı? Peki yoksa ne istiyor olabilirdi? Aylardır onunla neredeyse hiç konuşmamış, baktığı davalara biraz olsun ilgi göstermemişti. Ama şimdi onu –neredeyse– kovmuşken onunla iletişim kurma çabasına girmişti. Birinin başını mı ağrıtmaya başlamıştı yoksa?

Kendini toparlayıp arama düğmesine bastı.

Magnús ikinci çalışta telefonu açtı. Bu bile olağandışı bir durumdu.

"Hulda, hangi cehennemdeydin? Tanrı aşkına!" Hulda Magnús'un öfkeli anlarına sık sık tanık olmuştu ama şimdi sesini duyunca daha önce onu hiç bu kadar öfkeli hatırlamadığını fark etti.

Derin bir nefes aldı. "Elena'nın cesedinin bulunduğu yeri görmek ve birkaç ipucunu takip etmek için Reykjanes'e gittim. Bugün davaya devam etmemi istedin."

"İstedim mi? Sadece sana *izin* verdim ben. Arada fark var. İpu-

cu mu dedin? Boşa kürek çekiyorsun Hulda! O Rus kadını kimse öldürmedi."

"Aslında iki kadın var" diye araya girdi Hulda.

"İki mi? Ne demek istiyorsun? Her neyse, bunun konuyla ilgisi yok. Hemen buraya gel. Duydun mu beni?"

"Bir sorun mu var?"

"Emin ol ki var. Kıçını kaldır ve buraya gel. Konuşmalıyız."

Ve telefonu kapattı. Hulda Magnús'un ona haksızlık ettiğini hep hissederdi ama hiç bu kadar kaba olmamıştı. Ciddi bir sorun vardı.

Hulda şaşkın halde resepsiyona oturdu. Ne olduğunu bilmemek berbat bir duyguydu. Bunun Áki'yle ilgili olduğundan başka bir şey aklına gelmiyordu. Farkında olmadan meslektaşlarının soruşturmasını mı mahvetmişti? Eğer öyleyse, Magnús neden bunu ona telefonda söyleyememişti?

Hulda yüzü alev alev yanarken sonunda ses çıkarabildi ve "Ne yazık ki gitmeliyim" dedi.

Dóra başını salladı. "Evet, fark ettim. Konuştuğunuz her kimse sesi pek mutlu gelmiyordu!"

Hulda zorla gülümsedi. "Haklısın."

"Peki bana ne soracaktın?"

"Ne? Ah, tabii ya." Hulda gözünü telefonuna indirdi ve sonunda Baldur Albertsson'un fotoğrafını buldu. "Çok net değil ama dört çekerli aracı kullanan adam bu olabilir mi?"

Dóra telefona bir süre baktıktan sonra başını sallayarak onayladı.

Hulda afallamış bir halde ona baktı.

"Bu o" dedi Dóra. "Eminim."

11

Genç kadın nefesi tıkanmış halde uyandı.

Nefes alamıyordu, boğuluyordu. Nerede olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı; gecenin bir yarısı buz gibi bir kulübede uyku tulumunun içine gömülmüştü.

Soğuktan burnu tıkanmıştı ve bu yüzden nefes almakta zorlanıyordu. Bir an için uyku tulumunun içinde sıkışıp kaldığını hissederek çılgınca boşluğu genişletmeye çalıştı. Biraz hava alabilmek için başını çıkarması gerekiyordu.

Sonunda başardı.

Hafifçe doğrulup sakinleşmeye, çılgınca çarpan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Yastık niyetine kullandığı kabanı buruşmuş, onu rahatsız etmeye başlamıştı. Kabanı yeterince yumuşak olacak şekilde tekrar katladı ve yeniden uzanıp uyku tulumunu çenesine kadar çekti. Bu defa başını açıkta bıraktı ve tekrar uyumaya odaklandı.

12

Hulda Reykjavík'e dönmek için taksiye bindi; CID ödeyebilirdi. Ólíver'i arayıp teklifini şimdi değerlendirebilirdi ama bu daha uzun sürerdi ve acelesi vardı.

Neyse ki onu alan şoför sohbet etmeye hevesli değildi; onu düşünceleriyle baş başa bırakmıştı. Hulda Reykjavík'e dönüş yolunda Amena'ya verdiği sözü tutamadığını fark etti; polise yardım ettiğini Ólíver'e söyleyeceğine söz vermişti ama sonra kendi sorunlarıyla uğraşmaktan bunu yapmayı unutmuştu. Gün boyunca kendine acımıştı ama şimdi suçlu hissediyordu. Zavallı Amena'nın bu ülkede zaten fazla dostu yoktu; Hulda ona yardım edebilir, küçük bir iyilik yapabilirdi. Elena için artık çok geç olmasına rağmen tümüyle onu kurtarmaya odaklanmıştı. Oysa Amena hâlâ hayattaydı ve Hulda'nın bu yanlışı düzeltme şansı vardı; Ólíver'i hemen şimdi olmasa da daha sonra aramaya karar verdi.

Gökyüzü aydınlanıyordu; belki çiseleyen yağmur Reykjanes'te kalır, buralara ulaşmazdı.

Magnús'la yaptığı telefon konuşması yüzünden sinirleri hâlâ gergin olduğu için yolculuk sırasında biraz kestirme ihtimali de yoktu. Adrenalin damarlarına pompalanıyor, düşünceler zihnine üşüşüyordu. Başına geleceklerden habersizdi ama kendini en kötüsüne hazırladığından Pétur'u aramanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Hulda, bu ne sürpriz" dedi Pétur, her zamanki gibi neşeli bir sesle. "Nasıl gidiyor?"

"Aslında biraz yoğun" dedi Hulda. İçten bir ses duymak ve ona güvenebileceğini, onunla konuşabileceğini hissetmek rahatlatıcıydı. İçini ısıtan bir duyguydu bu.

"Bu akşam için sabırsızlanıyorum. Bir masa ayırttım."

"Evet, o konuya gelince... yarına ertelememiz mümkün mü? Günümün nasıl geçeceğini bilemiyorum."

"Ah, anlıyorum." Hayal kırıklığı sesine yansımıştı. "Sorun değil."

"İşim bitince seni arasam? Birlikte bir şeyler atıştırırız."

"Evet, olabilir tabii. Ama yarına erteleyemeyiz; sonraki gün olabilir."

"Ne?"

"Hótel Holt'ta akşam yemeği. Yarına erteleyemeyiz çünkü yarın akşam Esja'ya tırmanacağız. Unuttun mu?"

"Tabii ya, öyle yapacaktık." Bunu düşününce Hulda'nın içi mutlu bir beklentiyle doldu; hem yürüyüşü hem de Pétur'la vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

"O halde senden haber bekleyeceğim" dedi Pétur.

"Evet, çok geç kalmayacağımı ümit ediyorum" diye cevapladı Hulda, planın son dakikada değişmesini anlayışla karşıladığı için minnettardı ona.

Telefonu kapattılar, Hulda yine düşünceleriyle baş başa kaldı. Bir yanı taksi şoförünü farklı bir yere yönlendirip Magnús'la buluşmaktan kaçmak istiyordu. Onunla ne hakkında konuşmak istediğini bilmemesi daha da can sıkıcıydı. Keşke eve gidebilse, dinlenip kendini toparlayabilse ve bir daha asla CID'in kapısını çalmasaydı. O beceriksiz amiriyle uğraşmak zorunda kalmayıp onun azarlarını dinlemek zorunda kalmasaydı. Ama o zaman Elena'yı kaderine terk etmiş, muhtemelen katilinin de serbest kalmasına izin vermiş olurdu.

Seçme şansı olmadığını biliyordu; o inatçı biriydi ve hep öyle olmuştu. Böylece taksi hızla ilerlerken sessizce oturup Reykjanes'in lav tarlalarının yerlerini, Reykjavík'in apartman blokları ve –artık havalar da düzelmeye başlamışken– ailelerin arka bahçelerinde, tıpkı Hulda'nın eski hayatında yaptığı gibi barbekü keyfi yapabileceği büyük müstakil evlerle dolu banliyölerine bırakmasını izledi.

Kendini yaklaşan fırtınaya zihinsel olarak hazırlayarak polis merkezine girerken kafasına dank etti; bir şey değişmişti. Atmos-

ter bıçakla kesilebilecek gibi kaskatıydı. Etrafına bakmadan, iş arkadaşlarının bakışlarına aldırmadan doğruca Magnús'un ofisine ilerledi. Ama ilk defa Magnús'u yerinde bulamadı. Hulda ne yapacağını bilemez halde etrafına bakındı, ardından yardımcısının hemen bitişikteki küçük ofisine bakmaya karar verdi. O da Hulda'nın hayal bile edemeyeceği bir hızla terfi etmiş o adamlardan biriydi.

Ona neden geldiğini açıklamasına gerek kalmadı. Adam Hulda'yı görür görmez konuşmaya başladı ve Hulda'nın birazdan yapacağı görüşmeye gıpta etmediği yüz ifadesinden anlaşılıyordu. "Maggi seni toplantı odasında bekliyor" dedi. Hulda'nın girmek üzere olduğu savaşı çoktan kaybettiğini ima edercesine başını sallayarak hangi odada olduğunu söyledi.

Hulda neler olup bittiğinden hâlâ habersiz, darağacına giden bir mahkûm gibi inanılmaz bir yavaşlıkla sonuyla buluşmaya doğru ilerledi.

Magnús odada yalnızdı. Sinirli olduğu yüz ifadesinden açıkça okunuyordu. Hulda'nın onu selamlamasına fırsat vermeden sertçe "Kimseyle konuştun mu?" diye sordu.

Hulda şaşkınlık içinde "Kimseyle konuşmak mı?" diye tekrar etti.

"Dün gece olanlar hakkında."

"Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok" dedi.

"Güzel. Otur."

Hulda masada Magnús'un karşısına oturdu. Adamın önünde bazı kâğıtlar vardı ama Hulda'nın gözleri eskisi gibi iyi görmediğinden yazıları seçemedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Magnús gözlerini evraktan ayırmadan "Emma Margeirsdóttir" dedi usulca.

O ismi duyduğu anda Hulda'nın kanı dondu.

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tanrım, ona bir şey mi oldu?" diye sordu Hulda ağlamaklı bir sesle.

"Onunla tanıştın, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Ama bunu biliyorsun zaten. Sana söylemiştim."

"Evet." Magnús başını salladı ve sustu. Sessizlik uzadı. Hulda'yı kendi taktikleriyle tuzağa düşürmeyi düşündüğü belliydi ama Hulda buna kanmayacaktı; onu bir sonraki hamleyi yapmaya zorlamaya kararlıydı.

Sonunda Magnús pes edip "Onu sorguladın, değil mi?" diye sordu.

"Evet, doğru."

"Ve hafızam beni yanıltmıyorsa o görüşmeden kayda değer bir şey çıkmadığını söylemiştin."

Hulda onun onaylarken ter içinde kaldığını hissetti. Sorgulanan kişi olmaya alışkın değildi ve bu olan da başka bir kelimeyle tanımlanamazdı.

"'Pek çözüleceğe benzemiyor' –tam olarak bu kelimeleri kullanmıştın, değil mi?"

Hulda tekrar onayladı. Magnús cevap vermesini bekleyince bu defa baskıya dayanamadı. "Doğru."

Magnús biraz bekledikten sonra biraz daha nazik bir tonda "Aslında beni biraz şaşırttın Hulda" dedi.

"Neden?"

"Bu işin en iyilerinden biri olduğunu sanıyordum. Hatta öyle olduğunu biliyorum. Yıllar içinde bunu defalarca kanıtladın."

Hulda, Magnús'un kendisine yaptığı bu ilk ve tek iltifata ne tepki vereceğini bilemeyerek bekledi.

"Şöyle ki, kadın itiraf etti."

"İtiraf mı etti?" Hulda duyduklarına inanamadı. *Bu mümkün olabilir miydi?* Bütün olanlardan sonra; Hulda kadını kurtarmak için kendini tehlikeye atmışken.

"Evet. Dün gece onu tutukladık ve o adama, o piç kurusu pedofile çarptığını itiraf etti. Elbette onu anlıyorum ama şu da bir gerçek ki o adamı kasten ezmiş. Buna ne diyorsun?"

"İnanılır gibi değil" dedi Hulda, ikna edici bir hava yakalamaya çalışmıştı ama pek de başaramamıştı.

"Evet, hem de hiç. Ama ikimizin de bildiği gibi iyi bir sebebi vardı."

"Evet, vardı." Hulda sakin bir nefes almaya çalıştı.

"Hapse girebilir. Oğlu ise, evet, kim bilir ona ne olacak? Zor bir durum Hulda, öyle değil mi?"

"Evet, elbette. Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"İnsan ona üzülmeden edemiyor."

"Şey, sanırım..."

"Seni böyle biliyoruz Hulda; insanlar hakkında olumlu düşünebiliyorsun. Peşin hüküm vermekten kaçınıyorsun. Bu kadarını biliyorum ama ne yazık ki birbirimizi hiçbir zaman yeterince iyi tanıyamadık."

Ne yazık ki. İkiyüzlülüğe bakın.

"Onun işini kolaylaştırdın mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Görüşme sırasında."

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Hatta koşullar göz önüne alındığında sert bile davrandım."

"Sonuç alamadın mı?"

"Hayır."

"Şöyle ki Hulda, pek anlayamadığım bir kısım var" dedi Magnús, kaşlarını çatıp daha önce de sık sık yaptığı o bildik küstah tavrıyla. "Emma görüşmeniz sırasında sana itirafta bulunduğunu iddia ediyor..."

Magnús odaya bir el bombası fırlatmıştı sanki. Hulda dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Kendini bu durumdan kurtarmanın bir yolu var mıydı? Emma ne kadarını anlatmıştı? Neden Hulda'ya böyle ihanet etmişti? Anlayamıyordu.

Yoksa Magnús blöf mü yapıyordu?

Gerçeği öğrenmeye mi çalışıyordu?

Hulda'yı görevini kötüye kullandığını itiraf ettirmeye mi çalışıyordu?

Magnús'un amacını anlayamıyor, bir sonraki hamleyi nasıl oynayacağını bilemiyordu. Suçunu itiraf etmeli miydi yoksa ona yalan söylemeye devam edip inkâr mı etmeliydi?

Hulda cevap vermeden önce biraz düşündü. "Şey" dedi sonunda "doğrusunu istersen kafası çok karışıktı. Tabii ki elimize geçen oğlunun resimleri yüzünden hâlâ canı çok sıkkındı. O bir şeyler

itiraf ettiğini düşünmüş olabilir ama ben o görüşmeden öyle bir sonuç çıkarmadım." Alnındaki teri sildi.

"Anlıyorum." Magnús hâlâ sakin görünüyordu.

Hulda onun bu konuda aslında çok iyi olduğunu fark etti; onu hafife almıştı.

"Yani aranızda bir yanlış anlaşılma oldu. Peki bu her şeyi açıklar mı?"

Hulda cevapladığı her doğruyla birlikte kendi kuyusunu biraz daha kazıyormuş gibi hissediyordu. Magnús'un ofisinde kendini, kapana kısılmış gibi rahatsız hissediyordu.

"Sanırım. Bunu yaptığından, yani onu ezdiğinden kesinlikle emin misin? İtirafından bağımsız olarak düşünürsek?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Magnús yavaşça, şaşırmaktan çok meraklı bir sesle.

"Belki de sadece dikkat çekmeye çalışıyordur, özellikle de sana daha önce itiraf ettiğini söylediyse." Hulda bu noktada pes edip her şeyi itiraf etmek istese de işi pişkinliğe vurup devam etti.

"Vur-kaç olayından kesinlikle o sorumlu, buna şüphe yok. Ama asıl mesele bu değil."

"Öyle mi?"

"Bana başka şeyler de söyledi..."

Bunu duyunca Hulda'nın kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki bayılacağını sandı. Magnús da onun kıvrandığını izlemekten zevk alıyormuş gibi oyalandı.

"Emma görüşmenin olduğu akşam onunla yeniden irtibata geçtiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Hatırlamıyorum. Evet, belki, rapordaki bazı detayları kontrol etmek için olabilir."

"Hulda, kadın itirafı konusunda endişelenmemesini söylemek için aradığını iddia ediyor. Bu konuyu üstlerine bildirmeyeceğini söylemişsin." Magnús artık sesini yükseltmişti ve gözleri öfke kıvılcımları saçıyordu. "Bu mümkün mü Hulda? Bu kadının doğruyu söylediğine dair ufacık da olsa bir *ihtimal* var mı?"

Buna ne cevap verebilirdi? Yaptığı iyilik geri teptiği için emekliliğinin arifesinde sicilini mi mahvedecekti? Yoksa inkâr etmeye

devam mı edecekti? Sonuçta Emma'nın söylediklerine karşılık kendi söyledikleri vardı.

Zaman kazanmak için hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun Hulda? Bence bu kadın için üzüldün. Kimse bir pedofile acımaz –ne ben, ne de sen– ama bu kendi adaletimizi sağlayabileceğimiz anlamına gelmez. Bana sorarsan, bu kadına duyduğun sempati seni haddini aşmaya itti. Bunu bir yere kadar anlayabilirim." Magnús bir an duraksadı ama Hulda sessizliğini inatla sürdürdü. "Kadın hapse girecekti, anneyle oğul ayrılacaktı... anlıyorum. Sonuçta sen kızını kaybetmiş birisin."

"Kızımı bu işe karıştırma!" diye bağırdı Hulda. "Onun hakkında ne biliyorsun ki? Benim ve ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve hiçbir zaman da bilmedin!" Bu patlamaya Hulda'nın kendisi bile şaşırmıştı ama en azından Magnús'u bir anlığına da olsa hazırlıksız yakalamıştı. Dimma'yı tekrar bu işin içine çekmezse iyi ederdi. Öyle bir şey yaparsa sonuçlarından Hulda sorumlu tutulamazdı.

"Kusura bakma Hulda. Kendimi senin yerine koymaya çalışıyordum."

Hulda'nın tüm iyi niyetine rağmen belli ki Emma onu satmıştı. Kadının neden ona ihanet ettiğini anlamak mümkün değildi ve bunu düşünmek bile onu çok kırmıştı. Evet, Emma çok huzursuzdu ama bu onun davranışını mazur göstermeye yetmezdi. Magnús onu sorguladığında iradesini tamamen kaybetmiş olmalıydı.

Hulda ancak o zaman dün gece telefonunu neden kapattığını hatırladı. Neden o kadar şarap içmişti ki? Akşamdan kalma hali şu an yaşadığı baskıyla başa çıkmasını engelliyordu. Bugün yaptığı her şeyde çuvallıyordu, hem de gücünün zirvesinde olması gereken bir zamanda. Belki de yaşı yüzündendi ama bu ihtimali aklına gelir gelmez zihninden attı. Şu an da her zamanki kadar iyi bir polis olduğunu biliyordu.

Emma gece geç saatte onu aramıştı. Tehlike çanlarının çaldığını anlaması gerekirdi, Emma'nın kendisine acilen ulaşmaya çalıştığını düşünmeliydi. Ama Hulda onunla konuşacak havada değildi. Tan-

rım, şimdi ona cevap vermediğine nasıl da pişmandı. Belki Emma teslim olma konusunda ona danışmak istemişti. Ah, Tanrım.

"Bu son derece ciddi bir mesele Hulda" dedi Magnús uzun bir aradan sonra.

Hulda nasıl tepki vermesi gerektiğini ve yaptığı şeyin sonuçlarının ne olabileceğini hâlâ kestiremiyordu. Çalışma hayatının son gününde Magnús onu rezil edip kovacak değildi ya?

"Yani onun itiraf ettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Hulda, doğrudan itiraf etmesinin de hatasını kabullendiği anlamına geldiğinin farkında olarak. "Ne hakkında konuştuğumuz ya da konuşmadan nasıl bir anlam çıkardığı gerçekten önemli mi?" Utanç verici bir şekilde *Lütfen, beni anla. Bunca yıldan sonra, uzun ve başarılı kariyerimden sonra, bu küçük hatayı görmezden gelemez miyiz?* diye sızlanmamak için kendini tuttu.

"Tam üstüne bastın Hulda. Normal şartlarda, zaten ayrılacağın ve zor bir döneme gireceğin için bu olayı büyütmezdim. Zararsız, yanlış bir muhakeme olduğunu düşünürdüm."

Normal şartlarda mı? Ne söylemeye çalışıyordu?

"Ama durum bundan daha kötü. Emma dün gece Devlet Hastanesi'ne gitmiş. Anladığım kadarıyla geçmişte sağlık hizmetlerinde görev almış ve şu an bakımevinde çalışıyor."

"Devlet Hastanesi mi?"

"Evet, çok da zorlanmamış; pek güvenlik yok, hastaneyi biliyor ve güvenlikli bir noktaya geldiğinde yaka kartını göstererek içeri girmeyi başarmış."

Bunun nereye varacağını anlamaya çalışırken, Hulda midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

"Tabii pedofilin yattığı servisi bulması uzun sürmemiş. Adam komada tutuluyordu ama bildiğim kadarıyla durumu iyiye gidiyordu." Magnús, Hulda'nın yüzündeki dehşet ifadesini fark etmiş olmalı ki anlatmaya devam etti. "Bir yastık alıp adamın yüzüne bastırmış."

Hulda daha sonra ne olduğunu soramayacak kadar dehşete düşmüştü. Umut ve korku arasında, acı içinde bekledi.

"Adam öldü."

"Onu öldürdü mü?" diye sordu Hulda şaşkınlık içinde ama öyle olduğunu zaten tahmin ediyordu.

"Onu öldürdü, Hulda. Sonra hemen teslim oldu. Bize bu üzücü hikâyeyi baştan sona anlattı. Oğluna yaptığı şey yüzünden arabasıyla ona çarptığını söyledi. Aslında o zaman da onu öldürmek istemiş, sadece intikam için değil, aynı şeyi başkasının çocuğuna yapmasını engellemek için de. Onunla çalıştığı yerde görüşmüştün, değil mi? Ve yalanlarını hemen anladın. Onu uzun uzadıya sorguladığını ve sonunda pes edip her şeyi itiraf ettiğini anlattı. Bu onu rahatlatmış. Ve ayrıca dedi ki..." Gözlerini önündeki evraka indirip Emma'nın ifadesine baktı. "İçini döktüğü için rahatladı. Bu vicdan azabıyla yaşaması mümkün değildi. Sen onunla görüştükten sonra tutuklanabileceğini düşündü ama sen o akşam onu arayıp o konuyu kapattığını söyledin. Şaşırdı; tabii ki minnettar kaldı ama öte yandan hüsrana uğradı. Suçluluk duygusunun ağırlığıyla itiraf etmekten başka çaresi olmadığına karar verdi. Bu yüzden seni aradı."

Hulda irkildi. Gece yarısı gelen telefon.

"Ama cevap vermedin."

Hulda kahrolarak başını salladı. "Hayır, işim vardı" diye mırıldandı. *Neden açmamıştı ki?*

Magnús yarayı deşmeye devam etti. "Dün gece çok kötü bir durumdaydı ve düzgün düşünemiyordu. Bir geleceği, önünde karanlıktan başka bir şey olmadığını hissetti, böylece başladığı işi bitirebileceğine karar verdi. Buna değecek bir şey yapabilirdi. Dün gece onu durdurabilirdin, biliyorsun Hulda."

Hulda sesini çıkartamayacak kadar boğulduğunu hissederek başını sallamakla yetindi.

"Kadının suçunu örtbas ederek görevini kötüye kullanmandan bahsetmiyorum bile. Kötüye kullanmaktan öte, senin de çok iyi bildiğin gibi Hulda, yasaları çiğnedin, adaletin işleyişini engelledin."

Ama kötü bir niyetim yoktu, diye düşündü Hulda kendi kendine. Kanunlar, doğru ve yanlışın tek belirleyicisi değildi. Bazen büyük resme bakmak gerekirdi. Kendini kandırmıyordu; onun ko-

numundaki birinin böyle düşünmesinin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı. Kanunları uygulayacağına yemin etmişti. Ama bazen bu tür davranışlara haklı gerekçeler bulup yeminini daha önce de bozduğu olmuştu. Tek fark, bu defakinin ortaya çıkmış olmasıydı. Bir adam ölmüştü ve bu kısmen kendi hatasıydı. Midesi aniden şiddetle bulanmaya başladı ama pedofilin ölümüne üzülmemişti. Ölmeyi hak ettiğini söylemek ölçüyü kaçırmak olurdu ama onsuz dünyanın daha iyi ve daha güvenli bir yer olacağından emindi.

"Sence..." Cümlesini tamamlayamadan sustu. Hayatında ikinci defa dünyası başına yıkılıyordu. Önce Dimma öldüğünde, şimdi de bu olaydan dolayı. İtibarı, işyerindeki örnek sicili, hepsi tuzla buz olmak üzereydi. Daha da kötüsü, yargılanabilirdi. Uzun polislik kariyerinden sonra sanık sandalyesine oturmayı, hapse girmeyi yüreği kaldırabilir miydi? Peki ya Pétur, o ne diyecekti? Geç de olsa dört gözle beklemeye başladığı geleceğinin avuçlarının arasından kayıp gidecek olması ödünü patlatıyordu.

Magnús gözlerini Hulda'ya sabitlemiş, yerinden kıpırdamadan ve konuşmadan oturuyordu. Sessizlik öyle bunaltıcıydı ki Hulda neredeyse çığlık atacaktı; başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsin Hulda" dedi sonunda. "Nasıl bir hayal kırıklığına uğradığımı bilemezsin. Sana her zaman saygı duydum."

Hulda bundan kuşku duysa da ona karşı çıkmadı.

"CID'deki birçoğumuz için bir rol modelsin. Karen gibi pek çok kişinin de önünü açtın. Beni çok zor bir duruma düşürdün Hulda."

Hulda buna nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Magnús içten miydi? Öyle olmasını umuyordu ama öyleyse bu, bunca yıldır durumu yanlış yorumladığı, meslektaşlarının kendisine duyduğu saygıyı hafife aldığı anlamına gelecekti.

Yenilgiye uğramış halde başını eğdi; içindeki mücadele gücünü kaybetmişti.

"Çok öfkeliyim, bundan kuşkun olmasın ama sana bağırarak zaman kaybetmeyeceğim; durum bundan çok daha ciddi. Her

şeyden öte, yıkıldım" diye devam etti ve bunu Hulda'yı hayrete düşürecek kadar ciddi söylemişti. "Yerine başka birinin getirilmesi ya da başka bir bölüme transfer edilmen söz konusu olduğunda hep arkanda durdum. Yavaşsın ama ısrarcısın, eski kafalısın ve herkes bundan memnun değil. Ama sonuç alıyorsun."

Hulda buna inanıp inanmama konusunda kararsızdı; Magnús'un onu desteklediğini hiçbir zaman hissetmemişti, bir kez bile. Ancak yıllar içinde bazı önemli davalarda soruşturmalara liderlik ederek başarılı sonuçlar elde etmişti. Özellikle ikisini çok iyi hatırlıyordu: Dört arkadaşın sakin bir hafta sonu geçirmeyi planladıkları İzlanda'nın güney kıyısındaki küçük bir adada gerçekleşen bir ölüm ve 1987 Noel'inde, yani Dimma'nın öldüğü Noel'de, ülkenin doğusundaki ıssız bir çiftlikte yaşanan korkunç olaylar. Her iki vakada da duygusal açıdan çok zorlanmıştı ve olaylar hâlâ aklına gelip duruyordu.

Neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle Magnús'a "Teşekkürler" diye mırıldandı.

"İkimizin iyiliği için bunu gizli tutmaya çalışacağız Hulda. Detayları meslektaşlarınla paylaşmadım. Kariyerini utanç içinde bitirmen üzücü olur, tabii yargılanacak olursan hepsi ortaya çıkacaktır. Ama o zamana kadar köprüyü geçmiş oluruz. Konuyu pazartesi günü Eyalet Savcısı'na ileteceğim, ondan sonra benim kontrolümden çıkmış olacak. Bu durumu yok sayamam Hulda, bunu anlamalısın. Ama mümkün olduğunca az zararla kurtulmaya çalışacağız."

Hulda mütevazı bir minnettarlıkla başını salladı. İnkâr etmek, yalanını devam ettirmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Oyun bitmişti.

"Tabii bu arada bütün görevlerini derhal bırakman gerekecek; daha fazla tolerans gösteremem. Ofisini boşalttın mı?"

Hulda hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

"O halde eşyalarını birine toplatıp evine gönderteceğim, tamam mı?"

"Tamam."

"Bu arada, Rus sığınmacı konusu ne oldu?"

Hulda gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Kariyerini bu şekilde sonlandıramazdı; altmış dört yaşında, çalışma hayatının son gününde gözyaşları içinde gidemezdi. Hafifçe öksürüp boğuk bir sesle "Üzerinde çalışmaya devam ediyorum. İki kadın var."

"Evet, telefonda da söylemiştin. Ne demek istiyorsun?"

"Bir yıl önce Katja adındaki Rus kız kaybolmuş. Sonra Elena ölmüş. İki kız çok yakın arkadaşmış. Alexander'ın bu bağlantıyı kurduğundan emin değilim."

"Birbirleriyle bağlantılı mı?"

"Bilmiyorum ama araştırılması gerekiyor."

"Haklısın." Magnús bir süre düşündükten sonra "Vaktin olduğunda bir rapor yazıp bana e-postayla yollayabilir misin? Vakit bulur bulmaz ben ilgileneceğim" diye ekledi.

Ses tonu onu ele vermişti. Hulda bir an bile ona inanmadı ama bu jestini takdir etti.

"Evet, olur tabii."

Magnús ayağa kalkıp elini uzattı ve Hulda da tek kelime etmeden onunla tokalaştı.

"Seninle çalışmak ayrıcalıktı Hulda. Olağanüstü bir polistin." Biraz duraksadıktan sonra "Böyle bitmesi üzücü" diye ekledi.

13

İrkilerek yeniden uyandığında hâlâ gecenin bir yarısı olduğunu hissetti.

Başta soğuk yüzünden uyandığını sandı ve gerçekten de donuyordu, sadece başı değil tüm vücudu buz kesmişti. Uyku tulumunun fermuarının açık olduğunu da o an fark etti.

Arkadaşı üst ranzadan inip onunkine gelmiş, bir elini iç çamaşırının içine sokmuş halde yanında yatıyordu.

Genç kadın korkudan çılgına dönerek onu itmeye çalıştı ama o kadar üşümüştü ki uzuvları ona itaat etmedi bile. Adam onu kendine doğru çekip öperken kadın da tüm gücüyle onu itiyordu.

"Kes artık" diye homurdandı adam. "Bunun olacağını, hafta sonu seni ne amaçla davet ettiğimi ikimiz de biliyorduk. Bana nasıl baktığını gördüm. Naz yapma Tanrı aşkına."

Kadın onu şaşkınlık içinde dinliyordu.

Bir an sonra, hayatında hiç bağırmadığı kadar yüksek sesle, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Adam eliyle kadının ağzını kapatmaya zahmet etmedi.

14

Hulda, Hverfisgata'daki polis merkezinin önünde donakalmış, bekliyordu. Birkaç meslektaşı yanından geçerken onu selamladı ama Hulda onlara karşılık verebilecek durumda değildi. Orada öylece durmuş, boşluğa bakıyordu.

Hayatı durmuştu sanki; ileriye bakamıyor, yarının neler getirebileceğini hayal edemiyordu. Şu an en çok istediği Pétur'la konuşmaktı ama onu da arayamıyordu. Henüz yapamazdı.

Sonunda hareket edebildiğinde yavaşça binanın köşesinden döndü ve denize doğru yürümeye devam etti. Güneş bulutların arasından kendini gösterse de sahil yoluna vardığında sert bir rüzgâr onu karşıladı. Trafiğe aldırmadan karşıya geçip bir banka oturdu ve körfezin üzerinden dağlara baktı. Bu manzaradan hiç sıkılmazdı. Zamanında o zirvelerin hepsini fethetmişti: Esja, Skardsheidi, Akrafjall. Nefes kesici güzelliğin sakinleştirici etkisi vardı, onu yatıştırıp en mutlu anlarına götürdü. Ama öte yandan Elena'nın koyda kıyıya vurmuş görüntülerini de hatırladı. *Deniz verir ve deniz geri alır.*

Hulda bir kez daha yalnızlığının ezici ağırlığını hissetti.

Suçluluk duyuyordu.

Tekrar Elena'yı düşünmeye başladı. Çözüm onda olabilir miydi? Hatasını onun sayesinde telafi edebilir miydi? Onurunu geri kazanabilir miydi? Bu davayı çözerek enkaza dönmüş hayatından bir şeyler kurtarabilir miydi? En azından kendiyle barışabilmek için?

Faxaflói Körfezi'nin çalkantılı suları ona cevap vermedi ama yine de küçük bir umut ışığı getirmiş olabilirdi. Magnús'a soruş-

turmayı bırakacağını söylemişti ama günün geri kalanında dava üzerinde çalışmaya devam ederse Magnús bunu öğrenebilir miydi? Bu işle ilgili son birkaç saatini sonuna kadar kullanamaz mıydı? Hâlâ takip etmesi gereken iki ipucu vardı. Devam etse kime ne zararı olurdu? Yalan söylemek, hâlâ polismiş gibi davranmak zorunda kalacaktı ama kim bunu sorgulayabilirdi ki?

Evet, bunu yapmalıydı. Sadece bugün. Bu onun son şansıydı. Bu akşam Pétur'la yüzleşecek cesareti bulana kadar, en azından oyalanmış olurdu.

15

"Kimse seni duyamaz" dedi adam kahkaha atarak uzun donunu indirmeye çalışırken.

İşte tam da o an kadın uyuşturucu soğuğa rağmen güç patlaması yaşadı ve onu öyle sert itti ki adam yataktan düştü.

Genç kadın karanlıkta etrafını göremeden ranzadan atladı. Tek şansının kulübeden çıkıp karlı araziye kaçmak ve uçsuz bucaksız, boş arazide saklanacak bir yer bulmak olduğunu biliyordu. Bu fikir ne kadar gerçekçi olmasa da denemek zorundaydı. O an, adamın sırt çantasından çıkartıp kapının yanına koyduğu baltasının hafif parıltısını fark etti.

Mucize eseri, ona adamdan önce ulaşmayı başardı.

16

Hulda Albert'ın kapısını çaldı. Ağabeyiyle konuşmayı ve Elena'yı dört çekerli bir arabayla bir yere götürüp götürmediğini sormak istiyordu. Saat henüz akşam dört bile olmamasına rağmen kapıyı avukatın açması onu şaşırttı.

"Hulda?" dedi adam, biraz şaşırarak.

"Albert, şansını denemek için kapıyı..."

"Evet, evet, yapacak fazla iş olmayınca eve erken geldim." İşler pek iyi gitmiyormuş gibi mahcup ve biraz da kaçamak bir ifadeyle söylemişti bunu. "Evrakı almadın mı? Baldur bana dün akşam almak için uğradığını söyledi."

"Ah evet, aldım ama hepsi Rusça, dolayısıyla onlardan henüz bilgi edinemedim."

"Evet, biliyorum ama belli olmaz, belki de işe yarar bir şey vardır. Umarım o zavallı kadın için adaleti sağlayabilirsiniz. Ne de olsa o benim müvekkilim."

"Aslında ağabeyinle kısaca konuşmak istiyordum."

"Ağabeyimle mi?" Albert duymayı beklediği son şey buymuş gibi şaşırdı.

"Evet... Dün bir şeyden bahsetmişti de" diye beceriksizce yalan söyledi. Daha iyi bir bahane bulamadığına lanet etti ama Albert'la karşılaşmayı beklemiyordu "sadece o konuya açıklık getirmesini isteyecektim."

"O sana ne söylemiş olabilir ki? Elena ile ilgili bir şey mi?"

"Hayır, şey, evet, aslında doğrudan değil. Açıklaması biraz zor."

"Benimle mi ilgili?" Albert'ın sesi şimdi daha sert çıkmıştı.

"Ne? Tabii ki hayır, öyle bir şey değil. Evde mi?"

"Hayır, değil. Bir evin boyama işini aldı, dolayısıyla henüz eve gelmez."

"Geldiğinde beni aramasını söyler misin?"

Albert bu ricaya ne tepki vereceğini bilmiyormuş gibi göründü ama sonunda "Evet, evet, tabii. Söylerim. Seni merkezden ararım" dedi.

Hulda telaşla "Hayır, cep telefonumdan ara, numaram sende var" dedi ve gülümsedi.

Albert gülümsemesine öylesine bir karşılık verdikten sonra hemen kapıyı kapattı.

17

Artık resmi bir polis tercümanına erişimi olamayacağı için Bjartur'dan yardım isteyecekti. Hulda tekrar arabasına binip tercümanın şehrin batısındaki evinin yolunu tuttu. Burası onun uğradığı son nokta olacaktı, tabii evraktan önemli bir şey çıkmazsa. Bir yanı bu umuda tutunurken bir yandan da işi bırakıp dinlenebileceği için seviniyordu.

Telefonu çalınca cevap vermek için arabayı kenara çekti. Arayan yine Magnús'tu.

"Hulda" dedi adam ciddi bir sesle.

"Evet." Hulda kendini birazdan duyacaklarına hazırladı.

"Bugün sana başka bir şey yüklemek istemedim ama söylemeyi unuttuğum bir şey var. Áki'yi bu sabah tutukladılar."

"Gerçekten mi?" Hulda'nın morali biraz yerine geldi. "Fuhuş şebekesini yönetmekten mi?"

"Her şey bir yana işin kötü tarafı, tüm operasyonu öne almak zorunda kaldılar ve sonunda iş biraz aceleye gelmiş oldu; onunla izinsiz röportaj yaptığın için."

Hulda içinden lanet okudu.

"Tabii bu arada kayıtları yok etmiş olabilir ki bu çok can sıkıcı. Onunla görüşmen hakkında seni arayabilirler. Adamın herhangi bir açık verip vermediğini, hangi bilgilere dayanarak onunla görüştüğünü bilmek isteyeceklerdir..."

Hulda iç geçirdi. "Evet, tamam... Ama zaten onlara verebileceğim bir bilgi yok."

"O halde ne yazık ki biraz uğraşacaksın. Bu iş tümüyle fiyasko oldu ama seni etkilemesine izin verme."

Zaten yeterince etkilemedi mi, diye düşündü Hulda. Meslektaşlarının bu işle ne kadar uğraştığını bildiği için soruşturmalarını mahvetmiş olma fikri bile vicdan azabı çekmesine sebep oluyordu.

Hata yapmaktan nefret ederdi.

Hata yapmaktan *gerçekten* nefret ederdi.

Çocukken ödevlerini yaptığında büyükannesi tepesinde dikilir, dilbilgisi, matematik, coğrafya, tarih fark etmez, her cevabını, her yazdığını kontrol ederdi... Eleştirileri de çoğu zaman hem sert hem de haksız olurdu. Büyükannesi ona sürekli daha iyisini yapması gerektiğini, çok yavaş olduğunu, hayatta başarılı olmak istiyorsa erkeklerden daha iyi performans göstermesi gerektiğini söyler dururdu. Bu konuşmalar yüzünden kim bilir kaç defa ağlamıştı.

Büyükannesinin hiç bilmediği *yapıcı* eleştiri kavramını ise ancak yetişkinliğinde öğrenmişti.

Ve şimdi, bir kez daha, hata yapmış olmanın utancını hissediyordu.

O bundan çok daha iyisini yapabilirdi.

18

Hulda bu defa evin kapısını çalmakla vakit kaybetmeyip doğruca Bjartur'un garajına gitti ve kapısını çaldı. O an penceredeki düzgün sade tabelayı fark etti: "Bjartur Hartmannsson, tercüman ve çevirmen."

Adam kapıyı hemen açtı ve Hulda'yı görünce biraz şaşırdı.

"Merhaba."

"Merhaba, Bjartur, benim yine" dedi özür dilercesine, kaybedildiği neredeyse kesin olan bir davayı çözme çabasıyla yel değirmenlerine karşı savaştığının farkındaydı.

"Vay" dedi adam gülümseyip saman sarısı saçlarını kaşıyarak. "Polisin eski dostu olmaya doğru yol alıyorum anlaşılan."

Hulda adamın yaşını merak etti; onu araştırmamıştı ama çocuksu görüntüsüne rağmen kırkına yaklaştığı belliydi. Hulda'nın ilk ziyaretinde kapıyı açan kadın –muhtemelen annesi– yetmiş yaşlarında görünüyordu.

"Çok işin var mı?" diye sordu Hulda cana yakın bir sesle.

"Evet, tabii, şey... aslında çeviri pek fazla değil ama çok fazla Rus tur grubu var. İnan bana bugünlerde İzlanda'yı ayakta tutan tek şey turistlerin bıraktığı dolar. Ama bugün işler sakin. Bugün sadece... yazıyorum, kitabım üzerinde çalışıyorum yani."

İzlanda bankacılık sisteminin çöküşünden –ve ardından İzlanda kronunun değer kaybetmesinden– sonra turizmde görülen yükselişle birlikte turistlerin getirdiği döviz ülke ekonomisini biraz olsun canlandırmıştı. Görüntü eskisinden biraz daha iyiydi ama mali krizin etkileri hâlâ devam ediyordu. Bir an bu düşüncelerle dikkati dağılan Hulda, turizmin kendi mali durumunu can-

landırmaya ne kadar az katkı sağlayacağını fark etti. İşinin getirisi çok iyi sayılmazdı ve bundan sonra da devletten alacağı sabit emekli maaşıyla geçinmeye çalışacaktı.

"İçeri gelsene" dedi Bjartur, onu düşüncelerinden uyandırarak. "Hâlâ biraz dağınık. Ziyaretçiler için henüz bir sandalye alacak vaktim olmadı, o yüzden yatakla yetineceksin" dedi ve bunu söyler söylemez kıpkırmızı oldu. "Yani, yatağa oturman gerekecek."

Hulda yığınlardan uzak bir yer bulup otururken Bjartur da miadı dolmuş eski ofis koltuğuna yerleşti. Odanın havası rahatsız edecek ölçüde boğucuydu, Hulda'nın beklenmedik ziyareti ona pencereyi açma fırsatı vermemişti.

"Garajda mı yaşıyorsun?" diye sordu Hulda merakla.

"Evet, aslında öyle. Burada uyuyorum ve çalışıyorum. Kendime ait bir yer. Annemle babamın evi var ama artık onlarla yaşayamam. Öyle üst üste yaşamak çok ağır geldi. Ne yazık ki bodrum katı yok, olsa oraya taşınırdım ama garajda kalmama izin verdiler."

Hulda neden bir daireye taşınmadığını sormak istediyse de kabalık olur düşüncesiyle vazgeçti.

Bjartur dile getirilmeyen soruyu tahmin etmiş gibi cevap verdi. "Eve çıkmamsa anlamsız, en azından şimdilik; kiralık da olsa satılık da olsa çok pahalı. Ev fiyatları tavan yapmış durumda, benimse düzenli bir gelirim yok. Çeviri, tur rehberliği gibi işlerde kazandığını yiyorsun zaten. Bazen, özellikle de yazları işler çok yoğun oluyor ama genelde yeterince iş olmuyor. Her şeye rağmen biraz para biriktirebiliyorum. Er geç her şey yoluna girecek. Annemle babam da yaşlanıyor, dolayısıyla bir noktada daha küçük bir yere geçmek isteyeceklerdir."

Ya da ölecekler, diye yorumladı Hulda bu cümleyi.

"Senden küçük bir iyilik isteyecektim" dedi.

"Ah, öyle mi? Nasıl bir iyilik?"

Albert'ın ona verdiği zarfı adama uzattı.

"İçinde Elena'nın avukatının bulduğu bazı belgeler var. İlgi çekici bir şey var mı bilmiyorum ama 'altına bakılmadık taş kalmasın' diye bunun da içeriğini anlamak istedim." Durumu hafife alıyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

"Seni anlıyorum. Bu arada soruşturma nasıl gidiyor? Anlaşılan hâlâ davayla uğraşıyorsun."

"Evet... elbette, vazgeçmeyi düşünmüyorum" diye yalan söyledi Hulda. Aslında hemen şu an bile seve seve vazgeçebilirdi. Özellikle de Magnús'un kendisine verdiği haberden sonra bugün bunu yapabilirdi, elinde kalan tek şey bu olsa da artık davayla ilgilenmek istemiyordu.

Bir adamın onun yüzünden öldüğü gerçeğinden kaçış yoktu. Ama o bir çocuk tacizcisiydi ve bu da vicdanını rahatlatmasını kolaylaştırıyordu; bazı suçlar affedilemezdi.

Ayrıca meslektaşlarının Áki'nin faaliyetleri hakkındaki soruşturmasını da büyük ihtimalle sabote etmişti. Dedektiflik kariyeri mahvolmuştu. Çalışmaya uygun durumda olmaması hiç şaşırtıcı değildi. Yine de her şeye rağmen vazgeçmeyecek kadar inatçıydı ve zamana karşı son bir yarışa girmişti.

"Senin için göz atarım elbette" dedi Bjartur, sandalyesini masaya doğru çevirdi ve zarfın içindeki evrakı çıkarıp önüne serdi. "Okumam için birkaç dakika ver bana yeter."

"Elbette." Bir anda aklına gelmiş gibi "Katja adında birinden bahsedilip bahsedilmediğine özellikle dikkat eder misin?" diye de ekledi.

"Katja mı?" dedi adam, sayfalara göz atmaya devam ederken.

"Evet, onun bir arkadaşıymış."

"Tamam."

"Onu tanımıyor muydun? Onun için tercümanlık yapmadın mı?"

"Hayır."

"Şöyle ki, bu kız kayıp."

"Kayıp mı?"

"Ya öyle ya da ortadan kayboldu. O da bir Rus sığınmacı ve bu vakaların birbiriyle ilişkili olabileceğini düşündüm."

"Anladım ama henüz bir şey yok. Bu ilk belge Rusya'dan ikamet belgesine benzer bir şey; kimliğini kanıtlamak için yanında getirmiş olmalı."

"Peki" dedi Hulda, bir parça hayal kırıklığına uğrayarak. Boşa kürek çektiğini biliyordu ama bu belgeler onun son şansıydı. "Lütfen dikkatli oku" diye ekledi, olabildiğince nazik bir ses tonuyla.

"Elbette."

Bjartur konuşmadan okumaya devam etti, sırtı Hulda'ya dönüktü, Hulda ise rahatsız bir şekilde yatağın kenarına oturmuş, endişe içinde bekliyordu. Sessizlik uzayıp giderken nihayet Bjartur'dan bir tepki geldi.

"Vay be" dedi ve ses tonundan beklenmedik bir şey bulduğu anlaşıldı. "Vay be" diye tekrarladı.

"Ne oldu?" Hulda ayağa kalktı ve adamın omzunun üzerinden evraka baktı. El yazısıyla yazılmış son belgeyi okuyordu.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Hulda sabırsızca.

"Şey... aslında... şey..."

"Ne?" dedi Hulda sert bir sesle. "Ne yazıyor?"

"K. diye bahsettiği bir arkadaşıyla kırsal bölgeye yaptığı bir geziden bahsediyor. Bu K, Katja olabilir mi?"

"Evet, olabilir, olabilir." Hulda heyecandan gerildiğini hissetti. Sonunda.

"Ve kadın mı erkek mi bilmiyorum ama... biri daha var..."

"Hadi, söyle artık..."

"Yine baş harfi kullanmış. Ama içeriğine bakınca yanlarında bir erkek varmış gibi görünüyor."

"Baş harfi ne?"

"A."

19

Adam kahkahayla güldü.

"Baltayı yere bırak da konuşalım. Zaten onu kullanacak cesaretin de yok."

Genç kadın dehşet içinde kapıya yaslanırken bir eliyle baltayı sağa sola savurup diğer eliyle kapının kolunu yokladı.

Adam biraz olsun telaşlanmadan bir adım daha yaklaştı. Sonra bir hamlede kadının üzerine atılıp baltayı elinden aldı.

Bir an kıpırdamadan durdu.

Genç kadın, içgüdüleri çığlık çığlığa ona dışarı çıkmasını söylese de korkudan donup kalmıştı.

Sonra adam saldırdı.

Balta kafasına mı isabet etmişti? Hâlâ ne olduğunu anlayamayacak kadar uyuşmuş olan kadın anlık bir şaşkınlık yaşadı.

Sonra elini kafa derisine götürdü ve sıcak kanın sızdığını hissetti.

20

"A mı?"

"Evet."

"Yani şey mi?.."

"Benim de aklıma ilk o geldi" dedi Bjartur, dehşete düşmüş bir halde başını sallayarak.

Hulda yüksek sesle söyledi. "Albert mı?"

"Evet."

"Ama belki, yani belki zararsız, sıradan bir geziydi. Belki davalarına hazırlanmakla ilgili bir şey. Katja'nın da avukatı olabilir mi?"

Bjartur omuz silkti. "Ama pek zararsız görünmüyor. Kadın dolaylı olarak şiddetten bahsediyor; bu bir günlükten alıntı sanırım. Bir şey olması ihtimaline karşı bunları yazıya dökmüş olabilir. Tabii bunu Elena'nın yazdığını varsayıyorum. İngilizcesi iyi olmadığı için doğal olarak Rusça yazmıştır."

"Ne yani, Albert içinde ne yazdığını bilmeden mi bunu bana verdi?"

"İşin ironisi de burada" dedi Bjartur. "Açıkçası şu an bir polisiye roman okuyormuş gibiyim. Gençken çok okurdum." Dedektif yardımcısı rolünden keyif alıyormuş gibi sırıttı.

"Tanrım..." diye mırıldandı Hulda. Şimdi hangi yöne sapmalıydı? Gizli işler çeviren ağabeyi değil de, Albert'ın kendisi olabilir miydi?

"İzin ver de bitireyim" dedi Bjartur, ardından gözlerini tekrar belgeye eğdi ve okurken bir yandan da başını sallamaya başladı. "Evet, evet." Kendini iyice rolüne kaptırıyordu. "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi gözlerini belgeden kaldırarak. "Sanırım nereye

gittiklerini biliyorum. Arabayla Reykjavík'ten bir buçuk saat mesafede, biraz uzakta." Hulda'nın daha önce hiç duymadığı bir vadiden bahsetti ama zaten Hulda daha çok dağlarla ilgileniyordu; vadiler aynı heyecanı vermiyordu.

Bjartur devam etti: "Yine de tuhaf çünkü bir evden bahsediyor ve bildiğim kadarıyla vadide yerleşim yok."

"Haritada gösterebilir misin?" diye sordu Hulda.

"Daha iyisini de yapabilirim. Seni oraya götürebilirim" diye hevesle teklif etti. "Başka işim yok."

"Evet, olur. Teşekkür ederim. Albert'la daha sonra konuşurum. Belgeyi benim için kelimesi kelimesine çevirebilir misin?"

"Elbette, ne yazdığını arabada anlatırım. Şey, senin arabanla gidebilir miyiz? Depomda oraya gidecek kadar benzin yok."

Hulda, çevirmenliğin kıt kanaat geçinmek anlamına geldiğini düşünerek adama acıdı.

Hulda emektar eski Škoda'sının direksiyonunun başına geçerken Bjartur da yolcu koltuğuna oturup kılavuz rolüne büründü ve bir yandan da el yazısı belgenin içeriğini anlatmaya başladı. Elena, ismi K ile başlayan bir kadın ve A ile başlayan bir adamla beraber vadiye bir geziye gitmişti. Geceyi bir yazlık kulübede geçirmişlerdi ancak adam diğer kadına fiziksel saldırıda bulununca tatil sona ermişti.

Hulda, Albert'ın bu işe karışmış olabileceğine inanmakta zorlansa da, bu ihtimali tamamen göz ardı edemiyordu. Her iki kadını da, yani hem Katja'yı hem de Elena'yı öldürmüş olabilir miydi? Ve ağabeyi bu hikâyenin neresindeydi?

Telefonu çalmaya başladığında, arayanın yine Magnús olmaması için içinden şevkle dua etti. Hâlâ son iki konuşmalarının şokunu üzerinden atamamış, hâlâ parçaları birleştirmeyi başaramamıştı. Aslında bu davayla bir gün daha, kendini daha iyi hissedeceği bir gün daha uğraşabilirdi. Hatta her ne kadar itiraf etmek istemese de on yaş genç olsa belki bu çok daha kolay olurdu.

Arabayı yol kenarına çekip telefonunu çıkardı ve çağrı bilgisi tanıdık gelmese de cevap verdi.

"Hulda? Merhaba, ben Baldur, Baldur Albertsson. Albert'ın ağabeyi."

"Ne? Ah, evet. Merhaba." Esrarengiz derecede uygun bir zamanlamaydı.

"Albert benimle konuşmak istediğini söyledi..." Sesi gergin geliyordu.

"Evet, istiyorum. Elena hakkında, kardeşinin temsil ettiği Rus kız."

"Evet..."

"Onunla tanışıyor muydun?"

"Ben mi? Hayır..." Adam duraksayınca Hulda bekledi. "Hayır. Ama ben, yani onunla bir ya da iki defa karşılaştım. Neden sordun?"

"Onunla nerede karşılaştın?"

"Onu birkaç defa Njardvík'ten aldım."

"Öyle mi? Neden?"

"Kardeşime yardımcı olmak için. Onunla görüşmesi gerekiyordu ama gidip alacak vakti yoktu. Toplantıları filan oluyordu. Ben de onun cipiyle kadını almaya gittim. Önemli bir şey değil. Masraflara ekliyorduk; harcanan zaman ve benzin ücreti gibi. Bir sıkıntı yok, değil mi? Albert arabayı kendisi kullanmasa da kurallara aykırı bir şey yok. Vaktim olduğunda ona yardım ediyorum; onunla birlikte yaşamamın karşılığında hiç değilse bu kadarını yapıyorum. Elimden geldiğince katkıda bulunmayı severim." Telefonun diğer ucundan Baldur'un nefesi hızlı ve düzensiz geliyordu.

Bu kadar mıydı? Baldur sadece kardeşine yardım mı ediyordu?

"Teşekkürler Baldur. Sorun değil. Sadece seni soruşturmamdan eleyebilmek için sormak istedim. Birisi onu Njardvík'ten aldığını görmüş ve sebebini öğrenmek zorundaydım, hepsi bu. Merak etme, kesinlikle sorun yok."

"Tamam, teşekkürler" dedi Baldur. "Ben... sadece, polis sorgulamalarına pek alışkın değilim."

"Haklısın. Sorun yok."

"Evet."

Hulda yine de Albert'ın diğer Rus kız Katja'yı da temsil edip etmediğini öğrenmeliydi.

"Bu arada" dedi, olabildiğince sakin bir sesle "kardeşin yanında mı Baldur? Ona da birkaç sorum olacaktı."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Şey... hayır, burada değil." Baldur biraz duraksadıktan sonra "Aslında nerede olduğunu da bilmiyorum."

"Tamam, Baldur, sorun değil. Aradığın için teşekkürler."

Hulda Albert'ı cep telefonundan aradı. Ona bir an önce ulaşması gerektiğini hissediyor, katil oysa ülkeyi terk etmeye çalışabileceğinden korkuyordu.

Cevap vermedi.

Telefonu kapatırken birden aklına Suriyeli kız Amena geldi. Kafasını kurcalayan bir şey vardı. Amena'nın ağzından kaçırdığı bir ifade... Hulda'nın başta gözden kaçırdığı önemli bir detay. Lanet olsun. Eskiden not alma konusunda daha dikkatli davranırdı, üstelik hafızası da o zamanlar daha iyiydi. Bir şey... kızın söylediği bir şey vardı... Hulda kızın hücredeki görüntüsünü gözünde canlandırdı. Fahişelik, evet: Amena, Elena'nın fahişelik yaptığını şiddetle reddetmişti. Ve ikna ediciydi de. Ayrıca diğer Rus kadın Katja'nın varlığından da Hulda'yı haberdar etmişti. Ve oturma izninden bahsetmişti; Elena oturma izni almıştı... Evet, bu... bununla ilgili bir şeydi. Ama neydi? Hafızası hâlâ ona ihanet ediyor, ulaşamayacağı bir noktada duruyordu.

Hulda arabayı tekrar çalıştırmadan önce Bjartur "Affedersin ama telefonunu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" diye sorarak onu düşüncelerinden uyandırdı. "Annemlere dışarı çıkacağımı söylemeyi unuttum ve kontörüm kalmamış." Yüzü yine kızarmıştı.

"Tabii ki." Hulda ona cep telefonunu uzattı.

Bjartur numarayı tuşlayıp bekledi. "Merhaba baba, dinle... evet, biliyorum... annem tek başına yapmak zorunda kalacak... Hayır, baba, şimdi yapamam... Polis teşkilatından bir hanımefendiye yardım ediyorum... Bir dava üzerinde çalışıyoruz..." Bjartur gözlerini devirerek Hulda'ya baktı ve konuşmaya devam ederek arabadan indi.

Hulda kendisinden hanımefendi değil de, kız diye bahsedildiği günleri hatırladı.

Bjartur'un yokluğunda radyoyu açıp bir dakikalığına koltuğuna yayıldı. Uzun bir gün olmuştu ve henüz bitmemişti. Ama gökyüzü maviydi, kötü bir başlangıcın ardından güneşli güzel bir akşam olmuştu. Hulda, mayıs ayının bu soğuk kuzey ülkesinde yılın kesinlikle en güzel zamanı olduğunu düşündü.

Birkaç dakika sonra Bjartur tekrar arabaya bindi. "Çok üzgünüm, şimdi devam edebiliriz" diyerek gülümsedi. "Yarım saat kaldı."

Bir saattir yoldalardı ve Hulda açlıktan midesinin kazındığını hissediyordu: Bu sabahki Prins Póló bisküvilerinden beri hiçbir şey yememişti. Giderek de yoruluyordu. Belki de dönerken arabayı Bjartur'un kullanmasını isteyebilirdi. Bu yolculuğun zaman kaybına dönüşmemesini ümit etti. Gün bittiğinde davayı bırakacağına dair kendine söz vermişti ama sözünü tutabilecek miydi? Albert'a ulaşamadığı için hâlâ huzursuzdu. Onunla konuşması gerekiyordu.

Yoksa emirlere uyup topladığı tüm kanıtları Magnús'a teslim edecek ve davayı onun yürütmesine izin mi verecekti? Magnús'a eski meslektaşları Albert'ın çifte cinayet işlediğinden şüphelendiğini söylemek hiç kolay olmayacaktı. O adamlar birbirlerine hep destek olurdu ve Albert da dedektif değil, avukat olmasına rağmen gruplarına kabul edilmişti.

Hulda içinden lanet okudu. Belki de bu işin peşini bırakmalıydı. Bu yolculuğa son vermeliydi.

Pétur'u özlüyordu ve o an emekli olacağı için aslında mutlu olduğunu, altın yıllarını onunla geçirme ihtimalinin kendisini heyecanlandırdığını fark etti. Birlikte birçok şey yapabilir, İzlanda'yı, hatta başka ülkeleri gezebilir ve beraber hayatın tadını çıkarabilirlerdi. Şimdi doğa yürüyüşlerine Pétur'la devam edecekti ama yeni hobiler de bulabilirdi; hâlâ zindeydi ve aktif kalmalıydı. Hatta çoğu meslektaşının tercih ettiği hobi olan golfe bile başlayabilirdi. Daha altmış dört yaşındaydı ve yapmak isteyebileceği çok şey vardı; belki de Pétur'un yardımıyla geçmişin

karanlığını geride bırakabilirdi. Uzun zamandır durumunu bu kadar net görmemişti.

Eve gidip yatmayı ve yarın güneş doğduğunda yeni bir hayata başlamayı dört gözle bekliyordu; Pétur'la yeni bir hayata.

21

Bir süre sonra adam el yordamıyla masanın üzerindeki fenerlerinden birini bulup açtı. Sonra ona bakıp yaptığı şeyi anlamaya çalıştı. Bu kadına âşık olmuştu ve o şimdi ayaklarının dibinde cansız yatıyordu. Onu öldürmüştü. Her şey çok tuhaftı.

Bu durumdan kurtulmak zorundaydı. Mantıklı düşünmeliydi. Kulübenin zeminine fazla kan akmasını önlemeliydi.

Düşün. En önemlisi, bu geziden başka kimse haberdar değildi. Ve kimse onları burada aramayı ya da kulübede suç kanıtı aramayı akıl edemeyecekti.

Hava hâlâ karanlıktı, yani bolca zamanı vardı. Tek yapması gereken soğukkanlılığını korumak ve planlı hareket etmekti.

Hayatı boyunca ilk defa birini öldürmüştü; doğrusu rahatsız edecek ölçüde kolay olmuştu.

22

"Sanırım doğru iz üzerindeyiz" dedi Bjartur. "Elena'nın bahsettiği vadi burası ama yine de buralarda bina olduğunu bilmiyorum. Tabii bölgeye gelmeyeli de uzun zaman oldu." Ardından "Oraya gitmek istediğinden emin misin? Bir katilin izini sürmeye pek alışkın değilim de..." diye ekledi.

Hulda "Bu kadar yol geldikten sonra dönemeyiz" dedi. "Sorun yaşamayacağız. Tehlikede olduğumuzu hiç sanmıyorum. Doğru yönde miyiz? Vadiden devam mı edeceğiz?" Şimdi çakıllı bir yolda ilerliyorlardı ve yüzeyi her kilometrede biraz daha bozuluyordu.

"Evet, doğru."

Vadide sarsıla sarsıla ilerlerken Hulda Škoda'sının çukurları aşamayacağından endişelenmeye başlasa da aklı başka konulardaydı; hastanedeki ölüm, hapishane yolu görünen anne, bu trajik olayın Hulda'yı etkileyişi, bir hafta içinde her şeyi nasıl da mahvettiği. Elena giderek gözden kayboluyordu, diğer endişeler onu kenara itiyordu.

Güzel bir akşamdı, güneş bulutsuz sayılabilecek gökyüzünde alçakta asılı duruyordu ve yeni dikilmiş birkaç fidan uzun gölgelerini vadinin solgun çimenlerine düşürüyordu. Bahar henüz buraya şehirdeki kadar gelmediği için yamaçlar pek yeşillenmemişti. Hulda bir an o uçsuz bucaksız araziye ve sonsuz mavi gökyüzüne bakarken sınırsız bir potansiyele sahip olduğuna dair özgürlük hissiyle doldu. Ama sonra yorgunluğu yeniden üzerine çöktü, başka bir yerde güzel havanın tadını çıkarmak için neler vermezdi; ilk tercihi Pétur'un Fossvogur'daki bahçesi olurdu tabii.

Kemiklerine kadar sarsılarak beş dakika daha ilerledikten sonra "Bugünlük bu kadarı yeter belki de" diye mırıldandı.

"Evet, haklısın" dedi Bjartur. "Yüz metre ileride daha iyi bir dönüş noktası var." Hemen ardından da zafer kazanmışçasına "Ev! Bak, orada bir bina var. Bu yeni bir şey. Buraya son geldiğimde yoktu" diye haykırdı.

Hulda yavaşlayıp Bjartur'un işaretparmağını takip etti.

"Bakalım mı?" diye önerdi Bjartur. "Eminim Elena'nın bahsettiği ev burasıdır."

"Kesinlikle" dedi Hulda.

Buraya "ev" demek biraz abartı olurdu. Yaklaştıklarında, inşaat alanı gibi görünen yerin yanında basit bir kulübe ya da baraka olduğunu gördüler. Etrafta çalışan birine rastlamasalar da bunun, yapım aşamasındaki daha büyük bir evin temelleri olduğunu anladılar. Hulda arabayı kulübenin önüne park etti ve alışkanlığı olduğu üzere arabadan inmeden önce çevreyi dikkatle taradı. Aydınlık bir yaz gecesinde, bu açık, çimenli arazide gizlenmek imkânsızdı. Hiç kaya yoktu. Saklanılabilecek tek yer kulübeydi.

Hulda, Bjartur'la göz göze geldi. "Burada bir şey yok."

"En azından içeriye hızlıca bir göz atmamız gerekmez mi?" diye sordu Bjartur.

Hulda her ne kadar kuralları çiğnemeyi şiddetle istese de "Arama iznimiz yok" diye karşı çıktı. Ama kaybedecek ne kalmıştı ki? Hele ki bunca yolu gelmişken.

Bjartur "Pencerelerden içeri bakabiliriz" diye öneride bulundu.

Hulda omuz silkti. Onu durduramazdı.

Bjartur küçük kulübenin etrafında turlayarak pencerelerden içeri baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden kapı kolunu çevirdi ve kapı açıldı. "Kilitli değil" diye seslendi ve Hulda'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden içeri adımını attı.

Hulda "Aman, ne olursa olsun" diye mırıldandı ve hiç telaşlanmadan genç adamın peşine takıldı. Biri öğrense bile iki defa kovulamazdı sonuçta.

Hulda kulübeye girdiğinde kalp atışlarının beklentiyle hızlandığını, damarlarında eskisi gibi adrenalin dolaştığını hissetti ve

aynı anda beyni de aniden uyuşuk halinden uyandı. İşte tam o an Amena'nın son birkaç saattir aklını kurcalayan ifadesi de aklına geldi. Elena ölmeden önceki akşam pansiyonun lobisinde telefonda çok uzun konuşmuştu. Öte yandan Hulda resepsiyon görevlisinin ona telefonun uluslararası aramalara kapalı olduğunu söylediğini de hatırladı. Ve Elena sadece Rusça konuşabiliyordu. Bjartur'la konuşmuş olması mümkün mü?

Bjartur.

Nereye gitmişti bu adam? Kulübenin hiçbir yerinde onu göremedi. Etrafına bakmaya fırsat bulamadan kafasına ağır bir darbe indiğini hissetti.

23

Karanlıkta kulübeyi temizlemek biraz zaman aldı ama yine de kalan izleri yok etmek için daha güçlü temizlik malzemeleriyle mümkün olan en kısa sürede geri gelmesi gerekiyordu. Kadının kafasına baltayla vuran başka biriymiş ve arkasını temizleme işi ona kalmış gibi kendini tuhaf bir şekilde olayla bağlantısız hissediyordu. Bir yandan Katja için üzülüyor, bir yandan da bu kadar aptalca davrandığı için ona kızıyordu. Ölmeyi hak etmiyordu ama bu şartlar altında başka türlü tepki veremezdi.

Kulübenin ziyaretçi defterine göz attığında, yılın bu zamanındaki ziyaretler arasında günler, hatta haftalar olduğunu gördü, dolayısıyla bu akşam hemen geri gelirse bu işten sıyrılabilirdi.

Ama şu an önceliği cesetten kurtulmaktı.

Cesedi uyku tulumunun içine soktuktan sonra yağan karın izleri çabucak kapatacağından emin olarak arabasına kadar sürükledi. Şafaktan önceki karanlık saatlerde, kışın ortasında, ıssızlığın ortasında, kimseye görünmeden ya da rahatsız edilmeden işini görebileceğinden emindi. Asıl sorun cesetten nasıl kurtulacağıydı. Aklına gelen bütün çözümler riskliydi, hatta bazıları diğerlerinden daha riskliydi.

Sonunda, iç kısımlara doğru, en yakın buz tabakasına gitmeye karar verdi. Tam da işine yarayacak bir buz yarığı biliyordu. Arabayı son kısmına sokamazdı ama bu dondurucu ve karlı havada onu gizleyebilirdi. Buzulların turistlerle dolup taştığı yaz aylarında bunu asla yapamazdı ama yılın bu zamanında risk almaya değerdi. İşte şimdi oraya gidiyordu ve Katja'nın bulunmadan sonsuza dek kalacağı yer de orasıydı.

24

Hulda çok uzun süre gözlerini gerçeğe kapatmıştı. Çeyrek asırdır bu gerçeğin yıkıcı sonuçlarıyla yaşıyordu. Neler olup bittiğini ne zaman fark etmişti bilmiyordu ama o zamana kadar da çoktan iş işten geçmişti. Bunu kısmen inkâra, kısmen de gözünün önünde olup biteni görmemesine bağlıyordu. İşin bu korkunç ironik yanı dikkatinden kaçmamıştı. Sonuçta o algı gücüyle her zaman gurur duyar, gözünden hiçbir şey kaçmadığı, bütün yalanları ve hileleri meslektaşlarından önce görebildiği için kendini teşkilatın en iyi dedektiflerinden biri olarak görürdü.

Ama suç kendi evinde işlenirken olanların farkına varmamıştı.

Ya da farkına varmak istememişti.

Gerçekle yüzleşmek neredeyse imkânsızdı. Yetişkin hayatının büyük bölümünde Jón'a âşıktı; genç yaşta evlenmişlerdi ve Jón ona hep iyi davranmış, dürüst ve güvenilir bir eş olmuştu. Aşkları en azından bir süreliğine canlı kalmıştı ve gerçek aşktı; flört ettikleri ilk yılı hatırlıyordu, çok kibar ve tecrübeli görünen bu yakışıklı, nazik adam onun ayaklarını yerden kesmişti. Bu yüzden bazı ipuçlarını gözden kaçırması, bunların farklı anlamlara geldiğine kendini ikna etmesi çok kolay olmuştu.

Dimma doğduğunda ikisi de çok mutlu olmuş, gururlanmışlardı. Ama kızı on yaşına geldiğinde davranışları değişmiş, karamsar ve içine kapanık bir çocuğa dönüşüp depresyon nöbetleri geçirmeye başlamıştı. Yine de Hulda'nın kafasına dank etmemişti. Kendine bu konuda cahil kalma lüksünü tanımış, sebebin evde olamayacağına kendini inandırmıştı.

Tabii ki kızıyla konuşmaya çalışmış, ona neden bu kadar kötü hissettiğini, neye üzüldüğünü sormuştu ama Dimma inatla onunla

konuşmamış, cevap vermeyi reddedip sessizce acı çekmeye devam etmişti. Hulda çaresiz kaldığı anlarda, kızlarına böylesine alışılmadık bir isim vererek bu duruma kendilerinin yol açmış olabileceklerini bile düşünmüştü: Dimma, "karanlık" demekti. Bu ismi hoş ve şiirsel tınısından dolayı seçmelerine rağmen onu doğuştan mahkûm etmişlerdi sanki. Kendini daha iyi hissettiği zamanlarda, bu tür düşünceleri saçma bulup görmezden gelebiliyordu.

Geriye dönüp baktığında Hulda, Dimma'yı zorlamadığı, onu cevap vermeye ikna edemediği için pişmanlık duyuyordu. Çocuk çaresiz bir ikilem içinde sıkışıp kalmış, her geçen gün uçuruma biraz daha yaklaşmıştı.

Dimma henüz on üç yaşında intihar etmeden önceki son birkaç haftada Hulda felaketin geleceğini sezmiş gibi huzursuz uykular uyuyordu. Buna rağmen Dimma'nın hayatını kurtarabilecek bir müdahalede bulunamamıştı.

Dimma'nın öldüğü an, Jón'un tepkisini gördüğü an, gerçekler yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Sormasına bile gerek yoktu. Hayatı bir gecede değişmişti. Ama evlilikleri o an bitmiş olmasına rağmen nedense aynı evde yaşamaya, dış dünyaya karşı ortak hareket etmeye devam etmişlerdi. Belki Jón'la doğrudan yüzleşmek istememiş, işlediği korkunç suçun bir şekilde kendisini de lekelemesinden korkmuştu. Dedikodular başlayacak, muhtemelen onun durumdan haberdar olduğu, bir şeyler yapabileceği, kocasını durdurup kızını kurtarabileceği, Dimma'nın hayatını kurtarabileceği konuşulacaktı. İşin en dayanılmaz yanı ise bu suçlamalarda az da olsa doğruluk payı olabileceğiydi. Bu yüzden bir zamanlar değer verdiği adama tek kelime etmemiş, canından çok sevdiği kızına ne yaptığını hiç sormamıştı. İstismarın ne kadar zamandır devam ettiğini bilmek istemiyordu. Ama emin olduğu bir şey vardı; Dimma'nın intiharı bu istismarın doğrudan sonucuydu. Dimma kendini öldürmüş olabilirdi ama ölümünden tümüyle Jón sorumluydu.

Ayrıca Hulda detayları dinlemeye, Jón'un kızına yaptığı mide bulandırıcı şeyleri gözünde canlandırmaya dayanamazdı.

Dimma öldüğünde Hulda'nın içinde de bir şeyler ölmüştü.

Acısının derinliklerinde, kederin dayanılmaz olduğu zamanlarda, olanlardan kendini sorumlu tuttuğu günlerde –sayısız gün, sayısız uykusuz gece– onu ayakta tutan tek şey Jón'a duyduğu derin nefretti.

Bir daha asla kızlarının lafını etmemiş, adını dile getirmemişlerdi. Hulda bu yabancının, bu... canavarın yanında kızından bahsedemiyordu. Jón da Hulda'nın yanında Dimma'nın adını anmayacak kadar zekiydi.

25

Hulda'nın kendine gelmesi biraz zaman aldı. Neler olduğunu, nerede olduğunu ya da yanında kimin olduğunu başta hatırlayamadı. Yavaş yavaş hatırlamaya başlayıp gözlerini açmaya çalıştığında başının çok şiddetli ağrıdığını fark etti.

Bir yerde yatıyordu. Gecenin aydınlık gökyüzü tepesindeydi ama onun dışında... toprak mıydı bu? Neredeydi böyle?

Gözlerini tekrar kapattı. Tanrım, kafası yarılmıştı. Adam ona vurmuştu; Bjartur kafasına vurmuştu. Gözlerini araladığında inanılmaz bir dehşetle, vadideki inşaat alanının temelinde yattığını fark etti.

Sonra Bjartur'u elinde bir kürekle gördü.

Çığlık atmaya çalıştı ama ağzını açar açmaz içi kumla doldu. Kumu tükürüp kurumuş dudaklarının arasından "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Bjartur ürkütücü bir sakinlikle gülümsedi.

"Doğrusunu istersen kendine gelmeni beklemiyordum" dedi yavaşça. "İstediğin kadar bağırabilirsin, yalnızız. Bu mülk bir arkadaşımın. Burada bir kulübe inşa etmesine yardım ediyorum."

Hulda doğrulmaya çalıştı ama nafile.

"Tedbiri elden bırakmamak için yine de seni bağladım" diye ekledi Bjartur ve bir kürek toprağı üzerine attı. Toprak sertçe yüzüne ve göğsüne indi. Hulda içgüdüsel olarak gözlerini kapattı, tekrar açtığında kum gözlerine battı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırırken korkusu bir an için yerini inanılmaz bir öfkeye bıraktı.

"Seni temele gömüyorum, ortadan kaybolmanı sağlamak için. Kulübenin altına."

Düşünceler zihnine üşüşürken Hulda zaman kazanmaya çalıştı. "Bir bardak su içebilir miyim?"

"Su mu?"

Bjartur biraz düşündü. "Hayır, anlamı yok. Senin hatan, biliyorsun. Her şeye burnunu sokup beni Katja hakkında sorgulamamalıydın. Kimse Katja ile Elena arasında bağlantı kurmamıştı... ve tabii beni de onlarla ilişkilendirmemişti. İşimi şansa bırakamam. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Yani beni öldürecek misin?"

"Ben... Seni gömeceğim. Ondan sonra zaten ölürsün."

Kalbi göğüskafesinden fırlayacakmış gibi küt küt atan Hulda telaş içinde kurtulmaya çabaladı ama en fazla bir yandan diğerine kıpırdanabildiğini fark etti. Bjartur elindeki küreğin ucunu Hulda'nın göğsüne dayayıp sertçe bastırdı. "Kıpırdamadan yat!"

"Böyle mi?.. Katja'dan böyle mi kurtuldun?" diye sordu Hulda. Onu konuşturmak için elinden geleni yapıyordu.

"Sayılır. Ama o... başka bir yerde."

"Nerede?"

"Bu seni ilgilendirmez. Hem zaten kimseye söyleyebileceğini sanmıyorum. O senden daha soğuk bir yerde." Ardından sırıttı. "O da benimle kırsala gezmeye gelmişti ama tabii koşullar farklıydı. Ona âşıktım ve o da bunu biliyordu. Bu gezi bir ilişkinin başlangıcı olur sanmıştım ama... o öyle düşünmüyormuş ve sonra olan oldu."

Hulda beynini kullanabilmek için nefesini düzene sokmaya, giderek artan panik dalgasına direnmeye çalıştı. Buradan nasıl kurtulacağını düşünebilmeli, onu ikna etmeliydi. Bunu yapmak için zaman kazanmalı, onunla sohbet etmeli, diri diri gömülme fikrini zihninden atacak bir şey yapmalıydı.

"Elena'yı sen öldürdün, değil mi?" dedi sesine hâkim olmaya çalışarak. "Ölmeden önceki akşam uzun bir telefon görüşmesi yaptınız ve bundan hiç bahsetmedin."

"Elena. O anladı" dedi Bjartur. Hulda'nın üzerine toprak atmaya devam ederken tekrar durup küreğin ucunu bir süreliğine yere dayadı. "Katja ile yakın arkadaş olduğumuzu bilen tek kişi Elena'ydı.

Ona ne olduğuyla ilgili kafamı ütülemekten vazgeçmedi. Başta yalan söyledim ve Katja'nın resmi makamları atlatmasına yardım ettiğimi, kırsalda saklandığını söyledim. Ama Elena ısrarla Katja'yı görmek istediğini söyledi. Sonra o akşam... yani öldüğü akşam beni aradı. Beni polise gitmekle tehdit etti. Gitmemesi için onu ikna etmeye çalıştım. Ona engel olmalıydım, anladın değil mi?"

Hulda başıyla onayladı.

"O akşam onu deniz kenarında yürüyüşe davet ettim. Benden korkması için hiçbir sebep yoktu."

26

"Katja'yı görmeliyim!" dedi Elena telefonda. "Onu mutlaka görmeliyim!"

"Ama göremezsin" dedi Bjartur. Garajında, daha doğrusu ailesinin evinin garajında oturuyordu. Zor bir ay olmuştu; çok az iş geliyordu ve kendi yazıları üzerinde çalışamayacak kadar bezgindi. Dağdaki olay aklını kurcalıyordu. Sevdiği kadını öldürmek zorunda kaldığı anı zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu. Katja ülkeye sığınmacı olarak gelmişti ve ona tercümanlık yapmak üzere tutulduğu dönemde tanışmışlardı. Daha en başından çok iyi anlaşmışlardı ya da o öyle sanmıştı. Katja çok güzeldi ve tek kelime İngilizce bilmediği için sık sık ondan yardım istiyordu; bazen bütün akşam sohbet ediyorlardı. Doğa ve Rus edebiyatı ortak ilgi alanlarıydı. Bjartur kadınlarla, en azından İzlandalı kadınlarla konuşmakta hep zorlanmıştı ve artık kırkını aştığı için bekârlığı kabullenmişti ama sonra Katja hayatına girmişti. Onunla evlenmeyi hayal etmeye başlamıştı, bu sayede Katja da otomatik olarak oturma izni alacaktı. Belki ailesinin evinden taşınır ya da onları bir bakımevine yerleştirip Katja'yla o eve taşınabilirdi. Hayalinde, geleceklerini çoktan planlamıştı ve Katja'nın da aynı duyguları paylaştığından, kendisine âşık olduğundan emin olarak sadece doğru anı bekliyordu. Katja bir ara laf arasında şehir dışına çıkmak istediğini söyleyince Bjartur bunun bir fırsat olacağının bilinciyle Katja'nın dileğini yerine getirmeyi düşünmüştü. Onu iç bölgelere götürebilirdi, orada bir dağ kulübesinde kalabilirlerdi. Dış dünyadan kopuk, baş başa kaldıkları an ilişkileri de başlardı.

Ama olaylar çok farklı gelişmişti, sonunda onu öldürmek zorunda kalmıştı. Tabii ki isteyerek olmamıştı ama bazen başka seçeneğiniz kalmıyordu. Tıpkı Elena'nın durumunda olduğu gibi; onu da öldürmek zo-

runda kalmıştı. Katja'yı sorup duruyordu ve o da Katja'nın oturma izni alamayacağını öğrendiği ve paniğe kapıldığı için saklanmasına yardım ettiği yalanını söylemek zorunda kalmıştı. Bu da doğru değildi tabii ama Katja'nın ortadan kaybolmasına makul bir sebep bulması gerekiyordu. Elena hikâyeyi sorgulamamıştı.

Onu bir daha görmek zorunda kalmamak için Elena'nın çok yakında İzlanda'dan sınır dışı edilmesini ve tabii Katja'ya olanların ortaya çıkmamasını diliyordu. Polis onu aramaya başlamıştı ama dağ gezisinden kimsenin haberi yoktu ve Elena dışında kimse Katja'yla çok iyi anlaştıklarını bilmiyordu. Evet, çok iyi anlaşıyorlardı, yani kulübedeki geceye kadar.

Ama sonra bir gün Elena onu aradı. Kısıtlı İngilizcesiyle anlayabildiği kadarıyla başvurusunun kabul edildiği söylenmişti. Kadının bu haberi vermek için araması nedense onu paniğe sürüklemişti. Çünkü Elena Katja'yı görmek, ona bu güzel haberi vermek ve İzlanda'da birlikte yeni bir hayata başlayabilmeleri için onu teslim olmaya ikna etmek istiyordu.

"Onu görmek zorundayım" diye ısrar etti Elena. "Ve bu konuda bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Bana nerede olduğunu söyle, kimseye söylemeyeceğim. Sadece onu görmek, onunla konuşmak istiyorum, o kadar."

"Bu riski göze alamayız" dedi Bjartur.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"O zaman ben polise gidiyorum" dedi Elena.

"Polise mi?"

"Evet. Onlara Katja'nın kaçmasına senin yardım ettiğini söyleyeceğim. Polis seni sorguladığında onlara gerçeği söylemek zorunda kalacaksın. Belki o zaman Katja'nın bir şansı olabilir, anlamıyor musun? Oturma izni alabilir. Ama önce teslim olmak zorunda!"

Yeniden sessizlik oldu. O kadar uzun süredir telefonda konuşuyorlardı ki Bjartur'un sinirleri altüst olmuştu. Yalan söylemekten iyice gerilip yıpranmıştı. Ve şimdi bir de korkuyordu.

Hapse giremezdi. Giremezdi. Cinayet ortaya çıkmamalıydı. Ceset bir buz yarığının dibinde güvenle saklıydı ve kulübedeki kanıtları temizlemek için elinden geleni yapmıştı. Ayrıca kimse, bir kişi bile oraya gittiklerini bilmiyordu. O sürtük Elena her şeyi mahvetmeye karar verene kadar bu işten paçayı kurtarmıştı ya da o öyle sanıyordu.

"Tamam" dedi sonunda.

"Tamam mı?" diye tekrarladı Elena, belirgin bir şaşkınlıkla. "Polise mi gideyim?"

"Hayır, sana nerede olduğunu söyleyeceğim. Ya da... bu akşam benimle gelip onu görmeye ne dersin?"

"Ne? Ciddi misin? Evet, tabii ki isterim."

"Eminim sorun olmaz. Bugün önemli bir gün, heyecan verici gelişmeler olmuş... Seni oraya götüreceğim."

Bjartur konuşurken Hulda'nın zihnindeki çarklar kusursuz noktayı bulmak için dönüp duruyordu: Flekkuvík'teki küçük izole koy, Reykjavík ve Keflavík arasında. Bjartur bölgeyi iyi biliyordu; rehberlik yaptığı için ülkesinin coğrafyasını ilk elden tecrübe ederek ya da kitaplardan okuyarak öğrenmişti. Bu koyun avantajıysa, Njardvík'ten arabayla sadece on beş dakika uzaklıkta olmasına rağmen, herhangi bir evden ya da yoldan görünmemesiydi. Arabayla bile ulaşılamadığı için etrafta onlardan başka kimsenin olmadığı garantiydi. Arabadan indikten sonra birkaç yüz metreyi yürümeleri gerekecekti.

"Gelip beni alabilir misin?" diye sordu Elena.

"Hmm... pansiyondan alamam. Katja saklandığı için biri tarafından görülme riskini göze alamam." Pansiyona yürüme mesafesindeki bir dükkândan bahsetti ve Elena'ya onunla orada buluşmasını söyledi.

"Yol çok uzunmuş" diye sızlandı Elena, soğuktan dişleri takırdarken. Yerde kar olmasa da hava dondurucuydu ve o da yeterince kalın giyinmemişti. Giyinse bile fayda etmezdi. Bjartur onu patikadan koya doğru yönlendirdi. İleride, karanlıkta çok da seçilemeyen birkaç bina görünüyordu.

"Şuradaki evde, denize yakın olanda" dedi sonunda.

"Ciddi misin? Katja orada mı?"

"Onu burada aramak kimsenin aklına gelmez."

"İnanılır gibi değil. Yani hep burada mıydı?"

"Başta benim yanımda kalıyordu" dedi Bjartur, sesine biraz sıcaklık katarak. Onunla evlenip onu kendi evine götürme hayalini hatırlayarak bir an söylediklerine kendisi bile neredeyse inandı. "Ama bu çok riskliydi" diye devam etti. "Yaşlı annem ve babam benimle yaşıyor. Er ya da geç öğreneceklerdi."

"Anlıyorum" dedi Elena.

Bjartur karanlıkta kadının yüz ifadesini okuyamadı. İkna olmuş muydu?

"Eminim o da oturma izni alabilir" diye devam etti Elena bir süre sonra. "Durumlarımız benzer."

"Doğru" dedi Bjartur. "Haklısın."

"Ama kaçmak zorunda kalması çok üzücü. Senin fikrin miydi?" diye sordu Elena. Sesi suçlayıcıydı.

"Benim mi? Tabii ki hayır." Bjartur kırılmış gibi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Onu caydırmak için elimden geleni yaptım."

"Biliyor mu? Geleceğimizi yani?"

"Hayır. Telefonu yok."

Elena bir şey söylemedi.

Ama eve yaklaştıklarında tekrar konuştu.

"Bak bu işte bir terslik var Bjartur. Kimse burada yaşamaz. Pencerelerde cam yok. Bu binalar boş."

"Saçmalama. İnan bana, o burada."

Elena dönüp ona baktığında gözlerinin şüpheyle kısıldığını görebiliyordu.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Elena o soğuk ve karanlık havada onunla yalnız kalmaktan korkmuş gibiydi.

Bjartur durdu. Neredeyse hiç rüzgâr esmiyordu ve dalgaların mırıltısı büyüleyiciydi. Ona baktı. Artık kaçamazdı.

"Yalan mı söylüyorsun? Neden yalan söylüyorsun?" Elena şimdi daha yüksek ve gergin bir sesle konuşuyordu. "Katja nerede?"

Elena ondan uzaklaşmaya başlarken Bjartur yerinden kımıldamadı.

Daha sonra Elena döndü ve karanlığın içinde kaçmaya başladı.

Bjartur'un ona yetişmesi uzun sürmedi. Yakaladığında onu yere fırlattı ve yakınındaki bir taşı kaptığı gibi kafasına vurdu. Ölmüş müydü? Muhtemelen ölmemişti. Nabzını hissediyordu sanki.

Bjartur onu kaldırdı; karanlıkta bir iki defa taşlara takılıp tökezleyerek genç kadının gevşek bedenini koya taşıdı. Sonra onu yüzüstü yatırıp kafasını tuzlu suyun içine bastırdı.

27

Konuşmayı sürdürmek için elinden geleni yapmaya kararlı olan Hulda "Yani sana getirdiğim belgelerde hiçbir şey yok muydu?" diye sordu, zihni hiddetle çalışmaya devam ederken.

Bjartur güldü. "Kayda değer bir şey yoktu. Açıkçası, Katja'dan bahsettiğin an hızlı düşünmem gerektiğini anladım; seni şehir dışına çekmek için bir bahane bulmalıydım. Senden kurtulmak zorundaydım. Başka çare yoktu."

Hulda içinden lanet okudu. Bugün cehennem gibi bir güne dönüşmüştü. Hataları üzerine çullanıyordu; Emma'nın itirafı, hastanede öldürülen adam, Áki'nin tutuklanması. Belki de yataktan hiç çıkmamalıydı. Başka zaman olsa içinde bulunduğu tehlikeyi çok daha çabuk hissederdi ama endişe sezgilerini köreltmişti.

"Lütfen, bana biraz su ver" dedi Hulda nefes nefese ama bu adamdan bir şey istenmeyeceğini de biliyordu.

"Sonra" dedi adam ama Hulda bunu yapacağından çok da emin değildi.

"İkisi de fahişelik mi yapıyordu?" diye sordu.

Bjartur kahkaha attı. "Tabii ki hayır. İkisi de fahişe değildi. İyi kızlardı, özellikle de Katja; çok tatlıydı."

"Ama..." Hulda, Bjartur'un onu nasıl yanlış yönlendirdiğini, soruşturmanın daha ilk adımında onu nasıl yanlış yola soktuğunu şimdi anlıyordu.

"Kapıma geldiğinde çok şaşırdım" diye devam etti. "Olanları geride bırakmıştım; davanın uzun zaman önce kapandığını sanıyordum. Dikkatini başka yöne çekmenin bir yolunu bulmalıydım.

Sonra aklıma parlak bir fikir geldi ve sana Elena'nın fahişelik yaptığını söyledim. İşe yaradı, değil mi? Seni kandırdım."

Hulda kum dolan gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini açtığında Bjartur'un kayıtsızca gülümsediğini gördü.

Korkudan kalbi sıkışmıştı ama bunun onu felç etmesine izin vermemeliydi. Bir an, büyükannesinin dolaba kilitlediği o küçük çocuk oldu yeniden.

Gözlerini bir an kapatıp kuş seslerine odaklandı. Elbet biri yardımına gelecekti. Saat gece yarısını geçmiş olsa da etrafta birileri olmalıydı. Belki Bjartur fikrini değiştirirdi, belki sadece onu korkutmaya çalışıyordu... Geçen her saniye umutları azalıyordu.

"Bu yanına kalmayacak" dedi sonunda ama kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmemişti söylediği.

"İki cinayetten paçayı kurtardım bile. Artık iyice tecrübe kazandım. Asla bulunmamanı sağlayacağım. Bu hafta temeli atıyoruz."

"Ama..." O an aklına cep telefonu geldi. Onu kurtarmayı başaramasalar bile izini sürüp nerede olduğunu bulabilirlerdi.

Bjartur yine zihnini okumuştu sanki.

"Telefonunu saatler önce hallettim. Onu bana verdiğini ve babamı arıyormuş gibi yaptığımı hatırlıyorsun, değil mi? Bataryasını çıkardım."

"Ama arabam var."

"O biraz daha sıkıntılı evet ama ondan da kurtulacağım. Bir uçurumdan denize atar, sonra da bir şekilde şehre dönerim. Her neyse, zaten bu davada hiç şüpheli olmadığım için kimse benim ne yaptığımla ilgilenmez. Merak etme, paçayı kurtarırım ben."

Daha sonra küreme işine devam etti.

28

Karanlığın avantajı hiç gölge olmamasıydı.

Hulda gözlerini kapattı.

Uğraşmayı bırakmaya, mücadeleden vazgeçmeye karar verdi.

O boğucu klostrofobi duygusu korkunç ve tarif edilemezdi ama kaçınılmaz olanı, kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini, hayatının son anlarını yaşadığını kabullendiğinde garip bir şekilde üzerine huzur çöktüğünü hissetti. Görevini kötüye kullanmaktan yargılanmanın utancını yaşamak zorunda kalmayacaktı. Ölürse Magnús ona karşı açılan davayı düşürürdü, bundan emindi. Sonra düşünceleri Pétur'a kaydı. Onu bekliyor olmalıydı. Belki de onu aramaya çalışıyordu ama ne yazık ki daha çok bekleyecekti.

Yüzü artık neredeyse tümüyle toprakla kaplanmıştı.

Her şey bir yana, ölüm ona merhametli bir çıkış yolu da sunuyordu; kâbusları bitecekti. Nihayet günahları bağışlanacak, huzur bulacaktı. Hulda son yirmi yıldır, suçlulara anlayış ve sempatiyle yaklaşarak kendi yaptıklarının, ruhuna çok ağır gelen eyleminin kefaretini ödemeye çalışmıştı. Bazen bu durum Emma örneğindeki gibi çizgiyi aşmasına da sebep oluyordu. Kadın bir suç işlemiş, arabasını bir pedofilin üzerine sürmüştü ama Hulda onu anlamıştı.

Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu. Belki de sadece birkaç kısa saniye.

O an neredeyse yüce bir güce inanmayı dileyecekti. Çocukken büyükannesi ve büyükbabasıyla hep kiliseye giderdi ama daha sonra, kızının ölümünden sonra, inancının son kalıntılarını da kaybetmişti.

Düşünceleri Jón ve Dimma'ya kaydı.

Bir zamanlar bu hayatta hiç kimseyi o ikisi kadar, kocası ve kızı kadar sevmemişti. Ama Jón'un Dimma'yı sözle ifade edilemez, tarifsiz bir zulme maruz bıraktığını öğrendiğinde, sevgisi nefrete dönüşmüştü. Aynı anda ikisini de kaybetmişti; Dimma hayatına son vermiş, Jón canavara dönüşmüştü. Hulda'nın nefreti her geçen gün büyüyerek kontrol edilemez bir öfkeye dönüşmüştü. Jón'un yaptığı şey affedilemezdi ve o hayattayken Dimma ölmüştü. Hulda onu her gördüğünde Dimma'yı düşünüyordu. Kızı ölmüştü, Hulda onu kurtaramamıştı ama her şeye rağmen içi Dimma'nın hayatta olduğu günlerden daha güçlü bir anne sevgisiyle doluydu.

Jón'u hayatından çıkarmalıydı. Ama boşanmak yeterli olmayacaktı ve Hulda ailesini bir cinsel istismar soruşturmasına sürüklemek istemiyordu. Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Hayır, her şeyin böyle yüzeyde kalmasını istiyordu ama Jón gitmeliydi ve o yaptığı iğrenç şeyin bedelini ödemeliydi.

Sonuçta bu da oldukça kolay olmuştu.

Jón'un kalp hastalığı vardı ama doğru ilaçlarla ileri yaşlara kadar yaşayabilirdi.

Hulda ilaçları ona fayda etmeyecek ilaçlarla değiştirmiş, sonra da bu değişikliğin etkisini göstermesini, Jón'un bir gün –güzel bir gün– uykuya dalıp bir daha uyanmamasını umarak beklemeye koyulmuştu.

Yaptığı yanlıştı tabii ki. Sadece yanlış da değil, cinayetti, açık ve net. Yine de bu duyguları kenara itip yaptığı işe, Jón'dan kurtulmaya odaklanmalıydı. Artık biraz huzur bulmayı ümit ediyordu. Adalet arzusu çok güçlüydü; kızının intikamını almak zorundaydı. Ama bundan da öte, Jón'un hayatta olması fikrine bile katlanamıyordu.

Plan aklına geldikten sonra kararından hiç pişmanlık duymamıştı. O duygu daha sonra gelmişti; çok sonra.

Sonunda beklemekten bıktı. Bir gün, Jón'un orada olacağını bilerek öğle yemeği için eve geldi. Kasıtlı bir kavga çıkardı ve merhametsizce üzerine gidip Jón'u kriz geçirecek noktaya getirdi.

Adam oturma odasında yere yığıldı, konuşamıyor, bağıramı-

yordu ama hâlâ yaşıyordu. Hulda'ya adeta yalvarırcasına bakıyordu. Onun ne yaptığını bilmiyordu elbette ve Hulda da bir şey söyleme gereği duymadı. Orada öylece durup Dimma'yı düşünerek Jón'un ölümünü izledi. Hiçbir şey hissetmiyordu; pişmanlık duymuyordu ama zevk de almıyordu. Ve sonunda, o öldüğünde her şeyin bitmesinin verdiği bir rahatlama hissi içini doldurdu.

Hulda artık hayatına devam edebileceğini biliyordu. Hiçbir şey normal olmayacaktı tabii ama yapması gerekeni yapmıştı.

Cinayetten daha kötü bir suç işleyen bir adamı öldürmüştü.

Onu yerde öylece bırakıp işe döndü.

Daha sonra eve geldi, cesedi "buldu" ve ambulans çağırdı. Bu kadar.

Kalbi zayıf bir adam vaktinden önce ölmüştü. Olağandışı bir şey değildi. Kızı kısa süre önce intihar etmişti; buna çok üzülmüştü. Dimma'nın intiharının gerçek sebebi bile hiç konuşulmamıştı ki Jón'un ölümünden kuşku duyulsun. Herkes karısına, üstelik bir polis memuru olan karısına anlayışla yaklaşmıştı. Tabii ki soruşturma da yapılmamıştı. Ve elbette Hulda böylece paçayı kurtarmıştı ama o zamandan beri Jón'un rüyalarına girmediği tek bir gece bile olmamıştı. Bir cinayet işlemiş, yakasını sıyırmıştı ama bu gerçekle yaşayamayacağını fark etmişti.

Belki de bu yüzden hayatının böyle acımasız şekilde sona ermesi uygun bir cezaydı.

Hulda paniğe kapılmamaya çalıştı ama toprak artık solunum yollarını tıkıyor ve nefes almasını engelliyordu. Kızını düşünerek kaçınılmaz olanı bekliyordu. Elbette Dimma aklından hiç çıkmamıştı, hem de hiç ama şimdi yüzünü tüm netliğiyle görürken korkunç bir suçluluk duygusuyla karışık sınırsız bir sevgi içini dolduruyordu.

Dimma...

Bjartur kürekle toprak atmaya ara vermiş gibiydi. Belki de biraz dinleniyordu. Yoksa kızının ismini yüksek sesle söylemesi bir an için dikkatini dağıtmış olabilir miydi?

Sonra tekrar başladı.

Kuşlar ötüyordu.

Gece olduğunu bilmiyorlardı.

Epilog

Rahip "Böyle güzel bir günde, Hulda Hermannsdóttir'e son görevimizi yerine getirirken sizi burada bir arada görmek memnuniyet verici" dedi. "Elbette ki bu bir cenaze töreni değil çünkü hepimizin bildiği gibi Hulda henüz bulunamadı. Kendince sebeplerden dolayı gittiğini ve hâlâ bir yerlerde, tıpkı bizim gibi hayatın tadını çıkartarak yaşadığını tüm kalbimizle diliyoruz. Dolayısıyla birçok yönden üzücü de olsa bu merasimi Hulda'yı anmaya vesile olarak görebiliriz. Hulda'nın son iş gününde neler olduğunu ya da polis teşkilatına yıllarca verdiği hizmetin ödülü olan uzun ve mutlu bir emekliliğe adım atmak üzereyken neden iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu buradaki hiç kimse bilmiyor. Emeklilik gibi bir dönüm noktasını herkesin memnuniyetle karşılayamayacağını söylemeye gerek yok; kimileri bunun gelişinden korkuyor, kimileri ise o günü sabırsızlıkla bekliyor. Hulda'nın emeklilik konusunda neler hissettiğini ya da o son günde aklından neler geçtiğini bilmiyoruz, bedeninin şu an nerede dinlendiğini de bilmiyoruz ancak emin olabileceğimiz tek şey var, o da Tanrı ve kardeşlerinin yanında huzur içinde olduğudur.

Hulda'nın polis teşkilatında üstün bir kariyeri oldu, hızla terfi etti ve altındaki ve üstündeki memurların saygısını kazandı. Kariyerinin büyük kısmını halkın huzur ve güvenliğini sağlamaya, ciddi suçları soruşturmaya adadı. Son yıllarda, çoğunlukla soruşturmaların ön saflarında yer alarak, zaman zamansa ilgi odağı olmaktan kaçınıp geri planda kalarak en yüksek profilli davaların çözümünde rol aldı.

Hulda'nın nerede kaybolduğuna dair neredeyse hiç bilgi olmamasına rağmen çok sayıda meslektaşı, büyük bir özveriyle bahar

ayları boyunca onu aramaya devam etti. Kendisine duydukları sevginin bir kanıtı olan bu çabalar eminim Hulda'yı derinden etkilerdi. Arkadaşları, onu bulma umutları tükenene kadar bu işin peşini bırakmadılar. Zamanlarının büyük kısmını Hulda'nın evinin çevresindeki dağlık bölgeleri tarayarak geçirdiler. Şüphesiz hepinizin bildiği gibi, Hulda'nın en büyük tutkusu dağlarda yürümekti; kendi deyimiyle, gerçek bir dağ keçisiydi. Tırmandığı zirvelerin sayısını ben unuttum; eminim kendisi de hatırlamıyordu. Gelin şimdi onu emekliliğini kutlamak için, son gezisinde en sevdiği dağlardan birine tırmanırken hayal edelim. Ve şimdi çok sevdiği İzlanda vahşi doğasının kalbinde dinlendiği düşüncesiyle rahatlayalım.

Hulda, zor aile koşullarından dolayı hayatının ilk iki yılını Reykjavík'teki bir çocuk bakımevinde geçirdi. O günlerde bu tür şeyler olağandışı değildi ama kendini işine adamış özverili personel tarafından ona çok iyi bakıldı. İki yaşındayken annesiyle birlikte yaşamaya başladı ve daha sonra büyük bir aile olmak için anneannesi ve dedesinin yanına taşındılar. Hulda annesi, büyükbabası ve büyükannesiyle her zaman güçlü ve yakın ilişki içinde oldu. Bu mutlu ve sevgi dolu çocukluk Hulda'ya hayatının ilerleyen dönemlerinde de fayda sağladı: açık, neşeli bir mizacı vardı ve herkesle iyi anlaşırdı. Hulda, Amerikalı babasıyla hiç tanışmadı.

Ama Hulda'nın yüreğinin en önemli yerinde iki kişi vardı. Biri, genç yaşta tanıştığı ve kısa bir tanışıklığın ardından evlendiği kocası Jón'du; çok doğru bir karar almışlardı ve herkes onları gerçek ruh eşleri olarak görüyordu. Hulda ve Jón iyi günde kötü günde birbirlerinden ayrılmadılar, birçok ortak yanları vardı ve iyi arkadaşların yapması gerektiği gibi birbirlerini tamamladılar. Arkadaşları da aralarında herhangi bir anlaşmazlık olmadığını onaylıyor. Evlerini o günlerde henüz kırsal bir bölge olan Álftanes'te, deniz kenarında kurdular ve belki de Hulda'nın İzlanda'nın kırsalına tutkusu ilk orada alevlendi.

Aynı zamanda gözbebekleri kızları Dimma da orada doğmuştu. Dimma okulda popüler ve örnek bir öğrenciydi, gelecek vaat eden küçük bir kızdı ve Hulda ve Jón da haklı olarak onunla son

derece gurur duyuyorlardı. Bu yüzden genç yaşta trajik bir ölüme kurban gitmesi ailesi için yıkıcı bir darbe oldu. Her zamanki gibi birbirlerinden ayrılmadan, metanet ve cesaretle üstesinden geldiler ve şüphesiz teselliyi birbirlerinde buldular. Álftanes'te yaşamaya devam ettiler ve sonunda işlerine döndüler: Hulda polisliğe, Jón da yatırım işine. İki yıl sonra Hulda hayatının aşkı Jón'u da kaybetti. Jón'a birkaç yıl önce kalp rahatsızlığı teşhisi konmuştu ama kimse onun bu kadar genç yaşta ölmesini beklemiyordu. Hulda bir kez daha korkunç bir şokla başa çıkmak zorunda kaldı ve boyun eğmez bir cesaret gösterip tekrar ayağa kalktı, mücadeleye devam edip zor bir meslekte iz bıraktı.

Hulda Jón'u ve Dimma'yı hiçbir zaman unutmadı. Ve bildiğimiz gibi, öteki dünyada sevdikleriyle yeniden bir araya geleceği umudunu asla yitirmeden Hıristiyan inancına her zaman sadık kaldı. Hulda'yı çok özleyen bizler için, canından çok sevdiği Jón ve Dimma'nın kollarında dinlendiğini bilmek teselli kaynağımızdır.

Tanrı Hulda Hermannsdóttir'in ruhunu şad eylesin."

Ragnar Jónasson'un romanları 30'dan fazla dile çevrildi. 4,5 milyon okura ulaştı.

"Ustalıkla kurgulanmış, sonuyla okuru sarsan *Karanlık*, merak uyandıran bir dedektifin başkahramanı olduğu üçlemenin ilk kitabı."
The Guardian

Genç bir Rus kadının cesedi İzlanda sahiline vurur. Üstünkörü bir soruşturmanın ardından bunun bir intihar vakası olduğuna hükmedilir ve dava dosyası kapatılır. Olaydan bir yıl sonra Reykjavík polisinden Hulda Hermannsdóttir erken emekliliğe zorlanır. Hulda hazırlıksız yakalanmıştır, yalnızlıktan ve karanlık geçmişinin anılarıyla baş başa kalmaktan korkar. Teselli niyetine, işten ayrılmadan kendi seçeceği bir eski vakayı çözmesine izin verilir, iki haftası vardır. Hulda, sığınma umuduyla gelen ama hayatı ülkenin soğuk sahillerinde son bulan Rus kızın davasını seçer. Kısa bir süre sonra Hulda, bir başka Rus kızın aynı tarihlerde kayıplara karıştığını öğrenir ve kimsenin ona hikâyenin tamamını anlatmadığını anlar. Hulda katili bulacaktır, kendi hayatını tehlikeye atmak pahasına bile olsa...

© Baldur Kristjánsson

Ragnar Jónasson, çoksatan "Karanlık İzlanda" ile Hulda serisi olarak da bilinen "Gizli İzlanda" serilerinin yazarıdır. Yazar 17 yaşından itibaren on dört Agatha Christie romanını İzlanda diline çevirmiştir. Reykjavík'te yaşayan Jónasson, yazarlığın yanında şirket avukatlığı yapıyor ve Reykjavík Üniversitesi'nde telif hakları hukuku dersi veriyor. Türkçede *Kar Körlüğü* adlı kitabı yayımlanmıştır.

Çeviren: Solina Silahlı

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

THQ
0375883
VOY

ISBN 978-625-6666-41-2

Sertifika no: 44519

Doğan Kitap